

ZOV

GODIŠNJE
GLASILO
HRVATSKE
KATOLIČKE
MISIJE
AUGSBURG

TEME BROJA
Ovisnosti
Statistika HKM Augsburg

INTERVJU
Dr. Bertram Meier

VIJESTI
Mozaik iz života Misije

www.hkm-augsburg.de

Izdvojeno

Teme broja

Kad želje podivljaju - ovisnosti
Statistika misije

Intervju

Dr. Bertram Meier

Mozaik iz života misije

Proslava Nikolinja, Oproštaj od sestre Marine Ivanković, 50 godina redovničkog života sestre Marte, Novi svećenik u našoj misiji, Susret ministranata katoličkih misija iz Bavarske, Susret ministranata HKM Augsburg, Susret hrvatskih studenata u Darmstadtu, Vatrene Augsburg, Mjesni biskup posjetio misiju, Misa nacija, Tečaj njemačkog jezika u Augsburgu, Spremna sam, 29. Hrvatski folklorni Festival, Frama, Blagoslov obitelji, Župna fešta i srebrena misa, Molitvena zajednica Totus Tuus, Pomoć Africi, Duhovna obnova u Augsburgu, Novi raspored svetih misa

Reportaže, hodočašća

Altötting
Maria Vesperbild
Stopama sv. Franje

Sakramentalni život

Krštenja, Prva sveta pričest,
Sveta potvrda - krizma,
Vjenčani, Umrli

Sadržaj

Proslava Nikolinja	24
Oproštaj od sestre Marine Ivanković	25
50 godina redovničkog života sestre Marte	25
Novi svećenik u našoj misiji	26
Mjesni biskup posjetio misiju	27
Susret ministranata katoličkih misija iz Bavarske	28
Susret ministranata HKM Augsburg	29
Susret hrvatskih studenata u Darmstadtu	30
Vatrene Augsburg	31
Misa nacija	32
Tečaj njemačkog jezika u Augsburgu	33
Spremna sam	34
29. Hrvatski folklorni festival	35
Frama Augsburg	36
Blagoslov obitelji	38
Molitvena zajednica Totus Tuus	39
Pomoć Africi	39
Župna fešta i srebrena misa	40
Duhovna obnova u Augsburgu	42
Novi raspored svetih misa	44
Altötting	46
Maria Vesperbild	47
Iz životopisa sv. Franje o događaju u Grecciu	51
U spomen papi Benediktu XVI.	58
Jubilej sv. Ulricha	60
Hrvatska katolička zajednica u Neuburgu	62

Zov.

Impressum

Herausgeber / izdavač
Kroatische Katholische Mission Augsburg

Adresse / adresa
Sebastianstr. 24, 86153 Augsburg

E-mail
Info@hkm-augsburg.de

Web
www.hkm-augsburg.de

Facebook
facebook.com/misija.augsburg

Redakteur / Urednik
fra Mate Logara

Übersetzung / Prijevod
Irena Pokrajčić, Josip Pokrajčić, Martina Vučina, Igor Buhač, Ivan Čilić, Andre Didović, Anna Fischer, Alenka Godanji, Anela Ravlić, Dominik Štefulić, Marija Trupina.

Foto
Mate Logara, Tomislav Puljić, Vlatko Knez, Svjetlana Richter

Naslovница
Nediljko Švarar

Design / grafička priprema
Vedran Skočibušić | www.skomag.de

Auflage / naklada:
2000

Susret koji ispunja radošću

Živimo u svijetu velikih mogućnosti kakvih, takav je dojam, prije nas nikada nije bilo. No, istodobno vidimo da rast tehnologije i njezine moći ne prati rast i naših moralnih i duhovnih vrednota kako bismo se lakše nosili sa izazovima koji su pred nama. Prema tome, danas je jako važno da ne upadnemo u napast materijalizma koji nam život svodi na samo jednu dimenziju i to onu potrošačku, koja nas na kraju ostavlja praznima i samotnjima. Često nam se nametljivo nude popularne on-line trgovine koje koriste jedan oblik kockarskih trendova prodaje, pa se najniže cijene proizvoda najčešće vežu uz vremensko ograničenje – samo danas – do isteka zaliha, itd... Taj nas marketinški mamac potiče na brze odluke o kupnji, na potrebu iskorištavanja ponuđenoga i uštedu vlastitih novčanih sredstava s jedne strane, kao i na lakovislenost kupca i profitorsko ponašanje prodavača koji ovakvim i sličnim manipulacijama uspijevaju prodati i skoro beskorisne i nefunkcionalne proizvode. S određenom dozom adrenalina koju nudi ovakva vrsta prodaje mnogi ljudi i nesvesno postaju ovisnici o on-line (virtualnoj) kupovini.

Upitamo li se ikada budi li u nama isti osjećaj riječ koju pročitamo ili čujemo u Svetom Pismu? Osjetimo li isti unutarnji poticaj kliknuti na prozorčić u kojem piše „Obrati se!“ ili kada naiđemo na tekst poziva Ivana Krstitelja: „Glas viće u pustinji, pripravite put Gospodinu, poravnite mu staze! Svaka dolina neka se isplini, svaka gora i brežuljak neka se slegne! Što je krivudavo, neka se izravna, a hrapavi putovi neka se izglađe! I svako će tijelo vidjeti spasenje Božje“. Ili ovo biblijsko danas uglavnom odgađamo za sutra, dogodine, i tako u nedogled... Problem je u tome što nam „marketing“ biblijskih sadržaja ne daje trenutnu sigurnost, gotovo da ga možemo usporediti sa on-line narudžbom u kojoj leži sva nepredvidivost oko datuma dospijeća i ispravnosti proizvoda koje smo naručili. Božji termini uvijek smjeraju na vječnost!

Nalazimo se u vremenu Došašća. Ono nas poziva da učimo odmijereno živjeti služeći se i duhovnim i materijalnim dobrima, i da ne postanemo robovi materijalističkoga pogleda na svijet koji nam se stalno nudi kao najveća vrednota. To praktično znači da poruke Svetoga Pisma trebaju određivati način našega života, a ne internet, televizija ili trgovacko-konzumeristički mentalitet. Jer Božić nam govori o poniženju Božjeg Sina, koji dolazi u ovaj svijet i tako ga uzdiže i spašava. Iskreno poniženje svakoga od nas donijet će spas nama osobno, našim obiteljima, našim međuljudskim odnosima, jer će nam omogućiti shvatiti kako smo nesavršeni, grešni i slabici, i da trebamo svakodnevno ustajati nakon svojih padova. Došašće govori o najuzvišenijem gostu – govori o Bogu – koji nam dolazi u susret. Susret s dragom osobom uvijek nas ispunja radošću, donosi mir. Susret s Bogom zato mora biti izvor najveće radosti, najveće nade, najjače motivacije za ostvarenje dobra.

Dragi naši čitatelji, svima vama i vašim najmilijima, neka ovo sveto vrijeme Došašća isplini blizina Božjeg dolaska. Neka vas Duh Sveti ojača snagom na vašemu životnome putu kako bi slijedili prave vrijednosti te da u zdravlju i blagoslovu proslavite Božić i uđete u Novu 2024. godinu.

Ein Treffen, das Freude bringt

Wir leben in einer Welt voller Möglichkeiten, die es bislang gefühlt so nie gab. Gleichzeitig merken wir jedoch, dass der Fortschritt der Technologie und ihrer Macht nicht mit dem Wachstum unserer moralischen und spirituellen Werte Schritt hält, um die bevorstehenden Herausforderungen leichter zu bewältigen. Deshalb ist es heutzutage wichtiger denn je, dass wir den materialistischen Versuchungen widerstehen, die uns in die Dimension des Materialismus führen und letztendlich vereinsamen ohne uns zu erfüllen. Oft werden uns Online-Angebote präsentiert, die an eine bestimmte Frist gebunden sind, wie zum Beispiel 'Nur noch heute' oder 'Solange der Vorrat reicht!' usw. Aufgrund vermeintlicher finanzieller Vorteile treibt uns dieser Marketingköder schnell dazu, dieses Angebot anzunehmen. Mit einer solchen Vorgehensweise schaffen es Verkäufer immer wieder, nahezu nutzlose Produkte zu verkaufen. Durch diesen Adrenalin-Schub geraten viele Menschen in die Abhängigkeit von Online-Käufen.

Haben wir uns jedoch jemals gefragt, ob die Inhalte der Heiligen Schrift in uns die gleichen Gefühle auslösen? Verspüren wir das gleiche Bedürfnis, das Fenster 'Sich bekehren' anzuklicken, oder wenn wir die Worte 'Es ist eine Stimme eines Predigers in der Wüste: Bereitet dem HERRN den Weg, ebnet ihm die Straßen!' hören? Oder verschieben wir die biblischen Inhalte auf morgen, bald, nächstes Jahr...? Das Problem des Bibel - Marketings besteht darin, dass es keine sofortige Sicherheit bietet. Gottes Termine deuten immer auf die Ewigkeit hin.

Wir befinden uns in der Adventszeit. Sie lehrt uns, mäßig zu leben und sowohl geistige als auch materielle Güter zu genießen, ohne in die Sklaverei des materialistischen Weltbilds zu geraten, das uns ständig als höchsten Wert aufgedrängt wird. Das bedeutet praktisch, dass die Botschaften der Heiligen Schrift unsere Lebensweise bestimmen sollten, nicht etwa das Internet, das Fernsehen oder das konsumorientierte Denken. Denn Weihnachten erzählt von der Demut des Sohnes Gottes, der in die Welt kommt, um uns zu erlösen. Demut bringt uns und unseren Angehörigen die Erlösung, weil wir erkennen, dass wir unvollkommen, sündhaft und schwach sind und dass wir nach jeder Niederlage wieder aufstehen sollen. Die Adventszeit zeigt uns den ehrenwertesten Gast – Gott – der uns entgegenkommt. Die Begegnung mit einer geliebten Person erfüllt uns mit Freude und bringt Frieden. Daher sollte die Begegnung mit Gott eine Quelle der größten Freude, Hoffnung und Motivation für die Verwirklichung des Guten sein.

Liebe Leser, möge diese heilige Adventszeit Sie und Ihre Lieben mit der Erwartung erfüllen, die nur die Ankunft Gottes erfüllen kann. Der Heilige Geist möge Sie auf Ihrem Weg zu den wahren Werten stärken, damit Sie das Jahr 2024 in Gesundheit und mit Segen beginnen können.

Kad želje podivljaju - ovisnosti

Piše Fra Mate Logara

Nezasitnost i neumjerenost

Ako čovjek ne zna razliku između želja i potreba, onda je jako velika opasnost da cijeli svoj život pretvori u jedan veliki nered. Ljudske su potrebe, ono što čovjeku zaista treba, ograničene i nisu prevelike. S druge strane, naše su želje neograničene i kada postanu neobuzdane, lako se pretvore u nezasitnost. Kršćanski je moral kao dobar lijek protiv neumjerenih želja uvijek nudio post i različita djela pokore, a kao važan putokaz za normalan život isticala se krepost umjerenosti. U svakom čovjeku spava i lako se probudi ona vučica s kojom je Dante Alighieri usporedio ljudske strasti i želje. Vučica koja je vječno gladna, i nikada sita. I što više jede - to je gladnija. Lako se ta naša vučica polakomi za svime što vidimo, čujemo, što se u našem srcu osjeti. Ne samo za onim što mi treba, nego traži sve više. Što više imam, to se više želja stvara. Dok ništa nemam, smatram da mi je dovoljno imati pristojnu kuću, solidan posao i osrednje auto. Čim dobijem to, otvorit će se novo polje. Ako imam sreće i uspjeha, dobijem puno više. No, čim se prijeđe granica, vučica u srcu podivlja. Ništa nije dovoljno.

Tu leži i razlog zašto ima jako puno narkomana i svake vrste ovisnosti u visokoj klasi i među bogatašima. Lako sve imaju, što će im ovisnosti? Odgovor je jednostavan.

Srce je toliko podivljalo da mu ništa normalno nije dovoljno. Jednako je i na drugim područjima. Tko je rekao da je u kladionici dovoljno dobio ili previše izgubio? Nikad dovoljan razlog da se prekine. S vremenom što više izgubi, sve manje osjeća krivnju, i što više dobije, sve manje donese radosti. Neumjerenost u piću je ista, a možda i još gora. Što više pijem, manje u piću uživam, ali ga više želim.

Rimski su bogataši nekad pravili raskošne gozbe, sa najfinijim jelima sa svih strana svijeta. Ipak, nije bilo dovoljno. Kad su bili toliko siti da nisu mogli ni zalogaju više uzeti, onda bi se tjerali na povraćanje, da bi mogli još jesti. To se danas događa na području spolnosti. Rana dostupnost pornografije i sve ranija dobra granica u kojoj se upušta u spolne odnose, stvaraju sve više ovisnika i nekontroliranog ponašanja na području spolnosti.

Vjerujem da čovjek može postati ovisan i psovci. Kad netko prvi put teško opsuje, osjeća tešku krivnju i pita se zašto je to bilo potrebno. Kasnije dođe do toga da nema riječi koju se ne usuđuje izgovorit. Za svaki osjećaj, i ljutnje i ushićenosti, i žalosti i radosti treba mu psovka. I nije ga ni od ljudi stid ni od Boga strah.

Ako netko misli da će se tako vučica u srcu zasiliti, da se neće roditi nove želje i nova glad, vara se. Čim popustiš, traži novi obrok. Ne možeš ugasiti vatru dajući joj gorivo.

Put u ovisnost je danas širok i gotovo bez prepreka jer su se izgubila dva osjećaja koja su vrlo važna za ispravnu vjeru i za čestiti život. To su strah Božji i stid ljudski.

Naime, upravo ta dva osjećaja, stid ljudski i strah Božji, to su dva lanca koja vučicu u srcu drže zauzdanu, oni nas čuvaju od prokletstva da imamo sve a u stvari nemamo ništa. Kada se to raskine, gotovo je sa vjerom i moralom. Kad postanem pred ljudima besraman i bestidan, kad se više Boga ne bojam, postanem nezasitan. Tada nikad i ni s čim neću biti zadovoljan. Za svako novo zadovoljstvo će trebati sve više, i trajat će sve kraće.

Upravo zato postoje ljudi koji imaju veliku imovinu, ali bez sreće, imaju velike uspjeha, ali bez zadovoljstva, mnogo veza, ali bez sretnog braka i obitelji.

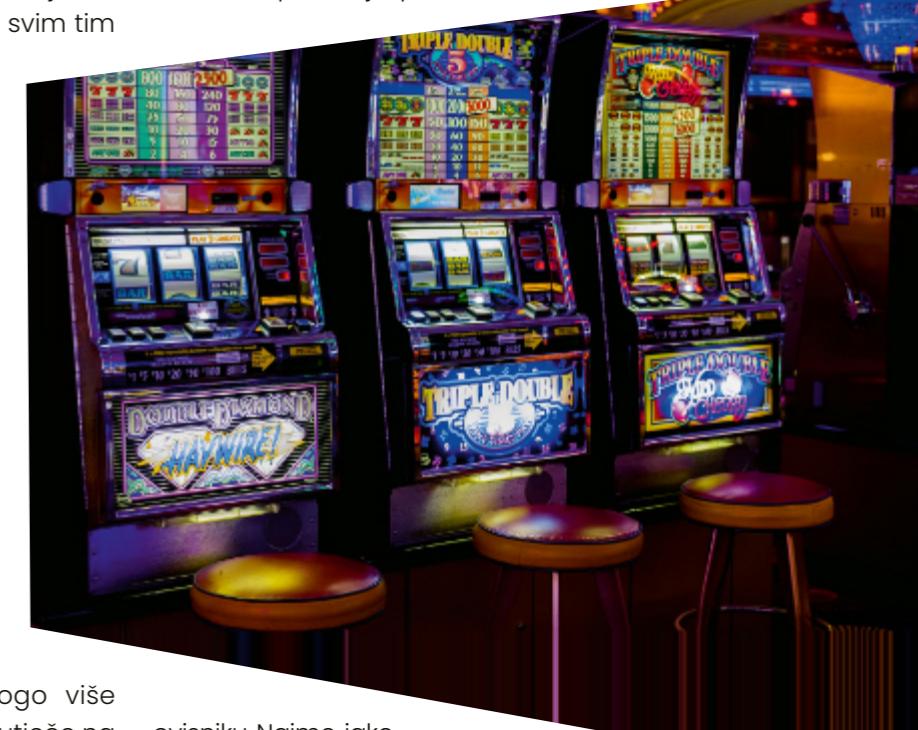
Od zabave do ovisnosti

Ponavljanje jedne vrste ponašanja dovodi do stvaranja navike. Navika je postala ovisnost kada je razum i volja više ne mogu kontrolirati. Školskim rječnikom, ovisnost se može definirati kao stanje u kojem osoba razvija fizičku ili psihološku potrebu za određenom tvari, aktivnošću ili ponašanjem. Ugrubo se mogu podijeliti na tjelesne (fizičke) ili psihičke (psihološke) ovisnosti. Među najčešće ovisnosti danas pripadaju ovisnost o alkoholu, kockanju, drogama, nikotinu, pornografiji, internetu i mobitelu... Dosta je česta kombinacija više različitih ovisnosti. Činjenica je da ulazak u svijet ovisnosti počinje od iz zabave i na nagovor prijatelja. Na taj način se već u vrlo mlađoj dobi stvara ovisničko ponašanje. Lako je za većinu „materijala“ koji stvaraju ovisnost načelno zabranjen pristup mladima od 18 godina (alkohol, cigarete, kockanje, pornografija...), a mnoge su stvari nezakonite bez obzira na dob (kokain, heroin i razna vrste sintetičkih droga) – jasno je da nažalost i bez prevelikog truda u kontakt sa svim tim mogu doći i djeca u osnovnoj školi. Taj zabrinjavajući trend čini sve težim i proces odvikavanja. Nipošto nije isto je li netko postao ovisnik sa 35 ili sa 16 godina. Mladi u pubertetu su zapravo i najrizičnija skupina budući da još nemaju kontrolu nad svojim osjećajima i željama te imaju i najveću potrebu dokazivanja. Rani ulazak u svijet ovisnosti zaustavlja emocionalni i psihološki razvoj čovjeka, te energiju usmjerava na pretjerano traženje užitka. Takvo ponašanje dovodi i do udaljavanja od ljudi koji pokazuju stvarnu ljubav i brigu (najčešće od obitelji i bližnjih) a povezivanje sa onima koji žive isti način života. Ovisnosti izazivaju i različit raspon zdravstvenih, financijskih, emocionalnih, društvenih i obiteljskih problema. Tako se recimo ovisnost o kockanju stvara mnogo više financijskih problema nego alkohol koji više utječe na obiteljsku situaciju i društvene odnose. U vezi s tim primjerice u Americi kažu da alkoholičar kupi viski za 10 dolara, narkoman dozu za 100, a kockar se vraća sa dugom od 10 tisuća. Ovisnosti su bezbroj puta uzrok razaranja vlastite psihe upadanjem u depresiju, paranoju i očaj te razaranja svoje obitelji, ali mogu dovesti i do krađa, razbojstava, dužničkoga ropstva, utapanja u sve veći krug dugova koje se pokušava riješiti na krivi način, tako da se tone sve dublje. Ovisnik postupno

gubi mogućnost koncentracije, što stvara sve veće smetnje u učenju i u poslu, pa i do toga da se prekine studij ili da se ne može zadržati posao. Ovisnost dovodi do osjećaja krivnje, srama i niskog samopoštovanja. Uz to su često povezani neuspješni pokušaji odvikavanja koji povećavaju osjećaj beznadnosti i očaja. Narušeno povjerenje i emocionalna iscrpljenost stvaraju sve veću udaljenost od obitelji i prijatelja, tako da se stvara i osjećaj samoće i napuštenosti.

Postoji li izlaz?

Izlazak iz stanja ovisnosti sigurno nije lagan i jednostavan, ali on postoji. Uz podršku obitelji i prijatelja, potreban je vlastiti trud, velika volja, te (možda i najvažnije!) ustrajnost. Nažalost, mnogi ljudi potraže pomoć tek kada dodu do bezizlazne situacije. Nesnažanje obitelji i prijatelja u situaciji ovisnosti se najbolje vidi u načinu pružanja pomoći

ovisniku. Naime, iako dobranamjerna, ta „pomoći“ najčešće pomaže da sve ostane isto. Kada obitelj i prijatelji rješavaju dugove i probleme koje stvara ovisnik, oni mu istovremeno omogućavaju da nastavi po starom. Rijetka je situacija da ovisnik zatraži pomoć zato što je uvidio da je na pogrešnom putu, pa odlučio sam od sebe promijeniti način života. Mnogo češće se čovjek odlučuje potražiti pomoć kad se nađe pred zidom i kad više nema nikakvoga izlaza. Ovisnik će puno češće

zatražiti pomoć zato što mora, a ne zato što hoće. Jedan bivši ovisnik je to izrazio riječima: „Ovisniku najbolje možete pomoći tako da mu maksimalno odnemognete. Lijepo riječi i priče o promjeni koje sam tada koristio, samo su služile tome da me puste na miru i da mi daju novac 'još samo ovaj put...'. Pomoć nisam potražio zato što sam volio svoje najbliže. Da sam ih dovoljno volio ne bi ih doveo do toga. Pomoć sam potražio kad sam video da preostaje samo dvoje: Mogu se ili ubiti ili potražiti pomoć. Ni minutu ranije.“

Ljudi koji pate od ovisnosti često su stigmatizirani zbog čega im je liječenje, ali i oporavak, teže nego što bi trebao biti. To je vrlo česta prepreka za izlječenje, osobito jer se osuda javlja i u samoj obitelji pojedinca. Zbog nedovoljne informiranosti, mnogi smatraju da je ovisnost rezultat nedostatka volje ili karakterne slabosti, iako je problem mnogo složeniji. Ponekad se dobije dojam da je veća sramota potražiti pomoć i izlazak iz problema, nego ustrajati u poroku i ovisnosti. Ovisno o vrsti problema postoje i različite vrste pomoći i terapija. Onaj tko je spremjan na borbu s tim problemom, može naći i prikladne grupe za podršku, upitati za savjet nekoga tko je to već prošao, razgovarati sa psihologom, svećenikom, liječnikom ili drugom osobom u koju ima povjerenja i koja ga može uputiti dalje. Pri tome i sama osoba koja ima problem sa ovisnosti, treba voditi računa što je za nju najbolje na duže staze. Medicinske terapije u novije vrijeme (kao što je primjerice davanje zamjenskih supstanci umjesto droge) umanjuje društvene posljedice ovisnosti i ima cilj maknuti ovisnike sa ulice i smanjiti broj kaznenih djela, ali ne donosi oslobođenje od ovisnosti. Iako i to može biti prihvatljivo kao manje zlo, ipak dostojanstvo čovjeka traži da bude slobodan, ne-ovisan.

Simptomi ovisnosti

- ▶ *Kompulzivno djelovanje – Snažna i nekontrolirana želja za sudjelovanjem u ovisničkom ponašanju ili upotrebi neke supstance. Često povezano sa neuspješnim pokušajima smanjenja ili prestanka.*
- ▶ *Gubitak kontrole nad svojim ponašanjem, bez obzira na svijest o negativnim posljedicama koje će uslijediti.*
- ▶ *Preokupacija – značajno vrijeme provedeno u razmišljanju o ovisničkom ponašanju.*
- ▶ *Tolerancija – potrebno je sve više da se postigne isto zadovoljstvo.*
- ▶ *Simptomi povlačenja – doživljavanje fizičkih ili psihičkih simptoma kod pokušaja da se prestane sa ovisničkim ponašanjem.*
- ▶ *Zanemarivanje odgovornosti – povezano sa neispunjavanjem obaveza u školi, na poslu i u obitelji zbog ovisničkog ponašanja ili upotrebe narkotika*
- ▶ *Društveni i međuljudski problemi – sukobi ili povlačenje iz ranijega društva ili iz aktivnosti u kojima se rado sudjelovalo zbog ponašanja pod utjecajem ovisnosti*
- ▶ *Nastavak unatoč posljedicama – ne prestaje se unatoč financijskim, zdravstvenim ili problemima sa zakonom.*
- ▶ *Emocionalne promjene – promjene raspoloženja, razdražljivost ili emocionalna nestabilnost kad se ne sudjeluje u ovisnom ponašanju ili kad nedostaje materija o kojoj je osoba ovisna.*
- ▶ *Tajnost i negiranje – pokušaj skrivanja opsega ovisničkog ponašanja ili skrivanje upotrebe opijata. Pokušaj umanjivanja problema kad se s njim treba suočiti.*

Niagara

Na rijeci Niagari, uzvodno od vodopada, postoje mjesta koja se nazivaju „The point of no return“ – Točka s koje nema povratka.

I postoje upozorenja da se ne ide dalje. Bez obzira koliko je snažno plovilo, kako je spretan kapetan, kako je jaki motor... Kad se to prijede – nema načina vratiti se natrag jer riječne struje preuzimaju komandu. Ispred je smrtonosna provalja. Bez obzira na poduzete radnje – iza te točke put je jednosmjeran: Ne može se više upravljati, dalje upravlja rijeka. A ona uvijek vodi u jednom smjeru.

I u životu, u braku, u svećeništvu, u prijateljstvu, u odnosu roditelja i djece, u vjeri, u poslu, u grijehu, u porocima... postoje neke nevidljive granice nakon kojih ništa više nije isto i nakon kojih nema povratka.

Ljudska taština teško prihvata te granice. „Mogu prestat kad hoću“, „Ma, popravit ću ja to kasnije“, „Mogu još malo, pa ću se onda vratiti tamo gdje treba“...

I nakon toga svjedočiš borbi u kojoj sva želja, sva snaga i svo umijeće više nemaju smisla. A da je počelo malo ranije – moglo je donijeti rezultate.

Zato, ne odgadaj! Ne odgadaj rješavati svoje bračne probleme. Ne odgadaj razgovore sa djecom. Ne odgadaj vratiti se sa pogrešnoga puta. Ako želiš sačuvati vjeru, ne odgadaj isповijed i odlazak na misu. Ne odgadaj stvaranje obitelji. Ne odgadaj teške poslovne odluke, ne odgadaj odlazak doktoru i neugodne pregledе. Ne odgadaj prznati sebi da si zaglavio i potražiti pomoć. Nemoj danas ići pogrešno i računati: „Sutra ću se dozvat pameti“.

Svaki metar bliže vodopadu traži više snage za povratak. Zato kasnije neće biti lakše i svako je odgađanje korak bliže točki s koje nema povratka.

Abhängigkeiten - Süchte

Wenn ein Mensch den Unterschied zwischen Wünschen und Bedürfnissen nicht kennt, besteht die große Gefahr, dass sein gesamtes Leben in ein großes Durcheinander gerät. Menschliche Bedürfnisse sind begrenzt und überschaubar. Auf der anderen Seite sind unsere Wünsche unbegrenzt, und wenn sie außer Kontrolle geraten, verwandeln sie sich leicht in Gier. Christen haben immer gefastet und verschiedene Bußhandlungen als wirksame Medizin gegen übermäßige Wünsche angepriesen und als wichtige Wegweiser für ein normales Leben die Tugend der Mäßigkeit hervorgehoben.

In Abhängigkeiten und Süchten verfällt man heutzutage sehr schnell, denn zwei menschliche Eigenschaften, die für einen wahren Glauben und ein erfülltes Leben sehr wichtig sind, scheinen an Bedeutung zu verlieren: Die Ehrfurcht vor Gott und die menschliche Scham. Diese zwei Tugenden schützen uns vor der Versuchung, alles zu haben, aber in Wirklichkeit nichts zu besitzen. Wenn wir vor Gott die Ehrfurcht und vor dem Menschen die Scham verlieren, werden wir unersättlich und dauerhaft unzufrieden. Für jedes weitere Vergnügen braucht es immer mehr, und es dauert immer kürzer.

Die Wiederholung eines bestimmten Verhaltensmusters führt zur Gewohnheit. Eine Gewohnheit wird zur Abhängigkeit, wenn der Wille und der Verstand sie nicht mehr kontrollieren können. Die Lehrbücher definieren die Abhängigkeit als einen Zustand, in dem Personen physische und psychische Bedürfnisse nach bestimmten Sachen, Aktivitäten oder Verhaltensmustern entwickeln. Diese werden in physische und psychische Abhängigkeiten eingeteilt. Zu den heute am häufigsten auftretenden Abhängigkeiten

gehören die Abhängigkeit von Alkohol, Glücksspiel, Drogen, Nikotin, Pornografie, dem Internet und dem Handy. Es ist ziemlich häufig, dass verschiedene Arten von Abhängigkeiten kombiniert auftreten. Zu den gefährdetsten Gruppe zählen Jugendliche in der Pubertät. Sie haben einerseits ihre Gefühle und Wünsche wenig unter Kontrolle und andererseits ein großes Bedürfnis sich zu beweisen. Ein früher Einstieg in die Welt der Abhängigkeit verhindert eine gesunde emotionale und psychische Entwicklung des Menschen. Ein Großteil seiner Energie wird für die übermäßige Suche nach

dem Vergnügen verschwendet. Diese Verhaltensweise führt oft zur Entfremdung von der eigenen Familie und nahestehenden Freunden, die für den jungen Menschen Liebe und Fürsorge empfinden. Damit ist meist eine Hinwendung zu bestimmten Personen verbunden, die denselben Lebensstil haben.

Abhängigkeiten führen zu einer Reihe von gesundheitlichen, finanziellen, emotionalen, sozialen und familiären Problemen. So verlieren Süchtige unter anderem oft nach und nach die Fähigkeit, sich zu konzentrieren, sei es beim Lernen oder im Berufsleben. Mögliche Folgen sind häufig der Abbruch des Studiums, der Ausbildung oder der Verlust des Arbeitsplatzes. Schuldgefühle, Scham und mangelndes Selbstbewusstsein sind meist das Ergebnis einer Sucht. Verzweiflung und Hoffnungslosigkeit werden nicht selten durch erfolglose Versuche, sich von der Abhängigkeit zu lösen, zusätzlich verstärkt. Der Ausstieg aus der Sucht ist zweifellos nicht leicht, aber er ist möglich. Neben der Unterstützung vom Familien- und Freundeskreis erfordert er eigenen Einsatz, starke Willenskraft und vielleicht am wichtigsten, Ausdauer. Leider suchen viele erst sehr spät nach Hilfe oder können diese nicht annehmen.

Vorurteile diesen Menschen gegenüber erschweren immer wieder zusätzlich den Heilungs- und Genesungsprozess. Manchmal entsteht der Eindruck, dass es beschämender ist, nach Hilfe und einem Ausweg zu suchen, als in der Sucht und Anhängigkeit zu beharren.

Für die unterschiedlichen Abhängigkeiten gibt es verschiedene Hilfs- und Therapiemöglichkeiten. Medizinische Therapiemaßnahmen

VJERA

Neki misle da je vjera slijepa, a ona sve vidi.
Njen pogled seže od prapočetaka do beskraja vječnosti.

Neki misle da je gluha, a ona sve čuje.
Osluškuje i najnežnije otkucaje Božjeg srca.
Ona čuje zov vječne ljubavi.

Neki misle da je nepismena, a ona je sveznajuća.
Nalazi se na samom izvoru Božanskog znanja
s kojeg se neprestano napaja uvijek novim spoznajama.
Neki misle da ja nemoćna, a ona sve može.
Svojom snagom i brda premešta, mrtve budi na novi život,
ozdravlja bolesne, vraća izgubljene.

Neki misle da je pasivna, a ona sve čini.
Tek njenom aktivnošću čovjek živi jer život bez vjere jest smrt.

Neki misle da je zabluda, a ona u svom krilu nosi samu Božansku Istinu.
Bez nje je svaka spoznaja pod znakom pitanja.

Neki misle da je bijeg od stvarnosti, a ona ljudе uvodi u svu stvarnost. Život
bez vjere pogibeljna je utopija.

Neki misle da je varka za naivne,
a ona je izlaz iz labirinta ljudskih prijevara.
Neki misle da zarobljava,
a ona kida i najčvršće okove sotonskog ropstva.

Bez nje je nemoguće ostvariti slobodu.
Neki misle da je teško breme,

a ona omogućava da se teško breme može nositi dokle god treba
i konačno ga zauvijek zbaciti.

Neki misle da je samo ponekad potrebna,
a ona je svakodnevna hrana bez koje nema života.
Neki misle da je nesigurna, a u njoj je sva sigurnost.
Neki misle da je preteška, a ona nosi onoga koji je ima.

Statistika Hrvatske katoličke misije u Augsburgu

Pišu: Dominik Štefulić i fra Mate Logara

Uvod

U ovom sažetom radu želimo na temelju podataka iz matičnih knjiga krštenih, vjenčanih i krizmanih prikazati neka demografska kretanja tijekom nešto više od 50 godina postojanja Hrvatske katoličke misije u Augsburgu. Uz kratka pojašnjenja, donosimo grafičke prikaze primanja svetih sakramenata koja su zabilježena u Matičnim knjigama. Bez pretenzije za dalekosežnim zaključcima ili znanstvenom analizom, želimo prikazati neke trendove koji mogu pomoći boljem razumijevanju ove zajednice kroz polustoljetno razdoblje njezinog postojanja.

Vođenje matičnih knjiga

Riječ matična knjiga ili matica doslovni je prijevod latinske riječi „matricula“ koja se prvi puta pojavljuje u srednjem vijeku. Razvila se iz latinske imenice „matrix, matricis“, a označuje ženskog roditelja, odnosno maticu. Prve poticaje u vođenju matičnih knjiga na području Europe dale su crkvene vlasti, a nakon katoličke, počele su je voditi i druge crkvene zajednice. Sustavno vođenje matičnih knjiga u Katoličkoj Crkvi veže se uz zasjedanje Tridentskoga koncila (1545.–1563.). Na 24. zasjedanju koncila, 11. studenoga 1563. godine, donesena je odluka o vođenju matičnih knjiga krštenih i vjenčanih. Ta se odluka može povezati i s pojmom i širenjem reformacije. Popisivanjem katoličkoga stanovništva, crkvene su vlasti dobile podatke o broju vjernika, a zbog procvata reformacije mogli su se spriječiti i mješoviti brakovi. Godine 1614. Rimskim obrednikom (*Rituale Romanorum Apostolice Sedis*) određeno je i vođenje matičnih knjiga umrlih. Izdavanjem tzv. *Rituale Romanorum* u okrilju Katoličke crkve vodile su se knjige rođenih/krštenih, krizmanih, vjenčanih, umrlih te knjige o stanju duša prema propisanim pravilima popisivanja.

Iako je vođenje matičnih knjiga postalo obvezno tek odredbom Tridentskoga koncila, prethodnicima današnjih matičnih knjiga smatraju se evidencije u kršćanskim biskupskim crkvama iz 3. stoljeća o osobama koje su prihvatile novu vjeroispovijest. U takvim su se zapisima osim imena katekuma, nalazila i imena kumova. Postojale su i posebne evidencije o umrlim članovima vjerske zajednice. Navedeni popisi čuvali su se u crkvenim arhivima kao javne isprave.

Vođenje matičnih knjiga u početku bilo je isključivo u nadležnosti crkvenih osoba, ali se vremenom sekulariziralo. U njihovo se vođenje postupno, pomoću svojih odredbi, uplitala i država, dok je u nekim zemljama u potpunosti preuzeala njihovo vođenje. Takva je zemlja bila prvo Engleska u kojoj je državni i crkveni poglavari bila ista osoba, a zatim i Francuska tijekom Francuske revolucije (1789.–1795.). U novije vrijeme crkvene zajednice i državne vlasti redovito vode neovisne evidencije.

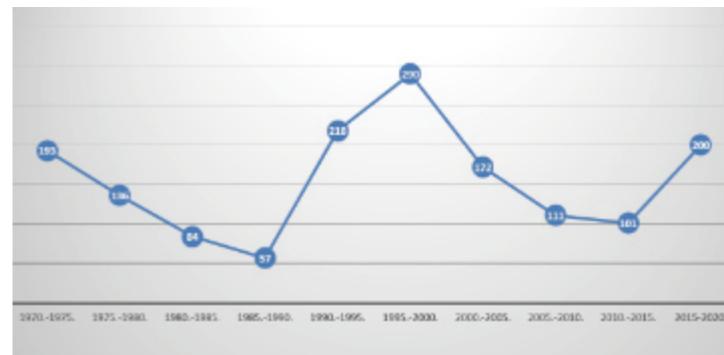
Matične knjige u HKM Augsburg

Iako su crkvene matice u našim župama u Hrvatskoj i u BiH pouzdan i precizan pokazatelj demografskih kretanja, matične knjige misija u inozemstvu – makar dragocjene – više su orientir. Naime, u našim župama su u njih upisana sva krštenja, vjenčanja, krizme i sprovodi te se mogu izvući jasni zaključci što se događalo sa stanovništvom u određenom vremenskom razdoblju. Kod misijskih knjiga treba voditi mnogo više računa o različitim utjecajima. Primjerice treba voditi računa o tome da je u prvo vrijeme postojanja Misije bilo mnogo više isključivo muškaraca čije su obitelji ostale u Domovini. I oni, a i njihovi bližnji su taj boravak u Njemačkoj smatrani „privremenim“. Zato su i mnogi od onih čije su obitelji bile ovdje nastojali da djeca sakramente prime u župama odakle potječu. Uz to, treba voditi računa da je na broj podijeljenih svetih sakramenata u katoličkim misijama snažno utjecala (ne)identifikacija vjernika sa pojedinom misijom. Tamo gdje osjećaju snažnu povezanost Hrvati su za primanje sakramenta češće birali misiju, a na drugim mjestima lakše su se odlučivali za njemačke župe. Statistike iz matičnih knjiga umrlih ovdje nismo donosili jer nam one mogu malo toga reći. U prijašnjim se razdobljima većina umirovljenika vraćala i umirala u Domovini, a oni koji su ovdje umrli redovito su imali pokop u Domovini. Velika većina njih nije upisana u naše knjige. Tek manji broj ljudi je pokopan u Njemačkoj, tako da se iz tih podataka ne mogu izvlačiti ozbiljni zaključci. U novije vrijeme polagano raste broj ukopa hrvatskih vjernika u Njemačkoj. To je vezano s time da veći broj umirovljenika sada ostaje do smrti u Njemačkoj ali i prihvaća činjenicu da se mlađi članovi njihovih obitelji neće vratiti u rodne krajeve. Stoga žele da posljednje zemaljsko počivalište

bude u blizini, da potomci mogu na grob donijeti svijeću i izgovoriti molitvu.

Statistika matice krštenih

Sve ono što vrijedi kao opća napomena u vezi misijskih matičnih knjiga, vrijedi i za statistiku krštenih koja se može iz njih izvući. Strmoglavi rast broja krštenja 90-tih vezan je kako uz dolazak velikoga broja izbjeglih i prognanih, tako i značajnoga broja krštenja uslijed pada komunizma i nove političke situacije jačanja hrvatske nacionalne svijesti i povezanosti sa Katoličkom crkvom. Veliki pad koji je uslijedio krajem 90-tih uzrokovani je povratkom velikoga broja dotadašnjih izbjeglica i prognanika, a pad 2000-tih godina se može objasniti prirodnim smanjenjem poistovjećivanja sa hrvatskom

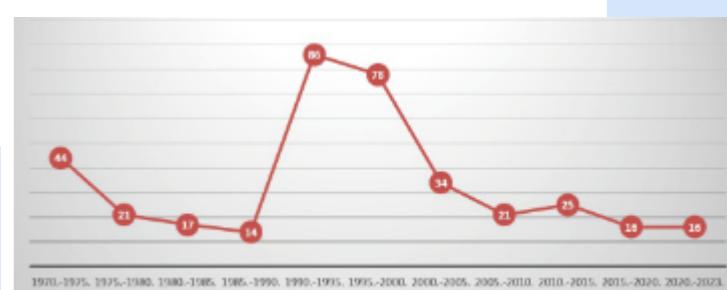
Broj krštenja kroz petogodišnja razdoblja
Anzahl der Taufen über fünfjährige Zeiträume

Zbog toga češće nego ranije odlučuju da djeca prime sakramente bilo u HKM, bilo u njemačkoj župi. Ovdje donosimo grafički prikaz kretanja kroz petogodišnja razdoblja, kao i prikaz nekih izdvojenih godišta.

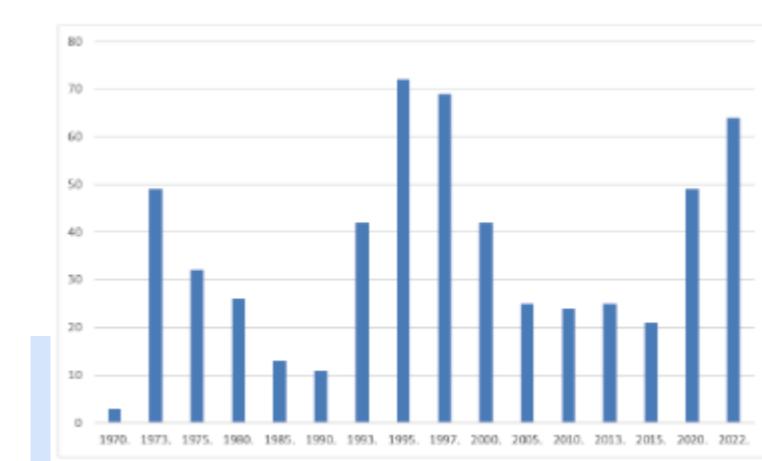
Statistika matice vjenčanih

Statistika broja vjenčanja zapravo malo toga otkriva. Budući da mnogi mladi parovi kod kojih su oboje hrvatskog porijekla, još uvijek imaju snaže obiteljske i prijateljske veze u mjestima odakle potječu, uglavnom crkveno vjenčanje i svatove slave u Domovini.

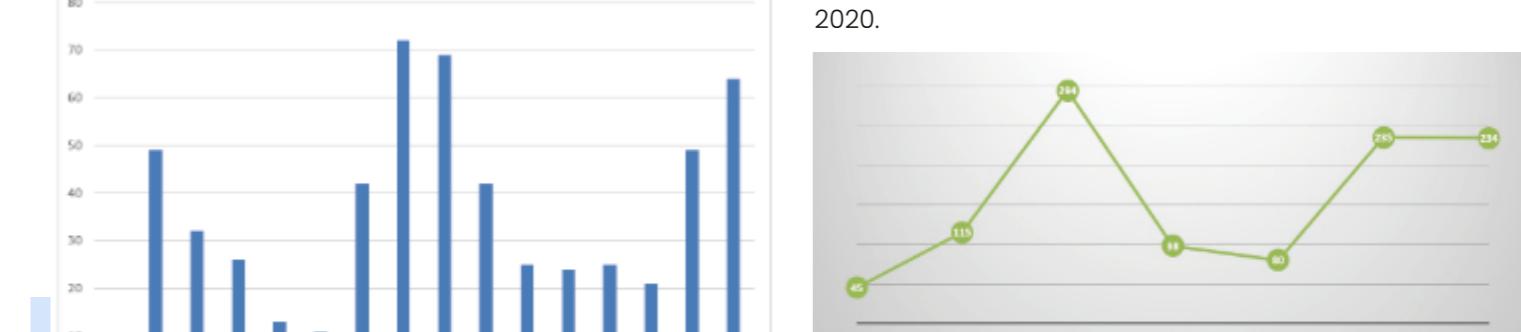
Vidimo da su jedini izuzetak 90-te godine protekloga stoljeća, povezane s ratom, kada nije bilo mogućnosti to organizirati u Hrvatskoj ili u BiH. Kada su u pitanju parovi od kojih je samo jedno Hrvat, većina onih koji se odlučuju za crkveno vjenčanje to čini u njemačkim župama.

Statistika matice vjenčanih
Hochzeiten in der Mission Augsburg

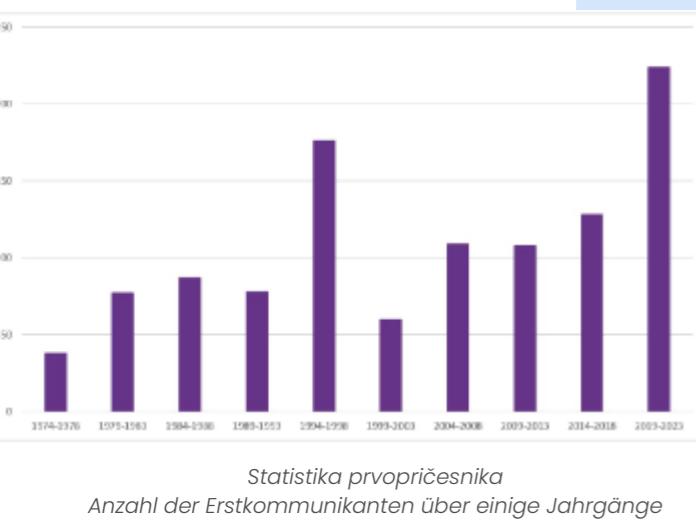
Broj krštenja kroz neka godišta
Anzahl der Taufen über einige Jahrgänge

Statistika matice krizmanih
Statistik der Firmungen

Statistika prvočesnika

Iako se ne vode klasične matične knjige za prvočesnike, sačuvani su popisi prvočesnika od 1974. do danas. Nisu uračunata djeca koja su imala pripravu u Misiji a prvu pričest u njemačkim župama ili u Domovini. Nije nam poznato je li se u Misiji prva pričest slavila 1970.-1973. Prikaz se odnosi na zbrojena petogodišnja razdoblja.

Statistika pohadanja nedjeljnih svetih misa i blagoslov obitelji

Nažalost, nemamo preciznu statistiku pohadanja svetih misa, iako bi to bilo dragocjeno za dobro razumijevanje života i rada u HKM Augsburg. U izještajima za razdoblje 2000–2010. godine obično se navodi da svetu misu pohada 500–600 vjernika. U brojanju u studenom 2019 u Augsburgu je bilo 678 vjernika, a kada se pridodaju i filijale na kojima se slavila misa taj dan, ukupno je misama na hrvatskom prisustvovalo 975 vjernika. U razdoblju epidemije Covid-19 broj se znatno smanjio ali, hvala Bogu, i oporavak je išao dosta brzo. U studenom 2022. broj vjernika u Augsburgu se i povećao u odnosu na 2019. – bilo ih je prisutno 715, a druge nedjelje u studenom 2023. izbrojana su 844 vjernika na misi u Augsburgu i 259 na filijalama. Sada ukupno na nedjeljnim svetim misama (Augsburg + filijale) bude između 1000 i 1100 ljudi.

Što se tiče blagoslova obitelji, ide se isključivo preko prijave koja se treba obnoviti svake godine. Sada se prijavi otprilike 300 obitelji. To je relativno skroman broj obzirom na brojnost Misije.

Zaključak

Grafički prikaz podataka iz Matice krštenih nam može poslužiti kao pomoć u tumačenju različitih povjesnih, gospodarskih i političkih zbivanja. Socijalistička Federativna Republika Jugoslavija je šezdesetih godina 20. stoljeća otvorila granice i omogućila jugoslavenskim državljanima rad u inozemstvu kako bi oni svježim novcem kojeg su slali kući spasili posrnulo gospodarstvo. Tada dolazi do značajne migracije stanovništva, a u Njemačku posebno od 1968. godine kada je Jugoslavija potpisala ugovor s Njemačkom o primanju radne snage. Najveći broj radnika ("gastarbeitera") koji su tada iselili u Zapadnu Europu potjecao je iz Hrvatske i BiH, pri čemu su migracijama u BiH najviše bila pogodena upravo područja naseljena Hrvatima (najviše zapadna Hercegovina). Deviznim doznakama radnika iz inozemstva unosi se kapital u socijalističku Jugoslaviju. Otvaranje granica poslužilo je i političkoj pacifikaciji socijalističke države, budući je na taj način političkim neistomišljenicima bio otvoren put u inozemstvo. Tako je do 1971. godine iz bivše Jugoslavije iselilo oko 410 000 ljudi.

Kako je Hrvatska katolička misija (HKM) u Augsburgu osnovana tek 1970. godine, mnogo Hrvata je bilo kršteno u drugim župama Augsburške biskupije te naknadno upisano kao informacija u Maticu krštenih u HKM u Augsburgu. Tako je primjerice od 1970. do 1975. godine u Matici krštenih upisano 336 osoba, dok je u Misiji kršteno samo njih 193.

Kao što u grafu možemo vidjeti od 1980. pada broj krštenja u našoj Misiji u Augsburgu, to je i period prekida petog vala iseljavanja Hrvata. Zbog čega Misija u tom periodu bilježi najmanji postotak krštenja? Na to mogu utjecati razni čimbenici kao što su političke i gospodarske prilike kako u Hrvatskoj tako i u Njemačkoj. Od 1990. pratimo veliki porast broja krštenih, vjenčanih i krizmanih. Podaci govore kako je 15% Hrvata u razdoblju do 1990. do 1995. doselilo u Njemačku. Prema studiji UNHCR-a i IOM-a (Međunarodna organizacija za migraciju) iz 1996. udjel hrvatskih prognanika i izbjeglica iz Bosne i Hercegovine u Njemačkoj, iznosio je 14,84%, tj. oko 52 000 od ukupno cca. 350 000 (77,30% Bošnjaci). Jedan dio njih se trajno nastanio, ali najveći se dio nakon nemogućnosti daljnog boravka vratio u domovinu ili odselio u treće zemlje. Samo u razdoblju od 1996. – 1999. se oko 6 000 bosansko-hercegovačkih Hrvata iz Njemačke odselilo u Sjedinjene Američke Države (cca. 5 600), Kanadu i Australiju.

Od 2000. godine pratimo znatan pad broja podjele svetih sakramenata. Ulaskom Hrvatske 2013. godine u Europsku uniju i time olakšavanjem Hrvatima ulazak u Njemačku ponovno svjedočimo rastu broja krštenih, krizmanih i prvočesnika. Te brojke sada sustituju, a ponegdje i pretilju, one iz ratnih godina. Kombinacijom različitih izvora, može se pretpostaviti da na području HKM Augsburg živi približno 15 000 ljudi koji se smatraju Hrvatima-katolicima. Kada to usporedimo sa pohadanjem svete mise, vidimo da vjerska praksa nije na

zadovoljavajućoj razini. Treba uzeti u obzir da je HKM Augsburg teritorijalno velika misija, pa dio ljudi ide na njemačke svete mise ili u druge misije koje su im bliže. Iako je novo doseljavanje ponovno oživjelo Hrvatsku katoličku misiju u Augsburgu (kao i mnoge druge hrvatske zajednice u Njemačkoj), istovremeno je to svjedočanstvo ponovnoga vrlo snažnoga iseljavanja našega naroda – sada ponajviše iz Bosne i Slavonije, ali ostalih krajeva Bosne i Hercegovine i Hrvatske.

Zusammenfassung

Mit diesem Artikel möchten wir einige demografische Entwicklungen unserer Kroatischen Katholischen Mission Augsburg in den letzten 50 Jahren darstellen. Grundlagen dafür sind die Daten von Taufen, Hochzeiten und Firmungen. Neben kurzen Erläuterungen liefern wir grafische Darstellungen der empfangenen heiligen Sakramente, die in den Kirchenbüchern verzeichnet sind. In unseren Heimatpfarreien in Kroatien und in Bosnien-Herzegowina sind Kirchenbücher zuverlässige und genaue Indikatoren für demografische Trends. Denn alle Taufen, Hochzeiten, Firmungen und Beerdigungen werden in den Kirchenbüchern genau verzeichnet. Deshalb lassen sich daraus klare Schlüsse ziehen, was mit der Bevölkerung in einem bestimmten Zeitraum passiert ist. Dagegen zeigen die Kirchenbücher unserer Missionen im Ausland eher eine grobe Orientierung (Abbildung). Bei Missionsbüchern sollte man viel mehr auf verschiedene Einflüsse achten. So muss zum Beispiel berücksichtigt werden, dass in den ersten Jahren der Existenz der Mission überwiegend Männer präsent waren, deren Familien in ihrer Heimat geblieben sind. Sie und ihre Angehörigen betrachteten den Aufenthalt in Deutschland als "vorübergehend". Deshalb wollten viele, deren Familien hier lebten, dass ihre Kinder die wichtigen Sakramente in den Pfarreien ihrer Heimat empfangen. Außerdem muss man berücksichtigen, dass die Zahl der gespendeten Sakramente in den katholischen Missionen stark von der (Nicht-)Identifikation der Gläubigen mit einer bestimmten Mission beeinflusst wurde. Wo sich die Leute stärker mit der Mission verbunden fühlten, haben sie diese eher für die Sakramentenspendung gewählt. War das Gegenteil der Fall, haben sie sich eher für eine deutsche Pfarrei entschieden.

Der steile Anstieg der Taufzahlen in den 1990er Jahren ist einerseits mit der Ankunft einer großen Anzahl von Flüchtlingen und Vertriebenen erkläbar. Auf der anderen Seite trug der Zusammenbruch des Kommunismus und die neue politische Situation zur signifikanten Steigerung der Taufzahlen bei. Denn die Stärkung der kroatischen nationalen Identität bedeutete auch eine engere Verbindung mit der Katholischen Kirche.

Der starke Rückgang, der Ende der 1990er Jahre folgte, wurde durch die Rückkehr einer großen Anzahl von Flüchtlingen und Vertriebenen verursacht. Dagegen kann der Rückgang in den 2000er Jahren durch das natürliche Abnehmen der Identifikation mit der kroatischen katholischen Mission in der zweiten oder dritten Generation unserer Landsleute erklärt werden.

Ein erneuter schneller Anstieg in den letzten 10 Jahren ist mit dem EU-Beitritt Kroatiens und der Ankunft vieler unserer Familien in

Deutschland verbunden. Dadurch entstand eine neue erste Generation. Im Gegensatz zu den vorherigen Jahrzehnten betrachten viele von ihnen ihren Aufenthalt in Deutschland von Anfang an nicht mehr als "vorübergehend", sondern sehen hier ihre dauerhafte Zukunft. Deshalb entscheiden sie sich häufiger als früher dafür, dass ihre Kinder die Sakramente entweder in der HKM oder in einer deutschen Pfarrei empfangen sollten. Die Zahlen aus den Kirchenbüchern in diesen Jahren übertreffen teilweise sogar die aus den Kriegsjahren. Dieser Trend bedeutet einerseits eine Stärkung der Kroatischen Katholischen Mission in Augsburg (sowie vieler anderer kroatischer Gemeinschaften in Deutschland), andererseits ist es gleichzeitig ein trauriges Zeugnis für eine erneute sehr starke Auswanderung unserer Bevölkerung – jetzt hauptsächlich aus Bosnien und Slawonien, aber auch aus anderen Teilen von Bosnien-Herzegowina und Kroatien.

Die Statistik der Hochzeiten ist wenig aussagekräftig. Denn viele junge Paare (wenn beide kroatischer Herkunft sind) haben immer noch starke familiäre und freundschaftliche Bindungen zu ihren Heimatorten. Deshalb feiern sie ihre kirchlichen und standesamtlichen Hochzeit meist in ihrer Heimat. Eine Ausnahme bildeten die 1990er Jahre, als es durch den Krieg keine Möglichkeit gab, Hochzeiten in Kroatien oder in Bosnien-Herzegowina zu organisieren. Wenn es um Paare geht, bei denen nur ein Teil kroatisch ist, entscheiden sich die meisten für eine kirchliche Hochzeit in einer deutschen Pfarrei.

Obwohl keine klassischen Kirchenbücher für Erstkommunikanten geführt werden, sind Listen davon vom Jahr 1974 an bis heute erhalten. Kinder, die sich in der Mission vorbereitet haben, aber ihre Erstkommunion in deutschen Pfarreien oder in der Heimat feiern, sind nicht berücksichtigt.

Statistiken über Verstorbene liefern wir nicht, da die große Mehrheit in ihren Pfarreien in der Heimat beigesetzt wurde.

Was den Besuch der sonntäglichen Heiligen Messe betrifft, haben wir aus früheren Jahren keine genauen Zahlen. Doch derzeit feiern insgesamt etwa 1000 Menschen jeden Sonntag mit uns die Heilige Messe in unserer Mission in Augsburg und an den anderen Orten, die wir betreuen.

Dr. Bertram Meier

Foto: Bern Müller / pba In: pfarrbriefservice.de

Oče biskupe, hvala vam što ste pristali na ovaj intervju. Čast nam je što ste i na taj način posvetili pažnju našoj zajednici. Možete li našim čitateljima reći ukratko: Tko je osobno biskup Bertram?

Hvala na zanimanju za moju osobnost. Moja se biografija može pročitati na web stranici biskupije ili na Wikipediji. Ipak, jedna mi je činjenica toliko važna da bih je želio i ovdje naglasiti: Moja mlađa sestra i ja smo djeca iz međukonfesionalnog braka. To je presudno utjecalo na moju vjeru i omogućilo mi da još kao dječak mogu govoriti o tome u što, i nadasve, u koga vjerujem. Stoga me zabrinjava kako se u današnjoj javnosti razlike često doživljavaju kao nepremostive suprotnosti. Kao kršćani, predani smo Isusovoj riječi, koji se nepogrešivo poistovjećuje sa svakim čovjekom: "Što god učiniste najmanjem od ove moje braće i sestara, meni ste učinili" (Mt 25,40). Razlike stoga nisu argument za nepružanje pomoći ili diskriminaciju. Ovakvim se stavom

moramo svjesno distancirati od raširene ravnodušnosti ili populizma, posebno u teškim vremenima.

Postali ste biskup u vremenu velikih iskušenja i podjela u Crkvi, kontroverze u vremenu korona-virusa, pa napetosti Sinodalnog puta... Može li Crkva ponovno biti Jedna?

Jedinstvo Crkve, zajednice vjernika u Kristu, mi je vrlo bliska tema iz razloga koje sam gore naveo. Ne mogu se pomiriti s ovom otvorenom ranom, već umjesto toga koristim svoje skromne sposobnosti da razjasnim stvari riječima i djelima. To se kao crvena nit provlači kroz moj život. Osobno mogu samo naglašavati temu ekumenizma. To treba promatrati šire od suradnje između denominacija. Doslovno govoreći, riječ „ekumena“ znači "naseljen i nastanjiv svijet". To uključuje i odgovornost svih ljudi dobre volje da se brinu za "našu Majku Zemlju", kako sv. Franjo Asiški od milja naziva naš planet u svojoj Pjesmi stvorova. Poštovanje Stvoritelja

i čitavoga života na ovom svijetu nužno pripadaju jedno drugom. Mir i cjelovitost stvorenoga nisu dodaci, nego srž Radosne vijesti. Zato sam zahvalan papi Franji što nas želi povesti putem slušanja i učenja. Svi sudionici sinode pozvani su na razmišljanje o evangeliju Isusa Krista i traženje volje Božje. Tek tada je moguć plodan dijalog na temelju štovanja, poštovanja i istinoljubivosti bez zlobe (Mt 10,16). Konzultacije zahtijevaju ustrajnost i pribranost. Držim se mudrog savjeta: „U potrebnim stvarima: jedinstvo. U upitnim stvarima: sloboda. U svemu: ljubav.“

Inače, ta se izreka uvijek pripisivala crkvenom ocu Augustinu dok se prije dva desetljeća nije dokazalo da potječe iz glavnog djela De Republica Ecclesiastica (1617.) vašeg sunarodnjaka, hrvatskog isusovca Markantuna de Dominisa.

Je li sinodalni put bio duhovno-vjerski put ili borba za moć? Je li se dovoljno čuo glas običnih vjernika iz baze ili su njih predstavljeni „profesionalni laici“ ionako povezani sa crkvenim i političkim strukturama?

Od würzburške sinode (1970.-1975.) pa čak i od naše augsburške biskupijske sinode (1990.-1992.), ne samo da su prošle dvije generacije, nego su se povijesno važne promjene dogodile u Njemačkoj i u svijetu. Tu je ključna riječ: Progresivna sekularizacija. Inicijativa "Sinodalnog puta" također je u potpunosti bila pod utjecajem spolnih zlostavljanja koje su počinili odgovorni unutar Katoličke crkve i s kojima se još treba pozabaviti. Stoga se moraju uzeti u obzir taj vanjski okvir i uvjeti, kada se promatraju sinodalni susreti u Njemačkoj. Svi smo mi djeca svoga vremena i već je godinama vidljivo da se više ne prakticira kultura debate, sposobnost vodenja teških razgovora, razlikujući mišljenje i osobu. To se primijetilo u Frankfurtu. Ali gajenje predrasuda ne pomaže, jer tada se više ne možete ugodno iznenaditi i niste voljni sami učiti. Raznolikost ljudi

koji su se sastajali na sinodskim skupštinama ne može se opisati kao pozicija ili-ili. Ne želim osporiti ničiju dobromarnjernost i mislim da bismo svi nakon ovih iskustava učinili neke stvari drugačije. Osim toga, sve su bili glasniji oni koji su - iz bilo kojih razloga - smatrali da nisu dovoljno zastupljeni na sinodalnim raspravama.

Moj je zadatak kao dijecezanskog biskupa je biti "sluga jedinstva". Stoga se prvenstveno vidim kao posrednik i graditelj mostova. Iz Evandelja možemo vrlo jasno zaključiti: Bog je postao čovjekom, stoga čovjek mora biti u središtu našeg navještaja i našeg kršćanskog djelovanja. Struture su pak svojevrsne rešetke, kao u vrtu: podupiru biljku u rastu, ali biljku ne treba tjerati da raste onako kako nalaže metalna rešetka.

Danas smo u krizi duhovnog poziva. Što bi biskup Bertram rekao mladiću koji razmišlja o svećeničkom pozivu?

Sama riječ "Poziv" pokazuje put: Bog je taj koji poziva, i vodi čovjeka putem koji je izabrao. I danas je, kao što je i uvijek bila, odgovornost poglavara (redovničkih poglavara i biskupa ili poglavara sjemeništa) pomagati mladima u razjašnjavanju njihova poziva. Istodobno, još uvijek vrijedi ono što je sredinom prošlog stoljeća rekao vrhovni poglavari oratorijanaca Père Dujardin: "Svaki put kad se Crkva u prošlosti suočila s krizom, rješavala ju je obnovom klera." Čovjek je znao o čemu govori jer je bio član Oratoriјa svetog Filipa Nerija, svećeničke zajednice kroz koju su klerici suvremenicima dali značajne reformske poticaje! Ako pogledate

Foto: Bern Müller / pba In: pfarrbriefservice.de

životopise poznatih svetaca: Franje Asiškog, Dominika, Ignacija, Petra Kanizija, Alfonza Liguorija i mnogih drugih – svi su prepoznali: Crkvene krize su prije svega klerikalne krize. Tu tradiciju slijedi i papa Franjo. Kao papa i isusovac, on jasno prepoznaće da nešto nije u redu kada svećenstvo, umjesto da upućuje na Krista i razvija

karzime kršćana, privlači pozornost na sebe, ponaša se kao središte i žarišna točka svoje zajednice, i slično.

– Mlada osoba koja je imala iskustvo Boga – a tek onda može govoriti i o “zvanju” – koja želi u svojoj savjeti odgovarati pred nedokučivim Bogom, rado će nastojati biti sluga svoje braće kršćana, jer će shvatiti što je Krist rekao o sebi: Non ministrari, sed ministrare – Nisam došao da budem služen, nego da služim (Mt 20,28). Mi svećenici to uvijek trebamo imati na pameti: Ljudi ne možemo prevariti, oni odmah osjete u koga gledaju. Istinoljubivost i poniznost moraju karakterizirati pravog klerika.

Danas mediji nameću crkvene teme u javnosti, i te su teme nažalost uglavnom povezane uz skandale. O čemu bi vi kao biskup doista željeli govoriti vjernicima i svojim sunarodnjacima?

Istina je da Crkva danas uglavnom dolazi u medije sa skandaloznim temama. Nažalost, to smo sami napravili: imamo prijavštine na sebi, i to prilično! Nakon što se izgubi povjerenje, potrebno je mnogo vremena da se ono obnovi. Ali ne bismo se trebali samo žaliti, već to vidjeti kao priliku za preispitivanjem samih sebe. Naše je pravo i dužnost odagnati opću sumnjičavost, a pritom ustrajno s radošću i predanošću raditi za Kraljevstvo Božje! Možda je i dobro ako se na neko vrijeme moramo odreći pohvala ljudi, političara i medija. Tada ćemo vjerojatnije pokazati solidarnost sa subraćom u vjeri koji su maltretirani i proganjeni, a unatoč tome su svjedoci Evandelja.

Zaključno: Krist je nazvao blaženima one koji su proganjeni zbog pravednosti i obećao im kraljevstvo nebesko (Mt 5,10). Kakvo značenje za mene osobno ima kraljevstvo nebesko? Mogu li se nositi s tim kad mi drugi čine nepravdu jer znam da mogu stajati na zemlji pred Bogom? Mogu li oprostiti uvrede i napade, prikazujući ih i kao okajanje za svoje grijeha prema Bogu i svojim bližnjima? O tome bih želio razmišljati s vjernicima i svim ljudima koji su zainteresirani za jasniju vrijednosnu orijentaciju. Zato mi je važno što češće biti među ljudima u biskupiji kako bih kroz propovijed, ali i razgovor potaknuo upravo to kršćansko pozicioniranje.

Biskupija Augsburg je velika i važna biskupija i u Njemačkim okvirima. Što vas posebno brine, a što su znakovi nade?

U okviru Njemačke biskupske konferencije vodim komisiju za crkvu svijetu. Ali budući da sam nekoliko godina služio u Državnom tajništvu Vatikana, Crkvu u Njemačkoj ne mogu promatrati izolirano. Mi smo dio opće i globalne Crkve koja postoji prije i izvan nacionalnih, kulturnih i jezičnih granica. Upravo to prvenstvo vjere i čvrstog stajanja na temelju Evandelja moramo neprestano osjećivati. Mi smo građani svoje zemlje, mi smo Europski, no ujedno smo i povezani sa svojom braćom i sestrama u vjeri diljem svijeta, posebno s najsiromašnijima i najslabijima u kojima prepoznajemo Krista.

Ono što me brine je osjetno oštriji ton. Opće predrasude i priče – o zavjerama također su pronašle put do umova i srca vjernika. Uvijek želim reći onima koji izazivaju strah i koji se boje: Pogledajte dobro! Uzdaj se u Boga, On je Gospodar povijesti! Držite se istine i provjerite što vam se govori! Samo ako njegujemo “razlučivanje duhova” koje nam Sveti Otac tako preporučuje, ako ne prestanemo razgovarati jedni s drugima i ako budemo poštivali jedni druge, tada je moguć mir u malom opsegu i nadajmo se da će to biti mir između naroda i država.

Vi ste nastavili, pa i pojačali, tradiciju ove biskupije u prihvaćanju i susretljivosti prema zajednicama drugih materinskih jezika. Jeste li vi zadovoljni životom i radom tih zajednica?

Bitno je da svoje kršćanstvo pokažemo vanjskom svijetu: Porta patet, cor magis – vrata su otvorena, srce još više. To je stara cistercitska izreka koja se ni danas ne smije zaboraviti. Već u biblijskom spisu Djela Apostolska čitamo da su kršćanska braća i sestre uvijek dobrodošli. Sretan sam kada zajednice koje govore materinji jezik cvjetaju, a njihov jezik i kultura također dolaze do izražaja u liturgiji. Ujedno vas želim potaknuti da svoja vjernička iskustva, svoju molitvenu i glazbenu tradiciju unesete i u lokalne župe i župne zajednice. Globalna crkva nije šupljii orah, ona želi biti ispunjena životom – danas više nego ikada. Više ne moramo ulaziti u avion, imamo svjetsku crkvu na svome pragu. To je blago koje se ne vidi dovoljno. Dakle, ponavljam: Tražite kontakt, razmislite o tome koji su dani u crkvenoj godini moguća zajednička bogoslužja i slavlja s domaćim kršćanima.

Hrvatska katolička misija u Augsburgu postoji preko 50 godina, a u zadnjih 10-ak godina broj članova se drastično povećao zbog ekonomске migracije. Imali smo čast da ste nas više puta posjetili. Možete li nam prenijeti svoje dojmove?

Mogao sam iskusiti rast vaše zajednice iz prve ruke. Prije svega, žao mi je što ste morali napustiti domovinu i ostaviti puno toga iza sebe. Uisto vrijeme, dragi mi je što ovdje možete živjeti svoju vjeru i što ste pronašli komadić novog doma u zajednici. Hvala vam što ste me pozvali na vaše svečane prigode i radujem se kad mogu s vama sudjelovati u bogoslužju. Jer time odajemo čast Gospodinu koji utemeljuje i jača našu zajednicu. Nije uzalud sidro simbol božanske vrline nade. Danas se puno govori o fluidnosti i tome da je sve “u toku”. Možemo hrabriti jedni druge i ukazivati na onoga u koga smo polagali svoje nade – osobne, obiteljske i zajedničke – i u kojega smo usidrili svoje život!

Jeste li do sada posjećivali Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu? Jeste možda bili u Međugorju?

Budući da sam u biskupiji bio zadužen za redovnike, dosta sam se susretao i sa zajednicama iz Hrvatske i s njima dijelio svoju vjeru. Već sam prije bio u prilici posjetiti vašu zemlju, a kao student na Germanicumu

u Rimu godinama sam živio pod istim krovom s kolegama studentima iz Hrvatske. Imao sam priliku upoznati vaše sunarodnjake, i cijenim vašu kulturu i mentalitet. Nikada neću zaboraviti mnoga dobra iskustva. Još nisam posjetio Međugorje.

Vjera i crkveni porez? Je li vrijeme tražiti drugačiji put?

U vrijeme Hitlerove diktature, ne samo da su ubijani mnogi kršćani, nego je i crkveni rad bio krajnje ograničen. Nakon kraja Drugog svjetskog rata, odlučeno je da se crkveni porez ubire preko države kako bi se crkvama olakšalo i omogućilo da pruže hitno potrebnu pomoć i objekte za skrb. No, isповijest vjere i osjećaj pripadnosti Crkvi već desetljećima opadaju, a tzv. blagdanski kršćani i dalje iskazuju svoju pripadnost plaćanjem crkvenog poreza. Nešto je definitivno pošlo krivim smjerom. Ali hoćemo li doista riješiti ovaj problem odricanjem od crkvenog poreza? Skeptičan sam po tom pitanju. Crkveni centri za skrb i savjetovališta, jaslice, vrtići, škole, pomoći beskućnicima, domovi za stare i nemoćne i dalje su bitan dio društva i ne vidim tko može preuzeti tu zadaću ako crkve – nakon ukidanja crkvenoga poreza – više nisu u mogućnosti o tome brinuti. U Njemačkoj smo toliko navikli da socijalni mir počiva na ovim stabilnim stupovima i jedva da imamo tradiciju donacija ili sponsorstva kao u drugim zemljama. Tu i tamo ima ljudi koji mi pišu da, iako napuštaju crkvu iz određenih razloga, nastavljaju donirati iznos svog crkvenog poreza nekim dobrovornim organizacijama. Shvatili su da se kršćansko djelovanje uvijek očituje u prirodnoj potpori onima koji su u potrebi.

Dr. Bertram Meier

Sehr geehrter Bischof, wir danken Ihnen herzlich für Ihre Bereitschaft uns ein Interview zu geben. Es freut uns sehr, dass Sie auf diese Weise Ihre Verbundenheit mit der Kroatischen Katholischen Mission zum Ausdruck bringen. Könnten Sie unseren Lesern bitte in Kürze etwas über sich selbst erzählen?

Vielen Dank für Ihr Interesse an meiner Person. Was es über mich zu erzählen gibt, das steht auf der Bistumshomepage oder auch bei Wikipedia. Doch ein Umstand ist mir so wichtig, dass ich ihn auch hier betonen will: Ich bin zusammen mit meiner jüngeren Schwester Kind einer konfessionsverbindenden Ehe. Das hat auch meinen Glauben entscheidend geprägt und mich befähigt, schon als Junge Auskunft zu geben, was und vor allem: wem ich glaube. Deshalb erfüllt es mich mit Sorge zu erleben, wie heute in der Öffentlichkeit nicht selten Unterschiede aller Art als unüberwindliche Gegensätze wahrgenommen werden. Als Christinnen und Christen wissen wir uns dem Wort Jesu verpflichtet, der sich unmissverständlich mit jedem Menschen identifiziert: „Was ihr dem geringsten meiner Schwestern und Brüder getan habt, das habt ihr mir getan“ (Mt 25,40). Unterschiede sind also kein Argument für unterlassene Hilfeleistung oder Diskriminierung. – Mit dieser Haltung müssen wir uns gerade in schwierigen Zeiten bewusst gegenüber der weit verbreiteten Gleichgültigkeit oder dem Populismus absetzen.

Sie wurden zum Bischof in einer Zeit ernster Herausforderungen für die Kirche berufen. Kontroversen in der Zeit von Corona-Virus und – Spannungen des Synodalen Weges – Kann die Kirche wieder EINS werden?

Die Einheit der Kirche, der Gemeinschaft der an Christus Glaubenden, ist mir aus den oben dargestellten Gründen ein Herzensanliegen. Mich mit dieser offenen Wunde nicht abzufinden, sondern meine bescheidenen Kräfte zur Klärung in Wort und Tat einzusetzen, durchzieht wie ein roter Faden mein Leben. Ökumene kann ich persönlich immer nur großschreiben. Denn sie ist ja weiter zu sehen als die Zusammenarbeit zwischen den Konfessionen. Vom Wortsinn her meint sie „die bewohnte und bewohnbare Welt“. Das schließt die Verantwortung aller Menschen guten Willens ein, sich für „unsere Mutter Erde“, wie sie der hl. Franz von Assisi in seinem Sonnengesang liebevoll nennt, einzusetzen. Ehrfurcht vor dem Schöpfer und allem Leben auf dieser Welt gehörten unbedingt zusammen. Frieden und Bewahrung der Schöpfung sind nicht Anhängsel, sondern Kern der Frohen Botschaft. Deshalb bin ich Papst Franziskus dankbar, dass er uns auf einen Hör- und Lernweg mitnehmen will. Alle Synodenteilnehmer sind aufgefordert, sich auf das Evangelium Jesu Christi zu besinnen und nach dem Willen Gottes zu fragen. Auf der Grundlage von Ehrfurcht, Respekt und Wahrhaftigkeit ohne Arg (Mt 10,16) ist dann erst ein fruchtbare Dialog möglich. Für die Beratungen braucht es einen langen Atem und Gelassenheit. Ich halte mich da an den weisen Rat: „In notwendigen Dingen: die Einheit. In fraglichen Dingen: die Freiheit. In allem: die Liebe.“

Dieses Wort wurde übrigens immer dem Kirchenvater Augustinus zugeschrieben, bis vor zwei Jahrzehnten nachgewiesen wurde, dass es auf das Hauptwerk De Republica Ecclesiastica (1617)

Ihres Landsmannes, des kroatischen Jesuitengelehrten Markantun de Dominis, zurückgeht.

Ist der Synodale Weg ein spirituell-religiöser Pfad oder ein Kampf um Macht? Wurde die Stimme der einfachen Gläubigen aus der Basis ausreichend gehört, oder wurden sie von „professionellen Laien“ vertreten, die bereits eng mit kirchlichen und politischen Strukturen verbunden waren?

Seit der Würzburger Synode (1971–1975) und selbst seit unserer Augsburger Diözesansynode (1990–1992) sind nicht nur zwei Generationen vergangen, es haben sich in Deutschland (Stichwort: fortschreitende Säkularisierung) und der Welt(kirche) auch historisch wichtige Veränderungen ereignet. Die Initiative zum „Synodalen Weg“ stand außerdem ganz unter dem Eindruck der Sexualverbrechen, die von Verantwortlichen innerhalb der katholischen Kirche begangen wurden und immer noch aufgearbeitet werden müssen. Die äußeren Rahmenbedingungen sind also mitzudenken, wenn man auf die Synodenversammlungen in Deutschland blickt. Wir sind alle Kinder unserer Zeit und da sich seit Jahren feststellen lässt, dass die Debattenkultur, die Fähigkeit, ein kontroverses Gespräch zu führen, ohne zwischen Meinung und Person des Andersdenkenden zu unterscheiden, nicht mehr geübt wird, war dies mitunter auch in Frankfurt zu spüren. Doch Vorurteile zu pflegen hilft nicht weiter, weil man sich dann nicht mehr positiv überraschen lassen kann und selbst nicht lernbereit ist. Eine Entweder-oder-Beurteilung wird der Vielfalt der Menschen, die sich in den Synodalversammlungen trafen, nicht gerecht. Ich möchte niemandem den guten Willen absprechen und denke, wir alle würden nach diesen Erfahrungen einiges anders machen. Außerdem wurden die Stimmen derer immer lauter, die sich – aus welchen Gründen auch immer – nicht oder nicht mehr durch die Synodalen vertreten fühlten.

Meine Aufgabe als Diözesanbischof ist es, „Diener der Einheit“ zu sein. Ich verstehe mich daher vorrangig als Vermittler und Brückenbauer. Denn eines können wir ganz klar dem Evangelium entnehmen: Gott ist Mensch geworden, daher muss der Mensch im Zentrum unserer Verkündigung und unseres christlichen Handelns stehen. Strukturen sind demgegenüber eine Art Rankhilfe wie im Garten: die Pflanze wird durch sie im Wachsen unterstützt, soll aber nicht gezwungen werden, so zu wachsen, wie es das Metallgitter vorgibt.

Heute sind wir in der Krise einer geistlichen Berufung. Was würde Bischof Bertram einem jungen Mann sagen, der über eine priesterliche Berufung nachdenkt?

Das Wort „Berufung“ selbst weist den Weg: Gott ist es, der beruft und der Mensch wird den Weg geführt, den er wählt. Zu allen Zeiten war und ist es die Verantwortung der Vorgesetzten, Ordensoberen und der Bischöfe bzw. der Leiter von Seminarien, jungen Menschen bei der Klärung ihrer Berufung zur Seite zu stehen. Gleichzeitig gilt nach wie vor, was der Generalobere der Oratorianer, Père Jean Dujardin, Mitte des letzten Jahrhunderts benannte: „Jedes Mal, wenn die Kirche sich in der Vergangenheit mit einer Krise konfrontiert sah, ist sie ihr begegnet, indem sie den Klerus reformiert hat.“ Der Mann wusste, wovon er sprach,

war er doch Angehöriger des Oratoriums des heiligen Philipp Neri, also einer Priestergruppe, die dem zeitgenössischen Klerus wesentliche Reformimpulse gegeben hat! Egal, welche Heiligenbiographie Sie anschauen, Franz von Assisi, Dominikus, Ignatius, Petrus Canisius, Alfons von Liguori und viele andere – alle haben erkannt: Kirchenkrisen sind zuallererst Klerikerkrisen. In dieser Tradition steht auch Papst Franziskus. Als Papst und Jesuit erkennt er in aller Hellsichtigkeit, dass etwas schiefläuft, wenn Kleriker statt auf Christus zu zeigen, die Blicke auf sich zu lenken wissen, sich als Zentrum und Mittelpunkt ihrer Gemeinde aufspielen usw. statt in Ehrfurcht vor Christus im Mitchristen zu fördern, was an Charismen entfaltet werden sollte. – Ein junger Mensch, der eine Gotteserfahrung gemacht hat – und nur dann kann er überhaupt von „Berufung“ sprechen –, der sich im Gewissen vor dem unbegreiflichen Gott verantworten will, wird mit Freuden Diener seiner Mitchristen sein wollen, weil er dann verwirklicht, was Christus von sich selbst sagte: non ministrari, sed ministrare – ich bin gekommen, nicht um bedient zu werden, sondern um zu dienen (Mt 20,28). Bedenken wir Kleriker immer: Wir können die Menschen nicht täuschen, sie spüren sofort, wen sie vor sich haben. Wahrhaftigkeit und Demut müssen den echten Kleriker auszeichnen.

Heutzutage setzen die Medien kirchliche Themen in der Öffentlichkeit durch, und leider sind diese Themen größtenteils mit Skandalen

verbunden. Worüber Sie als Bischof wirklich gerne mit den Gläubigen und anderen Landsleuten sprechen würden?

Es stimmt, heute kommt die Kirche hauptsächlich mit Skandalthemen in die Medien. Leider sind diese Ärgernisse selbst gemacht: wir haben Dreck am Stecken, und zwar nicht wenig! Wenn Vertrauen einmal verspielt ist, dann dauert es lange, bis es wieder wächst. Doch diese Durststrecke oder Talsohle sollten wir nicht bloß beklagen, sondern als Chance zur Selbstbesinnung begreifen. Es ist unser Recht und unsere Pflicht, einen Generalverdacht abzuwehren, und gleichzeitig werden wir nicht müde, uns mit Freude und Engagement für das Reich Gottes einzusetzen! Vielleicht hat es auch sein Gutes, wenn wir für einige Zeit auf das Lob von Menschen, von der Politik und den Medien verzichten müssen. Dann solidarisieren wir uns eher mit denjenigen Mitchristen, die bedrängt und verfolgt werden und trotzdem Zeugen des Evangeliums sind.

Schließlich: Jesus Christus hat die seliggepriesen, „die verfolgt werden um der Gerechtigkeit willen“ und ihnen das „Himmelreich“ verheißen (Mt 5,10). Welche Bedeutung hat das Himmelreich für mich ganz persönlich? Verkräfte ich es, wenn andere mir Unrecht tun, weil ich weiß, dass ich vor Gott bestehen kann? Kann ich Beleidigungen und Angriffe einordnen und verzeihen, indem ich sie ertrage, auch als Sühne dafür, was ich selbst Gott und meinen

Mitmenschen schuldig geblieben bin? Darüber möchte ich mit den Gläubigen und allen Menschen, die an einer klaren Wertorientierung interessiert sind, nachdenken. Deshalb ist es mir wichtig, so oft wie möglich, unter den Menschen mitten im Bistum zu sein, um durch die Predigt, aber auch im Gespräch genau diese christliche Standortbestimmung anzuregen.

Das Bistum Augsburg ist innerhalb Deutschlands groß und bedeutend. Was bereitet Ihnen besondere Sorgen, und welche Anzeichen der Hoffnung sehen Sie?

Innerhalb der Deutschen Bischofskonferenz leite ich die Kommission Weltkirche. Doch schon seit meinem mehrjährigen Dienst im Vatikanischen Staatssekretariat kann ich die Kirche in Deutschland nicht isoliert betrachten. Wir sind Teil einer Weltkirche, die vor und jenseits nationalstaatlicher, ja auch kultureller und sprachlicher Grenzen existiert. Genau diese Vorrangigkeit des Glaubens und des Feststehens auf dem Boden des Evangeliums müssen wir uns immer wieder bewusstmachen. Wir sind Staatsbürger, wir sind Europäer – ja und gleichzeitig sind wir mit den Glaubengeschwistern in aller Welt verbunden, gerade auch mit jenen Ärmsten und Schwächsten, in denen wir Christus erkennen. Sorgen bereitet mir der erkennbar rauere Umgangston. Pauschalurteile und Verschwörungserzählungen haben auch in den Köpfen und Herzen von Gläubigen Einzug gehalten. Denen, die Angst schüren und Angst haben, möchte ich immer sagen: Schau genau hin! Vertrau auf Gott, er ist der Herr der Geschichte! Halte Dich an die Wahrheit und überprüfe, was man Dir erzählt! Nur wenn wir die „Unterscheidung der Geister“, die uns der Heilige Vater so ans Herz legt, pflegen, wenn wir nicht aufhören, miteinander im Gespräch zu bleiben und uns mit Respekt zu begegnen, dann ist der Friede im Kleinen möglich und hoffentlich auch der Friede zwischen den Völkern und Staaten.

Sie haben die Tradition dieses Bistums in der Aufnahme und Unterstützung von Gemeinden anderer Muttersprachen fortgesetzt und sogar verstärkt. Sind Sie zufrieden mit dem Leben und der Arbeit dieser Gemeinschaften?

Es gehört unbedingt dazu, dass wir unser Christsein nach außen zeigen: Porta patet, cor magis – die Tür steht offen, das Herz noch mehr, dies ist ein alter Zisterzienserspruch, der auch heute nicht vergessen werden darf. Schon in der Apostelgeschichte lesen wir, dass christliche Glaubensbrüder und –Schwestern immer willkommen waren. Ich freue mich, wenn die muttersprachlichen Gemeinden florieren und ihre Sprache und Kultur auch in der Liturgie ihren Ausdruck findet. Gleichzeitig möchte ich ermuntern: Bringen Sie Ihre Glaubenserfahrungen, Ihre Gebets- und Gesangtraditionen auch in die Pfarreien und Pfarreiengemeinschaften ein. Weltkirche ist keine hohle Nuss, sie will mit Leben gefüllt werden – heute mehr denn je. Wir müssen uns dafür gar nicht mehr in den Flieger setzen, sondern haben Weltkirche schon vor der Haustür. Das ist ein Schatz, der noch zu wenig gesehen wird. Deshalb nochmals: Suchen Sie den Kontakt, überlegen Sie, an welchen Tagen im Kirchenjahr gemeinsame Gottesdienste und Feste mit den einheimischen Christinnen und Christen möglich sind.

Die kroatische katholische Mission in Augsburg besteht seit über 50 Jahren, und in den letzten zehn Jahren ist die Mitgliederzahl aufgrund wirtschaftlicher Migration drastisch angestiegen.

Wir hatten die Ehre, dass Sie uns mehrmals besucht haben. Können Sie uns Ihre Eindrücke mitteilen?

Das Anwachsen der Gemeinde habe ich aus eigener Anschauung erleben können. Zunächst bedauere ich es, dass Sie Ihre Heimat verlassen und vieles zurücklassen mussten. Zugleich freut es mich, dass Sie hier Ihren Glauben leben können und in der Gemeinde ein Stück neue Heimat gefunden haben. Ich danke für die Einladung zu Ihren festlichen Anlässen und feiere sehr gerne Gottesdienst mit Ihnen. Denn damit geben wir DEM die Ehre, der unsere Gemeinschaft begründet und stärkt. Nicht umsonst ist der Anker das Symbol für die göttliche Tugend der Hoffnung. Heute spricht man viel von Fluidität und dass alles „im Fluss“ sei. Da können wir uns gegenseitig Mut zusprechen und auf DEN verweisen, auf den wir unsere Hoffnung – die ganz persönliche, familiäre und die gemeinschaftliche – gesetzt und in dem wir unser Leben verankert haben!

Haben Sie bisher Kroatien und Bosnien und Herzegowina besucht? Waren Sie vielleicht schon einmal in Medjugorje?

Während meiner Aufgabe als Ordensreferent bin ich viel mit Gemeinschaften aus Kroatien zusammengetroffen und habe den Glauben mit Ihnen geteilt. Schon zuvor konnte ich auch Ihr Land besuchen: Als Student im Collegium Germanicum et Hungaricum in Rom lebte ich jahrelang mit kroatischen Kommilitonen unter einem Dach zusammen. Da hatte ich Gelegenheit, die Mentalität und Kultur Ihrer Landsleute kennen und schätzen zu lernen. Ich werde die vielen guten Erfahrungen nie vergessen. In Medjugorje war ich bisher noch nicht.

Glaube und Kirchensteuer? Ist es an der Zeit, einen anderen Weg zu suchen?

Nach dem zweiten Weltkrieg und dem Ende der Hitler-Diktatur, in der nicht nur Christinnen und Christen im Widerstand ermordet, sondern auch das Wirken der Kirche extrem einschränkt wurde, entschied man sich für die staatliche Einziehung der Kirchensteuer, um die Kirchen zu entlasten, damit sie die dringend benötigten Hilfs- und Unterstützungsseinrichtungen schaffen können. Doch seit Jahrzehnten gehen gläubiges Bekenntnis und kirchliches Engagement zurück und die sog. Feiertagschristen zeigen ihre Zugehörigkeit besonders durch das Zahlen der Kirchensteuer. Da ist ganz sicher etwas in Schieflage geraten. Ob wir aber dieses Problem durch den Verzicht auf Kirchensteuer wirklich lösen? Ich bin da skeptisch. Denn noch immer sind kirchliche Anlauf- und Beratungsstellen, Kitas, Schulen, Wohnungslosenhilfe, Alten- und Pflegeheime ein wesentlicher Bestandteil der Gesellschaft und ich sehe nicht, wer diese Aufgabe übernehmen kann, wenn die Kirchen – nach Abschaffung der Kirchensteuer – dazu nicht mehr in der Lage ist. Wir haben uns in Deutschland doch so daran gewöhnt, dass der gesellschaftliche Friede auf diesen tragfähigen Säulen aufruht und ein Spenden- oder Mäzenatentum wie in anderen Ländern hat bei uns kaum Tradition. Hin und wieder gibt es aber Menschen, die mir schreiben, dass sie zwar aus bestimmten Gründen die Kirche verlassen, den Betrag ihrer Kirchensteuer aber weiterhin einigen wohltätigen Einrichtungen zukommen lassen. Sie haben verstanden, dass christliches Handeln sich immer auch in der selbstverständlichen Unterstützung von Bedürftigen zeigt.

Molitva Sv. Petra Kanisiusa (1521.-1597)

"Svemogući, vječni Bože, Gospodine, nebeski Oče!

Pogledaj očima svoga beskrajnjog milosrđa našu muku bijedu i nevolju. Smiluj se svim kršćanskim vjernicima za koje je tvoj jedinorođeni Sin, naš dragi Gospodin i Spasitelj, Isus Krist, dragovoljno otišao u ruke grešnika i svoju dragocjenu krv prolio na drvetu svetog križa.

Po Gospodinu Isusu odvrati, milostivi Oče, zasluzene kazne, sadašnje i buduće opasnosti, štetne pobune, ratove, poskupljenja, bolesti, žalosna i bijedna vremena.

Proslijetli i ojačaj u svemu dobrome duhovne i svjetovne predstojnike i vladare kako bi promicali sve što će poslužiti tvojoj božanskoj slavi, našemu spasenju, općem miru i blagostanju čitava kršćanstva.

Udjeli nam, o Bože mira, pravo jedinstvo u vjeri, bez ikakva raskola i razdvajanja.

Obrati naša srca na pravu pokoru i popravak našega života.

Upali u nama vatru svoje ljubavi.

Daj nam glad i revnost za pravednošću kako bismo kao poslušna djeca u životu i u smrti bili tebi ugodni i mili.

Molimo također, kako ti, o Bože, hoćeš da mi molimo: Za naše prijatelje i neprijatelje, za zdrave i bolesne, za sve ozalošćene i bijedne kršćane, za žive i mrtve. Tebi, Gospodine, preporučujemo čitavo svoje djelovanje, sve što činimo i jesmo, svoj život i svoju smrt.

Daj da ovdje uživamo tvoju milost, a ondje sa svim izabranima da postignemo da tebe u vječnoj radosti i blaženstvu slavimo, častimo i hvalimo. Udjeli nam to, o Gospodine, nebeski Oče. Po Isusu Kristu, tvome ljubljenom Sinu, koji si tobom i Duhom Svetim kao isti Bog živi i vlada u vjekove. Amen."

Proslava Nikolinja

Piše: Ana Mamić

Nakon duge pauze uzrokovane pandemijom koronavirusa mogli smo ove godine opet organizirati našu tradicionalnu misijsku zabavu povodom blagdana sv. Nikole, koja se održala u prostorijama Rosenaugaststätte u Augsburgu 10.12.2022., s početkom u 17.00 sati.

koje su pripremili domaćini iz Rosenaugaststätte, atmosfera je bila odlična uz veliki broj djece, njihovih roditelja te ostalih članova naše misije.

Zahvaljujemo posebno našim vrijednim domaćicama koje su se odazvale u velikom broju, pripremile kolače i tako nam omogućile da prodajom pokrijemo veliki dio naših troškova. Na kraju preostaje samo izreći jedno veliko hvala svima koji su sudjelovali i pomogli u organizaciji ove lijepе fešte.

Program je započeo naš predsjednik misijskog vijeća Vlatko Knez koji je uputio nekoliko pozdravnih riječi nazočnima. Nakon toga je prepustio mikrofon djeci naše misije i hrvatske škole koja su tijekom proslave pripremili prigodan program sa kratkim pjesmama i igrokazima za okupljene u čast ovoga sveca, posebno omiljenog među djecom. U nastavku je uslijedio i dolazak svetog Nikole koji je nagradio svu djecu i podijelio svoje darove, a svi koji su htjeli mogli su se s njim i fotografirati. Poslije tog službenoga dijela, započeo je zabavni dio večeri u kojem su nastupili članovi „Nostalgija band“-a sa glazbom uživo. Uz hranu i piće

Nikolausfeier

Nach einer langen coronabedingten Pause konnten wir dieses Jahr wieder unsere traditionelle Nikolausfeier in der Rosenaugaststätte in Augsburg organisieren. Das Programm eröffnete unser Gemeinderatsvorsitzender Herr Vlatko Knez, der in seiner Rede ein paar Worte an die Anwesenden richtete. Danach übergab er das Mikrofon den Kindern unserer kroatischen Mission und der kroatischen Schule, die ein gelungenes Programm mit Liedern und Tänzen zu Ehren des bekannten und besonders bei Kindern beliebten Heiligen vorbereitet hatten.

Anschließend kam der Nikolaus und verteilte die Geschenke. Nach diesem offiziellen Teil sorgte die „Nostalgija-Band“ für eine tolle Atmosphäre und ausgelassene Tanzstimmung sowohl bei den jüngeren als auch älteren Mitgliedern unserer Pfarrei. Besonderer Dank gilt unseren fleißigen Kuchenbäckern, die ein reichhaltiges Kuchenbuffet zauberten. Zum Schluss bleibt nur noch ein großes Dankeschön all denen auszusprechen, die mitgewirkt und bei der Organisation dieser gelungenen Feier mitgeholfen haben.

Oproštaj od sestre Marine Ivanković

Do sada u našoj misijskoj zajednici radile su tri časne sestre; s. Verica, s. Marta i s. Marina, ali od ove godine ostaju samo dvije sestre koje će raditi u Misiji. Od nas se oprostila s. Marina koja se vraća u Domovinu i ide na novu službu u Tomislavgrad. Tom prigodom, 16. srpnja, na kraju sv. mise, zahvalu je izrekao i prigodni dar uručio voditelj misije fra Ivan Čilić. Mi se oprštamo od s. Marine i zahvaljujemo na njenom doprinosu u radu i aktivnostima u našoj misijskoj zajednici. Hvala s. Marina što si kroz proteklu godinu uzveličavala naša Liturgijska slavlja svojim sviranjem, pjevanjem, radom sa crkvenim zborom kao i radom sa prvočršćenicima. Neka te na tvom životnom putu i u tvome predanom radu i dalje prati Božji blagoslov. (s. Marta Barišić)

50 godina redovničkog života sestre Marte

Na blagdan Rođenja Blažene đevice Marije – Malu Gospu, proslavljen je zlatni (50 god.) i dijamantni (60 god.) jubilej sestara iz zajednice Školskih sestara franjevki Krista Kralja u Hercegovini. Proslava se održala u Bijelom Polju, a među onima koji slave 50 godina svoga redovništva je i sestra Marta Barišić koja već dugi niz godina djeluje u hrvatskoj zajednici u Augsburgu.

Osim proslave na rodnoj grudi, ovu su obljetnicu obilježili i s. Marti posebno čestitali na našim filijalama u Weilheimu i Neuburgu, kao i krugu molitvene zajednice koja djeluje pri našoj misiji. Uz prigodne darove i druženje, oni su čestitali sestri Marti i zahvalili joj na njezinom trudu i djelovanju koje je kroz tolike godine pokazala radeći kako sa odraslima, tako još više sa djecom koja pohađaju vjerouauk na hrvatskom jeziku.

Neka je Gospodin i dalje prati na njenom putu kojim je prošla prije evo već pola stoljeća, da još dugo u zdravlju i radosti služi Gospodinu i narodu kojem je polana! (s. Verica Grabovac)

Novi svećenik u našoj Misiji

Piše: fra Tomislav Puljić

Ja sam član Hercegovačke franjevačke provincije. Roden sam 22.9. 1974. u malome mjestu Kameni u Istočnoj Hercegovini. Kameni je jedno od sela koje pripada župi Blagaj. Ta je župa bogata duhovnim zvanjima. Ovdje ču spomenuti samo neke; kardinal Vinko Puljić, nadbiskup sarajevski u miru, zadarski nadbiskup u miru Želimir Puljić, fra Marko Puljić kustos Kustodije svete obitelji za Ameriku i Kanadu...

Osnovnu sam školu završio u Blagaju. Franjevačku klasičnu gimnaziju pohađao od 1989-1992. godine u Visokom, a zbog ratnih događanja u BiH maturirao u Sinju 1993. Nakon mature, 15. 7. 1993. započeo sam

godinu novicijata u Franjevačkom samostanu na Humcu. Filozofsko-teološki studij pohađao sam na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu, gdje je sam i diplomirao 1999.

U Ameriku sam otišao 24. kolovoza iste godine. Pastoralnu godinu proveo u hrvatskoj župi sv. Lucije u Troyu (Detroit) gdje sam i zaređen za đakona 12. prosinca 1999. Za svećenika sam zaređen 7. svibnja 2000. u župi sv. Jeronima u Chicagu. Od rujna 2000 – rujna 2001. bio sam župni vikar na Franjevačkom središtu u Norvalu (Kanada). U rujnu 2001. preuzimam dužnost župnog vikara u župi sv. Jeronima u Chicagu, a krajem 2004. vraćam se u domovinu. Od 1.1. 2005. – 1. 9. 2005. bio sam župni vikar na Čerinu. Od 1. 9. 2005 – 1.9. 2007. župnik u Gorancima. Od rujna 2007. – lipnja 2013. župni i samostanski vikar na Širokome Brijegu. Od 2013. – 2019. gvardijan Franjevačkog samostana Široki Brijeg.

Početkom rujna 2019. odlazim za duhovnog pomoćnika u Franjevački samostan Bezgrješnog začeća BDM Dubrava u Zagrebu. Od prosinca 2020 – kolovoza 2021. duhovni sam pomoćnik u župi Rakitno. U kolovozu 2021. imenovan sam gvardijanom Franjevačkog samostana Badija (Korčula). Od veljače 2023. kapelan sam u misiji Augsburg.

Ovo je u kratkim crtama životni put jednoga redovnika - svećenika. Kratko i šturo napisano. Uz svaku godinu i mjesto moglo bi se toliko toga napisati. Ako Bog da bit će vremena i za opširnije tekstove.

Bogu sam zahvalan što me svećenički put doveo i do misije Augsburg. Radujem se zajedničkoj suradnji uz želju da kao zajednica svakodnevno rastemo u vjeri,

međusobnom razumijevanju i poštovanju. Neka nas na tome putu prati Božji blagoslov i zagovor svetoga oca Franje.

Neuer Seelsorger in unserer Mission

Seit Februar 2023 hat unsere Mission auch einen dritten Seelsorger: Pater Tomislav Puljić. Er wurde 1974 in dem kleinen Ort Kameni in Ost-Herzegowina geboren. Dieser Ort gehört zur Pfarrei Blagaj, die für ihre zahlreichen geistlichen Berufungen, unter anderem auch einiger Bischöfe, bekannt ist. Nach der Grundschule besuchte P. Tomislav Puljić ein franziskanisches Gymnasium in Visoko. Aufgrund des Kriegs absolvierte er sein Abitur in Sinj, Kroatien. Sein Noviziat schloss er in Humac ab, sein Theologiestudium Absolvierte er 1999 in Zagreb.

Er verbrachte sein Diakonatsjahr und die ersten vier Jahre seines Priesterdienstes in kroatischen Gemeinden in Kanada und den USA.

Ende 2004 kehrte er in seine Heimat zurück, wo er sich verschiedenen Ämtern widmete. Wir heißen Pater Tomislav Puljić herzlich willkommen und erbitten Gottes Segen für sein Leben und seine Arbeit.

Mjesni biskup posjetio misiju

Na drugu nedjelju u mjesecu svibnju, 14. 5. 2023., kada smo slavili i Majčin dan, naša je zajednica imala čast ugostiti mjesnoga biskupa dr. Bertrama Maiera. Biskup je predvodio svetu misu u 11:30 sati u crkvi Sv. Sebastiana koja je bila ispunjena hrvatskim vjernicima.

Na početku svoje propovijedi, biskup je istaknuo da ga raduje prilika da s nama slavi svetu misu, te da je toliki broj prisutnih vjernika znak da je hrvatska katolička zajednica u Augsburgu živa, da je naša vjera mlada, te da u našoj zajednici vjera i kultura pripadaju zajedno. Naglasio je da evangelje postavlja pitanje: Kako nas svijet treba i može prepoznati? I daje nam odgovor: Prepoznajemo se po "novoj zapovijedi": "Ljubite jedni druge! Kao što sam ja ljubio vas, tako i vi ljubite jedni druge" (usp. Iv 15,9.17). Bez ljubavi se svijet suši, hlađi se. Mnogi ljudi, ma koliko god uspješni u životu bili, osjećaju u dubini svoga srca prazninu. Božja nas ljubav čini onim što jesmo. Zahvaljujemo Bogu za ljubav koja daje život, koja nije prolazna, koja danas ne cvjeta da bi sutra uvenula, nego ljubav koja traje. Poslanje je Crkve obznaniti tu Božju ljubav i svijet nas po njoj treba prepoznati.

Govoreći o kritici u Crkvi, biskup je istaknuo kako svaka kritika treba proći kroz sito ljubavi prije nego što bude izrečena. Kritizirati ima pravo onaj tko to čini iz ljubavi prema Crkvi, ako se njegova kritika temelji na osjećajima za Crkvu. Korisna kritika može doći samo od ljudi kojima je stalo do Crkve. Svoju propovijed je biskup zaključio riječima da je svjedočanstvo života je barem jednak vjerodostojno kao i usmena predaja. Bog nas danas šalje umornim i iscrpljenim ljudima. Šalje nas kršćane, koji možda i previše pričamo o ljubavi. Mi smo od Boga ljubljeni. To je ono po čemu se prepoznajemo živjeti zadatku koji nam je Bog već dao kao dar: ljubav. Na kraju euharistijskoga slavlja, ovogodišnji su prviopričešnici majkama podijelili ruže. Nakon svete mise, na kojoj su krasno pjevali članovi našega mладог zbora, nastavili

smo druženje u vrtu, gdje su članovi folklora biskupu pokazali svoje umijeće, a ion se sam pridružio tradicionalnom slavonskom kolu. Za vrijeme ručka razgovaralo se o situaciji Crkve u Njemačkoj, a također i o životu i radu naše Misije. Na ručku su nam se pridružili fra Mate Čilić, don Josip Gregor i bogoslov Dominik Štefelić. Mjesni župnik Felix Roman Siefritz je – prikladno za majčin dan – došao sa svojom majkom koja je izjavila da joj je ovo uistinu bio prekrasan doživljaj. Ovo je lijepo druženje završilo u popodnevnim satima.

Susret ministranata katoličkih misija iz Bavarske

Tradicionalni susret ministranata hrvatskih katoličkih misija iz Bavarske održan je u subotu 1. svibnja, na blagdan sv. Josipa radnika, u Neufahrnu kod Freisinga. Oko 300 ministranata je pristiglo iz Augsburga, Freisinga, Nürnberga, München, Rosenheima, Ingolstadta i Kemptena na zajednički susret ispunjen molitvom, pjesmom i igrom. Susret je započeo misnim slavljem

u crkvi St. Franziskus koje je predvodio i propovijedao fra Ivan Vuletić, župni vikar iz München, uz koncelebraciju 7 svećenika. Fra Ivan je u istaknuo kako ministranti ne mogu bez Isusa, stoga je dostoјno započeti ovaj susret sa sv. misom. Podsjetio je i da se toga dana slavi sv. Josip Radnik kojemu je u poslu drvodjelstva pomagao upravo Isus. I vi pomažete svećenicima na misi, a to znači da služite samom Isusu – poručio je između ostalog ministrantima. Nakon svete misi, ministranti su se u pratnji svojim voditeljima uputili prema sportskim terenima "Sport und Freizeitpark Neufahrn", gdje je u gimnaziji "Oskar-Maria-Graf" bio

organiziran zajednički ručak. Za jelo i piće pobrinuli su se članovi misijske zajednice iz Freisinga. Nakon bogate trpeze i kratkog odmora, uslijedila su druženja i natjecanja na sportskim terenima. Uz mnogo emocija i dječje upornosti, ministranti su spremno pokazivali svoja nogometna umijeća, kao i vještine u igri graničara. Na kraju sportskih natjecanja podijeljene su medalje i pokali najuspješnjim pojedincima i momčadima. Iz misije Augsburg išlo je 30 ministranata u pratnji fra Tomislava Puljića, sestara Verice Grabovac i Marine Ivanović, te nekoliko roditelja. Naši ministranti su bili jako uspješni u sportskim natjecanjima. Velika ekipa ministranata (od 12-17 godina) osvojila je prvo mjesto u nogometu, mala ekipa (od 8 – 12 godina) treće mjesto, a djevojke u graničaru 5 mjesto. Čestitamo našim ministrantima na velikome uspjehu i lijepome predstavljanju naše misije. Posebno zahvaljujemo sportskom voditelju ministranata Goranu Tomiću na vođenju nogometne ekipe do prvog mesta. Zahvaljujemo i ostalim roditeljima koji su bili u pratnji ministranata i podržavali ih u njihovim natjecanjima.

Ministrantentreffen 2023 in Neufahrn

 Das erste Treffen der 60 Ministranten der kroatischen katholischen Mission Augsburg fand am 03. Oktober 2023 statt. Das Treffen begann mit der heiligen Messe in der Kirche St. Sebastian in Augsburg. Die Messe wurde von Pater Tomislav Puljić zelebriert, zusammen mit P. Ivan Čilić und P. Mate Logara. Pater Tomislav begrüßte zu Beginn der Messe die Ministranten und dankte Ihnen für Ihr Kommen, insbesondere denen, die aus den weiter entfernten Orten unserer Mission angereist waren. In seiner Predigt betonte Pater Puljić, dass Ministranten Diener des Altars sowie Teilnehmer der Liturgiefeier sind. In unmittelbarer Nähe Gottes zu sein, ist nicht nur eine besondere Ehre, sondern auch eine große Verantwortung. Die heilige Messe ist das erhabenste Gebet, das die Gläubigen Gott darbringen können. Daher wird von den Altardienenden besondere Aufmerksamkeit und Konzentration erwartet. „Im Namen von uns Seelsorgern möchte ich mich bei euch von ganzen Herzen bedanken, dass ihr uns für alle liturgischen Feiern

in unserer Mission zur Verfügung steht. Euer Dienst erfordert auch eine Form von Opfer und Verzicht. Während andere in eurem Alter sonntags lieber ausschlafen oder sich anderen Aktivitäten widmen, kommt ihr frohen Mutes zur heiligen Messe, um Gott zu dienen. Möge man auch in eurem täglichen Verhalten erkennen, dass ihr Diener Gottes seid.“ Am Ende seiner Predigt schlussfolgerte P. Tomislav Puljić, dass die Ministranten auf ihren Dienst wirklich stolz sein können. Die Messe wurde von unseren Schwestern Verica Grabovac und Marta Barišić musikalisch gestaltet. Nach dem Gottesdienst fand für die Ministranten, deren Eltern sowie alle anderen Teilnehmer ein gemeinsames Mittagessen statt. Es folgten ein geselliges Beisammensein und Wettbewerbe in verschiedenen Sportdisziplinen. Da dies das erste Treffen der Ministranten aus der gesamten Mission war, freuen wir uns jetzt schon auf das nächste Treffen.

Susret ministranata HKM Augsburg

Prvi susret ministranata hrvatske katoličke misije Augsburg održan je u utorak, 3. listopada 2023. godine. Budući da se na ovaj datum slavi dan ujedinjenja Njemačke, to je i u Bavarskoj neradni dan.

Susret je započeo misnim slavljem u crkvi sv. Sebastiana u Augsburgu. Svetu misu je predvodio fra Tomislav Puljić uz koncelebraciju fra Ivana Čilića i fra Mate Logare. Fra Tomislav je na početku svete mise pozdravio ministrante i zahvalio im na dolasku, posebno onima iz udaljenih mjesta naše Misije. U propovijedi je fra Tomislav istaknuo da su ministranti službenici oltara i sudionici bogoslužja. Biti u posebnoj blizini Božjoj nije samo posebna čast nego je i velika odgovornost. Sveta misa je najuzvišenija molitva koju vjernici mogu prinijeti

Bogu. Zato se od poslužitelja oltara očekuje posebna pozornost i sabranost. Vaše služenje na oltaru treba vjernike poticati na molitvu. Nikako ne bi bilo dobro da svojim ponašanjem i držanjem na bilo koji način ometate ili svećenika ili vjernike. Ministrantsko odijelo ne želi samo uljepšati vas kao osobe, već želi obogatiti liturgiju. Uredno odjeveni ministranti uz svečano i ozbiljno ponašanje poseban su ukras liturgije. U ime nas fratara želim vam od srca zahvaliti na vašoj raspoloživosti za sva liturgijska slavlja u našoj Zajednici. Vaša služba traži i jedan oblik žrtve ili odricanja. Dok mnogi vaši vršnjaci radije spavaju nedjeljom ujutro ili se bave nekim drugim aktivnostima, vi radosno dolazite služiti svome Gospodinu. Neka se i u vašem svakodnevnom ponašanju vidi da ste služitelji Gospodnjega oltara. Zaista možete biti ponosni na svoju službu rekaо je fra Tomislav na koncu propovijedi.

Pjevanje su animirale sestre Verica Grabovac i Marta Barišić. Nakon svete mise organiziran je zajednički ručak za ministrante, njihove roditelje i sve koji su bili nazočni na misnome slavlju. Poslije tjelesne okrepe i kratkog odmora uslijedila su druženja i natjecanja u sportskim disciplinama. Na susretu je bilo oko 60 ministranata. Budući da je ovo prvi susret ministranata iz cijele misije, vjerujemo da će sljedeći biti još brojniji i sadržajniji. Želja nam je da termin 3. listopada i ubuduće bude dan ministranata naše Misije.

Das erste Ministrantentreffen unserer Mission

 Das erste Treffen der 60 Ministranten der kroatischen katholischen Mission Augsburg fand am 03. Oktober 2023 statt. Das Treffen begann mit der heiligen Messe in der Kirche St. Sebastian in Augsburg. Die Messe wurde von Pater Tomislav Puljić zelebriert, zusammen mit Pater Ivan Čilić und Pater Mate Logara. Pater Tomislav begrüßte zu Beginn der Messe die Ministranten und dankte Ihnen für Ihr Kommen, insbesondere denen, die aus den weiter entfernten Orten unserer Mission angereist waren. In seiner Predigt betonte Pater Puljić, dass Ministranten Diener des Altars sowie Teilnehmer der Liturgiefeier sind. In unmittelbarer Nähe Gottes zu sein, ist nicht nur eine besondere Ehre, sondern auch eine große Verantwortung. Die heilige Messe ist das erhabenste Gebet, das die Gläubigen Gott darbringen können. Daher wird von den Altardienenden besondere Aufmerksamkeit und Konzentration erwartet. „Im Namen von uns Pfarrern möchte ich mich bei euch von ganzen Herzen bedanken, dass ihr uns für alle liturgischen Feiern

alle liturgischen Feiern in unserer Mission zur Verfügung steht. Euer Dienst erfordert auch eine Form von Opfer und Verzicht. Während andere in eurem Alter sonntags lieber ausschlafen oder sich anderen Aktivitäten widmen, kommt ihr frohen Mutes zur heiligen Messe, um Gott zu dienen. Möge man auch in eurem täglichen Verhalten erkennen, dass ihr Diener Gottes seid.“ Am Ende seiner Predigt schlussfolgerte Pfarrer Tomislav Puljić, dass die Ministranten auf ihren Dienst wirklich stolz sein können. Die Messe wurde von unseren Schwestern Verica Grabovac und Marta Barišić musikalisch gestaltet. Nach dem Gottesdienst fand für die Ministranten, deren Eltern sowie alle anderen Teilnehmer ein gemeinsames Mittagessen statt. Es folgten ein geselliges Beisammensein und Wettbewerbe in verschiedenen Sportdisziplinen. Da dies das erste Treffen der Ministranten aus der gesamten Mission war, freuen wir uns jetzt schon auf das nächste Treffen.

Susret hrvatskih studenata u Darmstadtu

Tri studentice iz naše misije (Antonela Vuletić, Tina Škarica i Ana Mamić) imale su priliku predstavljati HKM Augsburg na susretu hrvatskih studenata u Njemačkoj. To je bio 9. susret hrvatskih studenata u Njemačkoj, a ovogodišnji je održan pod temom: "Vjera i povjerenje mladih u medije digitalnog doba". Susret se održao u

organizaciji Hrvatskog dušobrižničkog ureda u Njemačkoj. Kroz tri dana smo imali poučna, zanimljiva i bitna predavanja koja su nam otvorila oči da možemo vidjeti mnoge skrivene stavke u medijima koje je teško zapaziti pri redovitom korištenju medijskih sadržaja. Također smo bili potaknuti na razmišljanje o mnogim stvarima koje mediji nude nama mladima i kako se u tome prevladanome svijetu vratiti u stvarnost i ne posustati u neredu koji nam mediji donose. U tim namjerama nam Bog najviše može pomoći. Predavanja su vodili

izv. prof. dr. sc. Igor Kanižaj s Fakulteta političkih znanosti iz Zagreba i prof. dr. sc. Danijel Labaš s Hrvatskog katoličkog sveučilišta iz Zagreba.

S obzirom da su studenti iz Darmstadta bili odgovorni za organizaciju, imali smo dosta mogućnosti za druženje. Prvi dan smo nakon gledanja utakmice svjetskog prvenstva imali priliku ići u jedan hrvatski kafić, gdje smo se upoznali i stvorili nova prijateljstva. Pjesma i ples su dodatno uljepšali tu večer. Poslije cijele večeri smo se na inicijativu jednog studenta dogovorili da izmolimo krunicu i tako smo na lijep način završili sa prvim danom.

Drugi smo dan razgledavali grad tako što smo u manjim grupama ispunjavali zadatke (većinom je to bilo grupno slikanje sa pronadjenim znamenitostima) i samim time vidjeli prekrasne kulturne, duhovne i povijesne stvari koje nudi grad Darmstadt. Tu smo imali priliku više sati razgovarati sa dodijeljenim studentima, gdje smo se izbliziščeg upoznali. Poslije toga nam je bila omogućena proslava duhovno-zabavne večeri u dvorani hrvatske zajednice. Dobra atmosfera, karaoke, kolo, sviranje, pjevanje i međusobno pomaganje su bili sastavni dio toga druženja. Po povratku u hotel, uslijedila je molitva krunice i slavljenje Boga uz pjesmu.

Zadnjega dana susreta, zajednica u Darmstadtu nas je dočekala na svečanoj svetoj misi koja je na poseban način upotpunila i zaključila naš susret. Tu smo imali priliku zahvaliti se Bogu u lijepom ambijentu. Tijekom ručka, nakon svete mise, posjetio nas je generalni konzul Republike Hrvatske iz Frankfurta, Vedran Konjevod. U svom je govoru istaknuo važnost zajedništva svih Hrvata u stranoj zemlji, a pogotovo nas mladih.

Na kraju se vlč. Ivica Komadina, delegat za inozemnu pastvu u Njemačkoj zahvalio svim studentima i organizatorima i poželio nam sve najbolje.

Velečasni Ivica je svaki dan bio uz nas i cijelo vrijeme vodio računa da se sve odvija upravo onako kako treba. Cijeli susret je bio ispunjen blagoslovom, lijepim emocijama i dogadjajima, ali ponajviše dobrim osobama s kojima smo uspjeli ostvariti nova prijateljstva. Zahvalne smo na novim saznanjima i milostima koje smo primile. Isto tako nam je draga što smo mogli biti dio toga susreta i sa ponosom predstaviti našu zajednicu.

Već sada se radujemo novom susretu hrvatskih studenata u Njemačkoj.

Treffen kroatischer Studenten in Darmstadt

Drei Studentinnen unserer Gemeinde repräsentierten die kroatische katholische Mission Augsburg beim Treffen kroatischer Studenten in Deutschland. Dies war das 9. Treffen, das in Darmstadt unter dem Motto: „Der Glaube und das Vertrauen Jugendlicher in Medien der digitalen Zeit“ stattfand.

Insgesamt dauerte die Veranstaltung drei Tage, bei der zwei bekannte kroatische Professoren Vorträge zu diesem Thema hielten. Es wurden viele Aspekte digitaler Medien genannt, die in der Gesellschaft noch nicht verbreitet sind. Zudem wurde den

Studenten erklärt, wie mit besonderen Situationen im Bereich der Medien umgegangen werden sollte. Auch der gesellige Teil kam nicht zu kurz. Auf dem Programm stand der Besuch eines kroatischen Cafés, gemeinsames Rosenkranzgebet mit Lobpreisliedern und die Erkundung der Stadt mit ihren Sehenswürdigkeiten im Rahmen einer Stadtrallye.

Dieses Treffen war mit viel Freude, Segen und positiven Emotionen verbunden und bleibt den Studenten in schöner Erinnerung.

Vatreni Augsburg

U nedjelju 25.6.2023. u Münchenu se održao malonogometni turnir „Hajduk cup 2023.“ u organizaciji nogometnog kluba Hajduk München. Sudjelovali su 32 ekipe iz cijele Bavarske, pa i Austrije. Velika većina ekipa je bila hrvatskog predznaka, uključujući i registrirane klubove, a bilo je i nekoliko njemačkih ekipa. Iz Augsburga su na turniru sudjelovali ekipa NK „Žepče“ i HKM „Vatreni – Augsburg“. Vatreni su osvojili 4. mjesto i pripadajući nagradu. Ekipu vatrenih su vodili Vlado Krešo i Ivan Risonjić.

Vatreni igraju od 2014. godine, i ovaj rezultat smatraju najvećim uspjehom. Naime, uspjeli su se istaknuti između mnogih drugih ekipa koje se bave nogometom mnogo profesionalnije. Nakon turnira, momčadi su se zadržale u druženju i maloj proslavi. Iskreno im čestitamo, i želimo i daljnje uspjehe. U Augsburgu se okuplja više različitih hrvatskih nogometnih ekipa sa dužom ili kraćom tradicijom okupljanja oko „najvažnije sporedne stvari na svijetu“.

Misnacija

I ove je godine druge nedjelje u mjesecu srpnju bazilika sv. Ulricha i Afre bila domaćin „Misenacija”, zajedničkoga bogoslužja svih katoličkih zajednica ne-njemačkoga govornog područja. „Rijetko je kada u našim crkvama tako šareno i raznoliko kao u Misenaciji” bio je poseban naglasak za biskupa Bertrama, upućen zajednicama s velikom raznolikošću materinskih jezika u ovoj velikoj bazilici u Augsburgu. Želja za mirom obilježila je cijelo slavlje i bila poveznica svih prisutnih. Sveti Ulrich nije bio ni ratni heroj, nego je djelovao kao brižni pastir za potrebe naroda, kako je naglasio biskup Bertram koji je 62. nasljednik zaštitnika biskupije. Na temelju nedjeljnih čitanja, biskup Bertram je povezao situaciju Isusova vremena, vremena sv. Ulricha i sadašnjost. Tako je slika pravednog vladara, koju je Isus ispunio na svoj način, već bila postavljena u Zaharijnom proročanstvu. Kralj u Starom zavjetu „nije vladar koji silom nameće svoju moć i kažnjava one koji mu nisu poslušni.” Umjesto toga, karakterizira ga „pravednost, spasenje i poniznost”.

Međutim, uzimajući u obzir djelovanje svetoga Ulricha, postavlja se pitanje: Je li on bio razapet između svog djelovanja kao političkog vojskovođe i branitelja grada s jedne strane, te duhovnog pastira crkve, koji je djelovao dobrohotno i milosrdno? Kao službenik unutar carske crkve 10. stoljeća, Ulrich je također imao političke, a time i vojne zadaće. Biskup Bertram je stoga u svojoj propovijedi naglasio: „Sada bi bilo pogrešno vjerovati da bi Ulrich volio ići u rat. Njegov životopis to jasno dokazuje: Ulrich je želio mir!” I danas ljudi čeznu za miroljubivim i pravednim vođama. Umjesto toga, u sve više zemalja na čelu vlade su autokrati, koji posebno guše slobodu tiska i slobodu izražavanja – smatra biskup. U tom se kontekstu prisjetio i rata u Ukrajini, te molio za žrtve. Razlog zašto političari postaju despoti leži prije svega u njihovoј neutaživoj žedi za moći. Biskup Bertram je rekao: „Mnogostrukе čovjekove želje, koje ga često upliču u krivnju, pobjeđuju se kada dopustimo da nas potpuno vodi Duh Božji. Taj nam Duh Sveti pokazuje put, omogućuje nam da se smirimo i sada iskusimo nešto od vječnoga života koji nam je Bog pripravio.” Na taj bi se način moglo riješiti i mnoge sadašnje krize ako „širom otvorimo vrata svoga srca Duhu Kristovu, koji želi živjeti i djelovati u nama.” Preduvjet je za to unutarnji mir u srcu svakog pojedinca. Odstupajući od napisanoga teksta propovijedi, biskup

je istaknuo i da ga se silno dojmila ova „simfonija vjere”, koja se može doživjeti u okviru „Misenacija”. Nasuprot mnogim individualističkim tendencijama, posebno unutar Katoličke crkve u Njemačkoj, važno je očuvati jedinstvo, a u isto vrijeme dopustiti različitost. Različiti materinji jezici nazočnih prije su „dijalekti božanskog jezika ljubavi”. Ova dimenzija svjetske crkve otkriva što zajednica zapravo znači i što je čini. Upravo zato, kao biskup svih katolika u augšburškoj biskupiji, uvijek je rado gost zajednica i misija drugih jezika. Namignuviš, dodao je kako nisu samo bogoslužja stvorila povezanost, već i zajedničko blagovanje. Na početku misnog slavlja pozdrav je uputio i dr. Alessandro Perego, biskupski predstavnik za pastoral katolika drugih materinskih jezika. U Biskupiji Augsburg postoji 16 različitih misija na materinjem jeziku i četiri zajednice istočnih Crkava ujedinjenih s Rimom, zbog čega se svečana misa cijelo vrijeme održavala na različitim jezicima. Osim kršćana iz Srednje Europe, u slavlju su sudjelovali i govornici ukrajinskog, aramejskog i arapskog jezika.

Dojmljiva je bila procesija za evanđelje afričkoga zbora kroz ples, pjevanje, bubnjanje i pljeskanje rukama. Pojedinačne pjesme pjevane su istovremeno na različitim jezicima. Oče naš, izgovoren na aramejskom, Isusovom jeziku, također je dirala u srce. Zborovi iz talijanske, hrvatske, mađarske, afričke, kaldejske i sirokatoličke zajednice uglazbili su bogoslužje na svojim materinjim jezicima. Prisutne vjernike je osobito oduševila zajednički otpjevana zahvalna pjesma „Jesus Christ, you are my life” (Isuse Kriste, ti si moj život).

Tečaj njemačkog jezika u Augsburgu

Piše: fra Ante Dodig

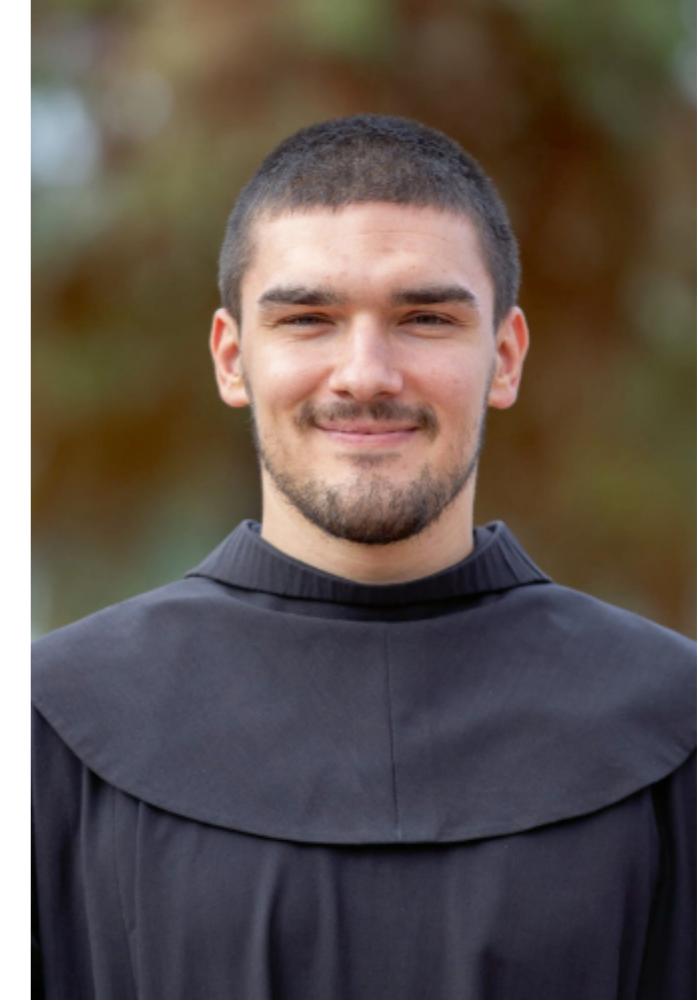
Poslije završetka ove akademske godine mnogi su bogoslovi poslani na različite strane svijeta, na tečajevе stranih jezika. Jedni su otišli u Italiju, drugi u Ameriku i Irsku, a neki od nas u Njemačku i Austriju. Moj dolazak u Augsburg nije moj prvi susret s njemačkom kulturom i narodom. Već sam prije ulaska u Franjevački red pet godina živio u Münchenu. Otprilike sam znao kako sve ide, ali nije baš sve bilo onako kako sam zamišljao da će biti.

Glavni su ciljevi moga boravka u Augsburgu bili učenje njemačkog jezika i stjecanje iskustva u suživotu s braćom iz naše provincije koja tu misijski djeluju. Na samom dolasku dočekali su me fra Tomislav, sestra Marta i naša kuhanica Ana, s kojima sam se brzo sprijateljio. Stvarno moram priznati da mi ništa nije nedostajalo. Mislio sam da ću kroz moj boravak tu biti usamljen, ali to nije bilo tako. Fra Tomislav i ja smo prošli Augsburg uzduž i poprijeko, čak smo jedan vikend ugostili moje roditelje, braću, sestruru i rođake te im pokazali našu misiju. Na tečaju njemačkog jezika sam također imao jako zanimljivu grupu i učitelje od kojih sam mnogo naučio, ne samo o jeziku, nego sam slušao iskustva iz drugih zemalja.

Nakon nekog vremena vratio se fra Mate s odmora. S fra Matom sam proveo dosta vremena raspravljajući o raznoraznim temama, može se reći da nismo gubili vrijeme. U dosta se situacija nisam slagao s fra Matinim mišljenjem, ali upravo je to bila jako vrijedna škola da malo izadem iz svojih okvira razmišljanja i naučim nešto novo, otvorim neke nove vidike.

Upoznao sam dosta mladih u misiji koji su prema meni bili jako otvoreni i srdačni. Pozvali su me jedan petak u kino pogledati film s njima, što mi je bilo jako dragoo jer volim gledati filmove. Organizirali smo druženje uz buće, a ja sam malo zakazao s organizacijom hrane, umalo čeljad nije ostala gladna. Pokušao sam se opravdati da sam još mlađ i da još učim, ali nas je fra Matina rečenica sve nasmijala: „Uči ti, ali nemoj priko mojih leđa”.

Nakon nekog vremena sestra Marta je otišla na odmor a vratila se sestra Verica s kojom sam se rado susretao i razgovarao. K fratrima često na ručak dolazi don Ladislav s kojim sam se također lijepo upoznao i rado susretao. Pokraj zajedničkih obroka, molitve i svete mise, imao sam dosta vremena za sebe, što mi je

nakon prve godine studija bilo jako potrebno. Mislim da je to ponekada potrebno svakom čovjeku – malo izići iz svakodnevnicice i posvetiti se Bogu i sebi. Možemo biti okruženi mnoštvom ljudi, a opet se osjećati usamljeno. Po tom je pitanju mene ovaj boravak u Augsburgu stvarno osvježio, jer sam se napokon susreo sa sobom na pravi način. Nekako su mnoge moje slabosti izšle na površinu, uvidio sam da bez prijateljstva s Bogom nema ni pravog prijateljstva s ljudima, a ni pravog odnosa prema sebi.

Za mene je ovo bilo jako korisno iskustvo, ne može se ni ispričati što sam sve proživio i prošao u tih šest tjedana koliko sam tu boravio. Nažalost, nisam upoznao fra Ivana koji je bio na odmoru. Najprije hvala dragom Bogu na ovako lijepo provedenom vremenu u Augsburgu, a onda našim fratrima, časnim sestrama i kuhanici, kao i svima ostalima s kojima sam proveo mnoge lijepo trenutke – baš za pamćenje.

Spremna sam!

Piše: Marija Trupina

Dana 8. prosinca 2022. u 11 sati, svečano su zazvonila zvona u samostanu Reutbreg (Sachsenkamm, u biskupiji München-Freising). Toga smo dana slavili blagdan Bezgrešnog začeća Blažene Djevice Marije kao i privremene zavjete s. M. Magdalene Barać.

Unazočnosti svoje obitelji, prijatelja, zajednice i susestara franjevki, s. Magdalena obećala je da će se posvetiti Bogu i svojoj redovničkoj zajednici. Nakon homilije, u kojoj je naglašeno kako nam po Mariji Bog pokazuje da čovjek nije greška ni slučajnost, s. Magdalena je pred svima prisutnima upitana je li se spremna posvetiti redovničkom pozivu i hoće li živjeti po evandeoskim savjetima poslušnosti, čistoće i siromaštva. Odgovorila je: "Spremna sam!", te je time u potpunosti postala dijelom zajednice. U znak te nove pripadnosti, skinula je bijeli veo (koji se nosi u vremenu pripravnštva) i stavljen joj je prethodno blagoslovjen crni veo koji nose punopravne sestre.

Na završetku svečane svete mise bila je pjevana poznata pjesma "Došli smo ti Majko draga" na hrvatskom jeziku.

Nakon svečanosti, gosti su bili pozvani na ručak kod sestara. Nazočni su imali priliku osobno čestitati s. Magdaleni i razgovarati s njom. Ove sestre žive povučeno i samo u rijetkim prilikama napuštaju samostan, primjerice kada trebaju posjetiti liječnika. Samostan je prije nekoliko godina trebao biti zatvoren jer postojeci broj sestara nije bio dovoljan da bi se samostan održao. Međutim, kako tumači jedna od sestara: Božji je plan bio drugačiji.

Ich bin bereit!

Am 08. Dezember 2022 um 11. Uhr läuteten in Kloster Reutberg (Sachsenkamm, Erzbistum München Freising) feierlich die Glocken nicht nur wegen der Unbefleckten Empfängnis Mariens, sondern auch zur zeitlichen Profess von Sr. Maria Magdalena Barać.

Im Beisein ihrer Angehörigen, ihrer Freunde, der Gemeinde und den Franziskaner-Schwestern aus dem Kloster versprach Sr. Magdalena feierlich, dass sie bereit ist, diesen geistlichen Weg zu gehen. Sie versprach dabei nach den evangelischen Räten (Gehorsam, Keuschheit und Armut) zu leben. Als äußeres Zeichen hierfür wurde ihr der weiße Schleier, den sie als Postulantin getragen hat, abgenommen und der zuvor gesegnete schwarze Schleier aufgelegt. Am Ende der feierlichen Heiligen Messe wurde das Medjugorje-Lied – Došli smo ti majko draga – auf Kroatisch gesungen. Anschließend wurden die Gäste zum Mittagessen in

den Speisesaal der Schwestern eingeladen. Hierbei hatten die Anwesenden die Möglichkeit Sr. Magdalena persönlich zu gratulieren und sich mit ihr zu unterhalten.

Die Schwestern leben in Klausur und verlassen das Kloster nur in seltenen Fällen, wie beispielsweise für einen Arztbesuch. Vor einigen Jahren sollte dieses Kloster aufgelöst werden, weil die Anzahl der Schwestern im Konvent die vorgeschriebene Mindestzahl nicht hatte. Gottes Plan war jedoch ein anderer, wie eine Schwester berichtet. Marija Barać welche den Ordensnamen Magdalena gewählt hat, war bis zum Eintritt ins Kloster 2019 Mitglied unserer Pfarrei. Sr. Magdalena und allen anderen Schwestern wünschen wir Gottes Segen.

Marija Barać, koja je uzela redovničko ime Magdalena, je porijeklom iz BiH i do odlaska u samostan 2019. godine bila je član naše misijske zajednice. Sestri Magdaleni i svim sestrama želimo obilje Božjega blagoslova u životu i ustrajnost u redovničkoj službi.

U jutarnjim satima, u subotu 22. travnja 2023. naša se folklorna skupina HKM Augsburg uputila na nastup u Heusenstamm. Polazak je bio u 7:45h sa parkinga u Oberhausen. Nasi mladi su se sastali vrlo raspoloženi, te su vec prije putovanja zaplesali kolo.

Nakon 3 sata putovanja stigli smo u Frankfurt i krenuli sa pripremama za nastup. U 15 sati je slijedila služba riječi koju je predvodio vlč. Ivica Komadina (delegat za hrvatsku pastvu u Njemačkoj). Čitanje Evangelija je bilo po Ivanu 6, 16–21 „Ugledaju Isusa gdje ide po moru“. Nakon službe riječi, slijedila je hrvatska himna koju je instrumentalno popratio Tamburaški sastav FS „Krešimir“. Bio je to divan uvod, nakon kojega su krenuli nastupi. Folklorna skupina Duisburg je svojim nastupom otvorila glavni dio dana, a nakon njih su uslijedile i ostale skupine iz različitih gradova. Pored ostalih 12 gradova, Augsburg je predstavio svoju misiju sa spletom slavonskih kola.

Taj ugodni dan smo završili velikom zabavom u večernjim satima uz tamburaški sastav MIRAKUL. Oko 23 sata je slijedio povratak za Augsburg. Sretni i zadovoljni nakon uspješnog nastupa, oko 3 sata poslije ponosno stigli smo svojim domovima. Hvala svima koji su odvajali svoje slobodno vrijeme i trud za ovaj dan. Sretna sam što sam bila dio ove skupine. Bilo je to odlično zajednišvo koje smo doživjeli i nadam se da ćemo uspjeti realizirati još mnogo ovakvih dogadaja.

29. kroatisches Folklorefestival

Am 22. April 2023 trat unsere Folkloregruppe HKM Augsburg in Heusenstamm auf. Die Abfahrt erfolgte um 7:45 Uhr vom Parkplatz in Oberhausen. Nach einer dreistündigen Fahrt kamen wir in Frankfurt an und begannen mit den Vorbereitungen für den Auftritt. Um 15:00 Uhr feierten wir den Gottesdienst unter der Leitung von Ivica Komadina. Die Lesung des Evangeliums lautete nach Johannes 6, 16–21: „Sie sahen Jesus auf dem Meer gehen.“ Nach dem Gottesdienst erklang die kroatische Nationalhymne, die von der Tambura-Band „Kresimir“ instrumental begleitet wurde.

Es war eine wundervolle Einführung, nach der die Aufführungen begannen. Den Hauptteil des Tages eröffnete die Volksgruppe Duisburg mit ihrem Auftritt, dem weitere Gruppen aus anderen Städten folgten. Neben den anderen 12 Städten präsentierte auch Augsburg seine Mission. Vielen Dank an alle. Ich bin froh, dass ich Teil dieser Gruppe war. Es war ein wunderbares Miteinander, das wir erlebt haben und ich hoffe, dass wir noch viele weitere solcher Momente erleben dürfen.

FRAMA Augsburg

Ovogodišnji je blagdan svetoga Franje, kojeg slavimo 4. listopada, uistinu bio poseban dan u HKM Augsburg. Na večernjoj svetoj misi koja se slavila u 18 sati, imali smo prvo zajedničko okupljanje mladića i djevojaka koji su se odazvali na naš poziv osnivanja FRAME u Augsburgu. Uz ostale vjernike, okupilo se preko 50 mladih koji su sudjelovali u svetoj misi i nakon toga u Obredu preminuća sv. Franje. Svetu misu su slavila sva trojica svećenika na službi u Misiji, a predvodio fra Mate Logara koji je govorio o mladenačkim idealima i potrazi za smislim života. Istaknuo je da čovjek nalazi stvarni mir svoje duše kada postavi isto ono pitanje koje je postavio i mladi Franjo. Nakon što je uvidio da mu ispunjen život i stvarnu radost nisu donijeli ni očeve bogatstvo, ni vojna karijera, ni mladenački provodi – otišao je u crkvu moliti pitajući: „Gospodine što želiš da učinim?“ To je veliki odmak od uobičajene molitve kada ljudi govore Bogu što bi trebao učiniti. Franjo

dioista želi da Gospodin njemu progovori. I čuo je odgovor: „Idi, popravi moju Crkvu koja se ruši“. Iako je to najprije shvatio kao zadaću popravljanja ruševnih kapelica u okolini njegovog rodnog Assiza, uskoro će Franjo razumjeti da taj poziv ima mnogo šire značenje: Prvi hram Božji koji treba popraviti jest sam čovjek i njegovo srce. Popravljajući sami sebe donosimo obnovu života Crkvi kao narodu Božjem, što se na kraju vidi i u ljepoti naših bogoslužnih građevina – zaključio je fra Mate.

Svetu je misu svojim (uvijek jako lijepim) pjevanjem uzveličao zbor naših mladih – od kojeg se većina odlučila također pridružiti i Frami. Nakon svetih obreda, mladi su se okupili u dvorani sa osvježenjem i grickalicama, što je bilo i ujedno prvo upoznavanje. Fra Tomislav im je ukratko uputio riječi pozdrava, te dobre želje za buduće djelovanje, „nabacujući“ i neke ideje o planovima

za budućnost. Hvala Bogu, sigurno će biti od velike pomoći i činjenica da je jedan dio mladih već bio u grupama vjerskog usmjerenja, kao i da su pomoći ponudili oni koji su ranije prošli formaciju za animatore u takvim zajednicama.

Ideja o osnivanju FRAME u Augsburgu nije nova. Uvijek su svećenici u Misiji nastojali na različit način raditi s mladima. Do prije nekoliko godina sastanke je povremeno održavao fra Filip Mimica iz Münchena (gdje Frama već postoji), a sa grupom mladih je radila i gospođa Rajka Brzović. Dolaskom drugog svećenika u HKM Augsbrug, otvorilo se prostora i za aktivniji rad, te planiranje sustavnijega rada kroz osnivanje Frame. Nažalost, epidemija korona-virusa i (često nerazumne) protu-epidemijske mjere koje je nametnula državna vlast zaustavili su mnoge planove. Polaganim vraćanjem društvenoga života u normalne okvire i zajednički se vjerski život u našoj misiji lijepo obnovio, možda čak i

pojačao. Zahvaljujući dobroj volji biskupije Augsburg i Hercegovačke franjevačke provincije na službu je nedavno došao i treći svećenik. Vjerujemo da će taj splet dobrih okolnosti omogućiti još bolji razvoj vjerskoga života u našoj hrvatskoj zajednici. Frama će sigurno tome razvoju biti velika pomoć i poticaj. Primanja i obećanja koja su sastavni dio puta franjevačke mlađeži će biti organizirana kada se članstvo „ustabili“ i prode početni proces u kojem će se mladi upoznati što to znači biti framaš.

Što je FRAMA?

Riječ frama je kratica za Franjevačku mlađež, tj. zajednicu mladih katolika.

Frama kao bratstvo pripada široj obitelji koja se zove FSR-u (Franjevački svjetovni red), a framaš ili framašica je mlada osoba između 14 i 30 godine koja slijedi Isusa Krista po primjeru sv. Franje Asiškoga.

Početak frame seže u 1948. godinu kad je u Italiji poglavар franjevačkog reda pozvao sve mlade koji su živjeli kršćanskim životom i bili na neki način povezani s franjevcima na osnivanje Franjevačke mlađeži. To je donijelo veću aktivnost mladih u župama u kojima djeluju franjevci. Zahvaljujući FSR-u ovaj se pokret proširio na područja Hrvatske i BiH devedesetih godina.

Frama ima svoje ustrojstvo kako bi bolje živjela jer svaka zajednica treba svoje vodstvo. Framu predvodi njezin duhovni asistent (svećenik). Upravu frame čine predsjednik, potpredsjednik, te članovi vijeća. Oni se biraju od punopravnih članova, a to su oni koji su dali obećanje na godinu dana da će živjeti franjevačkim životom. Nije to nešto spektakularno ili nemoguće, zapravo je veoma jednostavno. Ako želiš biti bolji kršćanin ova zajednica ili bratstvo dobra je prilika i za tebe.

Dolasci na susrete jednom tjedno i zajedničko druženje kroz molitvu, upoznavanje o vjeri te rast u njoj,

životne teme... Sve to može pomoći da nekom pripadaš i dijeliš svoja iskustva, ali također da i sam budeš obogaćen razmišljanjem i iskustvom drugih ljudi koji

žele ozbiljno razmišljati o svojoj vjeri i po njoj živjeti u duhu sv. Franje Asiškoga.

FRAMA - Franziskaner Jugend

 Das diesjährige Fest des Heiligen Franziskus, das am 4. Oktober gefeiert wird, war in der kroatischen katholischen Mission in Augsburg zweifellos ein besonderer Tag. Vor der abendlichen Heiligen Messe, die um 18 Uhr stattfand, hatten wir das erste Treffen junger Männer und Frauen, die auf unsere Einladung hin die FRAMA (Franziskanische Jugend) in Augsburg gründen wollten. Über 50 junge Menschen nahmen neben anderen Gläubigen an der Heiligen Messe teil und später an der Zeremonie zum Gedenken an den Tod des Heiligen Franziskus. Die Heilige Messe wurde von allen drei Priestern gefeiert, die in der Mission tätig sind, und von Pater Mate Logara geleitet, der über die Ideale der Jugend und die Suche nach dem Sinn des Lebens sprach. Er betonte, dass ein Mensch den wahren Frieden seiner Seele findet, wenn er sich dieselbe Frage stellt, die sich auch der junge Franziskus gestellt hat. Nachdem er erkannte, dass weder der Reichtum seines Vaters, noch eine militärische Karriere noch jugendliche Vergnügen wahre Freude und Lebensorfüllung brachten, ging er in die Kirche, um zu beten, und fragte: 'Herr, was möchtest du, dass ich tue?' Franziskus wollte wirklich, dass

der Herr zu ihm spricht, und er erhielt eine Antwort: 'Geh und baue meine Kirche, die zerfällt, wieder auf.' Obwohl er dies anfangs als die Aufgabe ansah, verfallene Kapellen in seiner Heimatstadt Assisi zu reparieren, verstand Franziskus bald, dass dieser Ruf eine viel tiefere Bedeutung hatte: Der erste Tempel Gottes, der repariert werden sollte, ist der Mensch selbst und sein Herz. Indem wir uns selbst erneuern, bringen wir die Erneuerung in die lebendige Kirche als Gottes Volk, was letztendlich auch in der Schönheit unserer Gottesdienststätten zum Ausdruck kommt; schlussfolgerte Pater Mate. Die Heilige Messe wurde durch den Gesang unseres jungen Chors bereichert, von dem die meisten sich ebenfalls entschieden haben, FRAMA beizutreten. Nach dem Gottesdienst versammelten sich die Jugendlichen im Gemeindesaal, um sich näher kennenzulernen. Pater Tomislav hieß sie kurz willkommen und überbrachte gute Wünsche für zukünftige Aktivitäten, wobei er einige Ideen für zukünftige Pläne einbrachte. Die Tatsache, dass einige der Jugendlichen bereits in anderen kirchlichen Gruppenaktivitäten als Animatoren Erfahrungen gesammelt haben, wird dieser Franziskaner Jugend sicherlich zugutekommen.

Blagoslov obitelji

Od davnina je običaj u našem narodu da svećenik barem jednom godišnje posjeti kršćanske obitelji. Ta se praksa ostvarivala uglavnom kroz „Blagoslov kuća“ kada bi svećenik u naseljima obišao sva katolička domaćinstva. U većemu gradu kao kod nas, i u ovim okolnostima života takav način obilaska župljana više nije moguć. Ipak, svećenik će vas vrlo rado posjetiti u vašem domu i u toj prigodi moliti za blagoslov stana i ukućana – ako vi to želite. Ovo je uvijek i prigoda da svećenik upozna svoje župljane i oni njega, a prilika je i za povesti razgovor o različitim temama koje domaćinima ili svećeniku leže na srcu. Zato je uvijek lijepo (ako je moguće) da pri posjetu svećenika obitelj bude na okupu. U misiji Augsburg, praksa blagoslova je isključivo na poziv. Možete telefonski, preko web stranice, ili na neki drugi

način kontaktirati fra Ivana ili fra Matu i dogovoriti termin.

Ukoliko se radi o područjima koja su daleko od Augsburga, znatno nam olakšava ako se nekoliko obitelji dogovori da blagoslov bude isti dan. Ako očekujete da se svećenik nešto duže zadrži nego što je uobičajeno na razgovoru, objedu ili slično – recite to pri dogовору о blagoslovу da se može i planirati više vremena.

Za blagoslov je potrebno pripremiti:

- križ
- svijeću
- bagoslovljenu vodu

Molitvena zajednica Totus tuus

Piše: Miroslava Pavić

Molitvena zajednica je bila zamisao koja je tinjala mjesecima i o kojoj smo Željka i ja (vječito se dotičući te teme) razgovarale i razmišljale: Kako krenuti i kako u našu HKM unijeti više života, molitve i slavljenja Gospodina na aktivan način?

Odgovor je bio: osobnim davanjem, ali i uključivanjem drugih. Po Hrvatskoj sam često prisustvovala karizmatičkim susretima i molitvama laika. Iz njih su uvijek proizlazili velika snaga, ustrajna molitva i poticaj Duha Svetoga.

Vidjelo se da smo zaista Božija djeca koja se ne boje evangelizirati, koja žive Boga.

To je milost koja dolazi s mnogo odricanja, posta i molitve. Tako su i naše misli došle do naših fratara. Ne znajući u što se upuštamo, vođeni zaista snagom Duha Svetoga, dobili smo dopuštenje krenuti. Počeo je naš put u Došašću 2021. Počelo je molitvom svete krunice petkom navečer. Molio se na malo drugačiji način, uz meditacije i nakane na svakoj desetici. Najljepši trenutci bili su kada su se mala djeca pridružila molitvi.

Često smo imali i pratnju na gitari, s Anelom, Antunom, a kasnije nam se pridružila i Maja s violinom. Ljudi su na različiti način prihvaćali. Neki su se čudili kakav je to način (više vole po starom i tradicionalnom), dok su neki bili oduševljeni i bodrili nas za dalje. Poslije svake te večeri, srca su nam bila puna. Molitelji su se sve više uključivali i zaista nas je bilo, ne samo dvoje ni troje, već puno više sabranih u Isusovo Ime.

Pomoć Africi

Prošlo je više od 10 godina da se naša misija uključila u projekt kumstva za djecu Afrike. Ponajviše pomažemo djecu u Kongu gdje djeluje fra Ilija Barišić, ali smo prigodno pomagali i druge zajednice. Ovaj projekt djeluje tako oni koji preuzmu kumstvo za djecu u osnovnoj školi daju 50 €, za djecu u srednjoj školi 100 €, a za studente 300 €. Neki od onih koje smo pomagali sada studiraju u Zagrebu i Sarajevu i, ako Bog da, uskoro će postati svećenici. Za iduću godinu kroz HKM

Augsburg biti će ponovno „pokriveno“ školovanje za 130 djece različitih uzrasta i 3 studenta. Iskreno zahvaljujemo svima koji već sudjeluju u ovom projektu, a potičemo i ostale kojima je moguće da se uključe. Ako je netko do sada sudjelovao u ovoj vrsti pomoći za Afriku, a to iz nekoga razloga nije više u mogućnosti činiti, molimo da nas obavijesti. Na taj način možemo lakše planirati buduću pomoć.

Župna fešta i srebrena misa

U crkvi sv. Sebastijana, najviše ispunjenoj mladim ljudima, vlč. Mirko Ćavar je služio misu zahvalnicu

povodom 40. obljetnice svećeničkog djelovanja. Bogoslužje koje se održalo 2. srpnja 2023. je na vrlo profinjen način glazbeno pratio zbor mlađih i dječji zbor hrvatske misije u Augsburgu pod vodstvom s. Marine i g. Ivana Miškovića. Odmah na početku, župnik fra Ivan Čilić, nekadašnji studentski kolega vlč. Ćavara, zahvalio je jubilarcu na spremnosti da se u mirovini stavi na raspolaganje pastoralnoj skrbi i pratnji svojih sunarodnjaka, „koji su svaki put sretni što si tu”.

Na kraju svete mise, župniku Ćavaru su za 31 godinu posvećenoga rada zahvalu izrekli načelnik upravnog okruga Münsterhausen Erwin Heider, kao i nekadašnji predsjednik župnoga vijeća Helmut Atzkern. Istaknuto je kako su ljudi upoznali i cijenili svog bivšeg župnika kao autentičnog, vjerodostojnog i upornog čovjeka i svećenika.

U svom obraćanju na hrvatskom i njemačkom jeziku vlč. Mirko je govorio o svom sjemeništarskom, studentskom i

svećeničkom putu. Naglasio je da se sve više ljudi udaljuje od Crkve i sve više vjeruje da se može bez Boga. Unatoč tome, istaknuo je: „I danas su potrebni ljudi koji održavaju živim pitanje Boga u ovom sekularnom i naizgled samodostatnom svijetu. Potrebni su ljudi koji bude čežnju za smislenim i svrhovitim životom, koji svjedoče o nadi koja ih nosi, o povjerenju koje ih oblikuje, o čežnji koja ih pokreće, o Bogu koji stoji uz nas i ide s nama. Potrebni su ljudi koji imaju otvoreno srce za osobu pored sebe”, naglasio je propovjednik

Budući da je jubilej vlč. Ćavara proslavljen kao dio ovogodišnje župne fešte u povodu završetka školske i vjerouaučne godine, nakon bogoslužja je upriličeno zajedničko druženje hrvatske misije u njenom vrtu. Tu se župno vijeće sa volonterima pobrinulo za zajednički ručak. Naravno, pridružili su se i njemački gosti koji su došli obilježiti don Mirkovu “srebrenu” misu. Za

raznovrstan kulturni program bili su zasluzni posebno pjevači i plasaci našeg KUD-a svojim brojnim nastupima pod vodstvom Marijane Ivanovic i Ankice Katolik te voditeljica dječjeg folkla Željke Mikulic i Nikoline Kapular.

Nachlese zum 40jährigen Priesterjubiläum von Pfarrer Mirko Cavar

In der überwiegend von jungen Menschen voll besetzten St. Sebastian Kirche feierte Pfarrer Mirko Cavar anlässlich seines 40-jährigen Priesterjubiläums einen Dankgottesdienst. Der Gottesdienst wurde sehr anspruchsvoll vom Jugend- und Kinderchor der kroatischen Pfarrgemeinde – unter der Leitung von Ivan Mišković und Sr. Marina Ivanković – musikalisch umrahmt. Gleich am Anfang bedankte sich der leitende Pfarrer Pater Ivan Cilic, ehemaliger Studienkollege von Pfarrer Cavar, beim Jubilar für seine Bereitschaft, sich in seinem Ruhestand der seelsorglichen Betreuung und Begleitung seiner Landsleute zu Verfügung zu stellen, „die sich jedes Mal freuen, wenn Du da bist“. In seiner Ansprache auf Kroatisch und Deutsch, ging Pfarrer Cavar auf seinen Werdegang als Seminarist, Student und Priester ein, der seinen Anfang am Herz Jesu Fest in einer Kirche in seiner Heimat nahm. Er betonte es, dass sich immer mehr Menschen von der Kirche entfernen und immer mehr glauben, dass sie ohne Gott auskommen können. Er hob es dann hervor: „Auch heute sind Menschen gefragt, die in dieser säkularen und scheinbar sich selbst genügenden Welt die Frage nach Gott wachhalten und immer wieder die unter allerhand Frust zugeschüttete Sehnsucht nach einem letzten und tragenden Sinn und Ziel des Lebens wecken. Auch heute sind Menschen gefragt, die Zeugnis geben von der Hoffnung, die sie trägt, vom Vertrauen, das sie prägt, von der Sehnsucht, die sie bewegt, von Gott, der zu uns steht

und mit uns geht. Gefragt sind Menschen, die ein offenes Herz haben für den Menschen neben ihm.“ Am Ende des Dankgottesdienstes bedankten sich der 1. Bürgermeister des Marktes Münsterhausen und auch der langjährige Weggefährte und ehemalige PGR-Vorsitzender der Pfarrgemeinde St. Peter und Paul Herr Helmut Atzkern beim Pfarrer Cavar für seine 31jährige und segensreiche Tätigkeit in der Markt- und der Pfarrgemeinde Münsterhausen. Herr Haider hob hervor, wie die Menschen ihren ehemaligen Pfarrer als einen authentischen, glaubwürdigen, meinungsstarken und überzeugten Seelsorger und Menschen kennen und schätzen gelernt haben. Da die Jubiläumsfeier von Pfarrer Cavar als ein Teil des Dankes für das abgeschlossene Schuljahr und unseres Sommerpfarrfestes gefeiert wurde, kam die ganze Pfarrgemeinde nach dem Gottesdienst im Garten zu einem Fest zusammen. Der PGR gemeinsam mit vielen Ehrenamtlichen kümmerte sich um das leibliche Wohl der Anwesenden. Natürlich machten auch die deutschen Gäste mit, die zur Feier des >40-jährigen Priesterjubiläums< von Pfarrer Cavar gekommen sind. Für das kulturelle, abwechselungsreiche Programm haben unsere Tänzer und Sänger der Folkloregruppen – Jugend (Marijana Ivanovic und Ankica Katolik) und Kinder (Željka Mikulic und Nikolina Kapular) gesorgt.

Duhovna obnova u Augsburgu

Piše: Antun Jović

s našom zajednicom korak dalje. Taj korak možemo prepoznati u duhovnim obnovama, koje za zadatak imaju obnoviti i osnažiti kako pojedinca, tako i cijelu vjerničku zajednicu. Iz te su potrebe također među hrvatskim narodom nastale brojne „kuće molitve/kuće susreta“, gdje se redovno održavaju duhovne obnove, predvođene svećenicima iz svih redova. Gotovo neizostavan dio takvih događaja su svjedočanstva (nerijetko laika) i glazbena pratnja, koje upotpunjaju molitvu, predavanja, mogućnost duhovnog razgovora i ispovijed. Ta se praksa proširila i na župne zajednice naše domovine, te i u zadnje vrijeme na hrvatske katoličke misije. Pozitivna iskustva, kao i oživljavanje molitvenih zajednica i sve veći procvat duhovne glazbe, otvorili su pitanje održavanja duhovne obnove u našoj misiji.

Ove su se godine našem pozivu odazvali bend Amorose i velečasni Ivica Tolla, koji su 21.10. i 22.10. zajedno s vjernicima iz naše biskupije i mnogih mesta šire okolice slavili Boga molitvom i pjesmom. U subotu poslijepodne organizirana je mogućnost duhovnog razgovora s velečasnim Tollom, a njegovo predavanje je započelo nakon molitve svete krunice u našoj crkvi. Ivica Tolla je prilikom svog predavanja govorio o našim odnosima prema drugim ljudima, naglašavajući uzvišenost ljubavi Božje prema svakome čovjeku – svatko je od nas ljubljeno dijete Božje. Ta se poruka ponavljala kroz subotu i nedjelju, međutim ta je poruka bezvremenska i ona vrijedi i u ovome trenutku – ti si također ljubljeno dijete Božje. Cijeli govor je bio utemeljen na pet evangelizacijskih ključeva: vjera i pokajanje, oprاشtanje, odricanje, korištenje autoriteta i očinski blagoslov. Bend Amorose nam se pridružio pred sami kraj njegovog predavanja, te su nakon kratke pripreme započeli glazbeni dio duhovne obnove s nekoliko poznatih duhovnih pjesama. Stihovi iz „Sva je snaga u imenu Isus“ i „Zapali vatru u meni“ su oduševili sve prisutne, a pozitivan dojam je trajao kroz cijeli susret. Uz svima poznate „hitove“ duhovne glazbe slušali smo nekolicinu njihovih autorskih pjesama, a zadovoljstvo puka se može iščitati iz činjenice da su doneseni primjeri njihovog prvog albuma iznimno brzo rasprodani. Uz pjesmu imali smo priliku čuti u kratkim crtama svjedočanstvo njihovog vodećeg vokala Ive Smojvera, koje je bilo jako emotivno, ali cijelim putem krajnje pozitivno.

Slavlje svete Mise je bilo kruna događaja, a tome u prilog najviše govori posjećenost i puna crkva ljudi. Podsjeočalo je na Misu Ponoćku, onim duhom radosti, iščekivanja i sveopće svečanosti. Nagovor i glazbeni pristup su upotpunili bliski susret s Gospodinom u euharistiji.

Nakon svete Mise uslijedilo je slavljenje – uistinu najosobniji dio duhovne obnove i za mnoge najljepši. Na oltaru je bilo postavljeno Presveto, a između pjesama kao što su „Srce predajem ti“ i „Velik si“ stajalo se pred Gospodinom što u svojim individualnim potrebama, što u zahvalnosti za dosad primljenim blagodatima. Kroz sav puk prolazilo je mnoštvo osjećaja – negdje osmijeh, negdje suza, negdje pak mir, ali naočigled svugdje želja za duhovnom obnovom. Upravo ta želja je ono što ispunja, ono što učvršćuje vjeru, ufanje i ljubav. Ljudi često razgovaraju o ovakvim susretima, mnogi se pitaju trebaju li i sami otići na jednu takvu

obnovu. Na to pitanje i svu nesigurnost najbolji odgovor daje Isus u evanđelju: „Kažem vam, tako će na nebu biti veća radost zbog jednog obraćena grešnika nego li zbog devedeset i devet pravednika kojima ne treba obraćenja.“ / Lk 15,7

Velečasni Tolla i Amorose su s nama bili i na pučkoj nedjeljnoj misi. Još jedanput su odgovorili na Božji poziv i u njegovoj službi dali su Mu slavu. Naglašeno je: Bog i tebi voli i cijeni, dano ti je biti ljubljeno dijete Božje, ali tu tvoj hod s Bogom ne staje – hoćeš li i ti poći gdje god te Gospodin zove?

Misija proživljava vrijeme izgradnje, pogotovo u radu s mladima, te su u ponudi razni oblici duhovne izgradnje kroz koju možemo biti bliže Njegovoj ljubavi. A svakome od nas je potrebna ta ljubav koja je razlog našeg postojanja. To je ona ljubav koja nas čini ljubljenom djecom Božjom.

Foto: Marijan Jović / Foto Video FOCUS Županja

Novi raspored svetih misa

Gledajući povijest HKM Augsburg, može se zapaziti da su svećenici uvođenjem svetih misa na mjestima izvan Augsburga nastojali izići u susret ljudima koji žive na teritoriju Misije i nisu bili u prilici dolaziti u Augsburg. Ovisno o okolnostima, neka od tih mesta već dugo godina imaju svetu misu jednom ili dva puta mjesечно, a sa praksom svetih misa se nije nastavljalo tamo gdje odaziv naših vjernika nije bio dovoljno velik. Zadnjih godina – koliko je bilo moguće – tako se nastavilo činiti, pa su uvedene svete mise u Donauwörthu, Schrobenhausenu, Neuburgu, Nördlingenu i Schongau, a početkom epidemije Covid-19 smo uveli još jednu svetu misu u Augsburgu, u 9:30 sati. U Schrobenhausenu smo odustali zbog lošega odaziva, a Nördlingen sada pripada drugoj hrvatskoj misiji. I dalje se trudimo na najbolji mogući način urediti raspored naših bogoslužja, pa u dosadašnji raspored unosimo odredene promjene:

– od početka kalendarske 2024. godine, svete mise u Donauwörthu će biti redovito prve i treće nedjelje u mjesecu, i to u prijepodnevnom terminu, u 11 sati

– također, Landsberg će dobiti još jedan termin za svetu misu, tako da sada tamo slavimo svete mise druge i četvrte nedjelje u mjesecu u 16 sati

– u Neuburgu također ponovno idemo na dva termina svete mise, ostaje vrijeme u 16 sati

Nažalost, to mora pogoditi ona mesta gdje odaziv vjernika na svetu misu na hrvatskom jeziku nije dovoljan, pa stoga više neće biti svete mise na hrvatskom jeziku:

- Aichach (u prosjeku 20-25 vjernika)
- Schongau (30-ak vjernika na svetoj misi)
- Stettenhofen je prva filijala na koju su svećenici isli i zadržala se do danas. Iako je broj vjernika koji dolaze na misu solidan, ipak smo prisiljeni i tamo prestati sa svetom misom na hrvatskom jeziku. Naime, Augsburg je jako blizu i vjerujemo da vjernici na tom području razumiju potrebu da više izidemo u susret onima kojima je mnogo teže doći do Augsurga.

Uz to, crkva u kojoj smo slavili svetu misu započinje temeljitu obnovu pa duže vrijeme neće biti dostupna.

Da bi povećali kvalitetu rada na pojedinim mjestima, i u budućnosti planiramo da svete mise u mjestima gdje su bogoslužja na hrvatskom jeziku zadovoljavajuće posjećena imamo barem 2 puta mjesечно, a tamo gdje posjećenost nije dovoljna vjernike usmjeravamo prema većim centrima. Naravno, za posjet bolesnima, posjet obiteljima, krštenja i bilo kakve druge vjerske potrebe, potpuno ostajemo na raspolažanju svim hrvatskim vjernicima na čitavom teritoriju koji „pokrivamo“.

Molimo sve vjernike za razumijevanje i dobromjerost u ovoj temi. Ne možemo imati svetu misu u svakom mjestu gdje žive Hrvati. Sa svoje smo strane nastojali da svatko ima priliku redovito otici na misu na hrvatskom jeziku u krugu od 30-ak kilometara od svoga doma.

Uvjereni smo da to nije prevelika udaljenost za sve one kojima je na srcu da slave otajstva naše vjere na materinskom jeziku. Molimo vas, potrudite se redovito i svake nedjelje ići na svetu misu na hrvatskom ili na njemačkom jeziku. Raspored svih mesta i termine bogoslužja na hrvatskom možete naći na zadnjoj stranici ovoga časopisa, kao i na našim web-stranicama.

Wenn man auf die Geschichte der Kroatischen Katholischen Mission Augsburg zurückblickt, stellt man fest, dass die Priester durch die Einführung von Gottesdiensten an Orten außerhalb von Augsburg versucht haben, den Menschen entgegenzukommen, die im Gebiet der Mission leben und nicht in der Lage waren, nach Augsburg zu kommen. An einigen dieser Orte gibt es bereits seit vielen Jahren ein- oder zweimal im Monat eine Heilige Messe, während die kroatischen Messen an Orten, an denen die Beteiligung unserer Gläubigen nicht ausreichend war, eingestellt wurden. Dies wurde in den letzten Jahren – soweit es möglich war – fortgesetzt. So wurden Gottesdienste in Donauwörth, Schrobenhausen, Neuburg, Nördlingen und Schongau eingeführt, und zu Beginn der Covid-19-Pandemie starteten wir einen weiteren Gottesdienst in Augsburg um 9:30 Uhr. Schrobenhausen haben wir aufgrund geringer Resonanz aufgegeben, und Nördlingen gehört nun zu einer anderen kroatischen Mission. Wir bemühen uns weiterhin, unseren Gottesdienstplan bestmöglich zu gestalten. Daher kommt es ab 2024 zu folgenden Änderungen:

- ab Beginn des Kalenderjahres 2024 finden die Gottesdienste in Donauwörth regelmäßig am ersten und dritten Sonntag des Monats statt, und zwar um 11 Uhr
- Landsberg bekommt einen weiteren Gottesdiensttermin, so dass wir dort jetzt am zweiten und vierten Sonntag des Monats um 16 Uhr Gottesdienste feiern
- in Neuburg werden wir erneut zwei Messzeiten haben, weiterhin um 16 Uhr

Die Änderungen wirken sich auf die Orte aus, an denen die Beteiligung der Gläubigen an der kroatischen Messe nicht ausreichend war: Aichach und Schongau. Es wird auch keinen Gottesdienst mehr in kroatischer Sprache in Stettenhofen geben (außer an Allerheiligen). Das war die erste Filiale, die von den Pfarrern besucht wurde, und sie hat bis heute Bestand. Obwohl die Zahl der Gläubigen, die zum Gottesdienst kommen, solide ist, müssen wir dort leider den Gottesdienst in kroatischer Sprache einstellen. Augsburg ist nahe, und wir glauben, dass die Gläubigen in dieser Region verstehen, warum es notwendig ist, denjenigen entgegenzukommen, denen es schwerer fällt, nach Augsburg zu kommen.

Um die Qualität an bestimmten Orten zu steigern, beabsichtigen wir auch in Zukunft, Gottesdienste an Orten, an denen die Gottesdienste in kroatischer Sprache ausreichend besucht werden, mindestens zweimal im Monat zu halten. An Orten, die nicht genug Gläubige haben, lenken wir die Gläubigen zu größeren Zentren um. Selbstverständlich stehen wir allen kroatischen Gläubigen im gesamten von uns abgedeckten Gebiet für Krankenbesuche, Familienbesuche, Taufen und anderen religiösen Bedürfnissen zur Verfügung. Wir haben uns bemüht sicherzustellen, dass jeder die Möglichkeit hat, regelmäßig in einem Umkreis von etwa 30 Kilometern von seinem Zuhause aus zur Messe auf Kroatisch zu gehen. Wir sind überzeugt, dass dies keine

zu große Entfernung für diejenigen ist, denen es am Herzen liegt, die Geheimnisse unseres Glaubens in ihrer Muttersprache zu feiern. Bitte bemühen Sie sich, regelmäßig an der kroatischen oder deutschen Messe teilzunehmen. Den Zeitplan aller Orte und Gottesdienstzeiten auf Kroatisch finden Sie auf der letzten Seite dieses Magazins sowie auf unserer Webseite.

Altötting

Hrvati katolički iz hrvatskih župa i zajednica u Bavarskoj kao i obližnjoj Austriji su i ove godine hodočastili u Marijansko svetište Crne Gospe u Altötting.

Ovo je bilo jubilarno, 50-to hodočašće i održalo se u nedjelju 25. lipnja 2023. Svečano misno slavlje koje je započelo u 11.30 sati u bazilici sv. Ane predvodio je prof. dr. Stipo Kljajić član fanjevačke provincije Bosne Srebrenе. Nakon ulazne pjesme „O mila majko nebeska“ vjernike je pozdravio voditelj hrvatske katoličke župe Rosenheim fra Franjo Čugura. U propovjedi je fra Stipo pozvao vjernike da se ne prepuste strahu, posebice ne lošem strahu koje se širi da bi se svijetom manipuliralo. Strahopštovanje prema Bogu čini nas boljim ljudima, a opći strah vodi nas samo u nesigurnost.

Wallfahrt nach Altötting

Auch in diesem Jahr haben kroatische Katholiken aus Bayern und Österreich gemeinsam eine Wallfahrt zum Marienheiligtum „Unsere Liebe Frau von Altötting“ organisiert und durchgeführt. Dies war eine Jubiläumsveranstaltung: Nämlich die 50. derartige Wallfahrt. Sie fand am Sonntag, den 25. Juni 2023 statt. Das festliche Hochamt in der Basilika St. Anna wurde von Prof. Dr. Stipo Kljajić, einem Mitglied der Franziskanerprovinz Bosna Srebrenë, zelebriert. Nach dem Einzugsgesang „O liebe Himmelsmutter“ begrüßte der Leiter der kroatischen katholischen Gemeinde Rosenheim, Pater Franjo Čugura, die Gläubigen. In seiner Predigt forderte er alle auf, keine Angst zu haben und frei zu leben.

Die Ehrfurcht vor Gott mache uns zu besseren Menschen, während eine allgemeine Angst uns nur in die Unsicherheit führe und in die Enge treibe. Der gemischte Chor der kroatischen katholischen Gemeinde München, unter der Leitung von Schwester Nikolina Bilić, gestaltete die diesjährige Heilige Messe mit ihrem Gesang. Die traditionelle Wallfahrt endete am Nachmittag mit einem gemeinsamen Gebet und dem Segen mit dem Allerheiligsten. Auch in diesem Jahr war unsere Gruppe aus Augsburg unter der Leitung von Schwester Marina Ivankovic mit etwa 40 Teilnehmern dabei. Unsere nächste Wallfahrt ist für Sonntag, den 30. Juni 2024 bereits geplant.

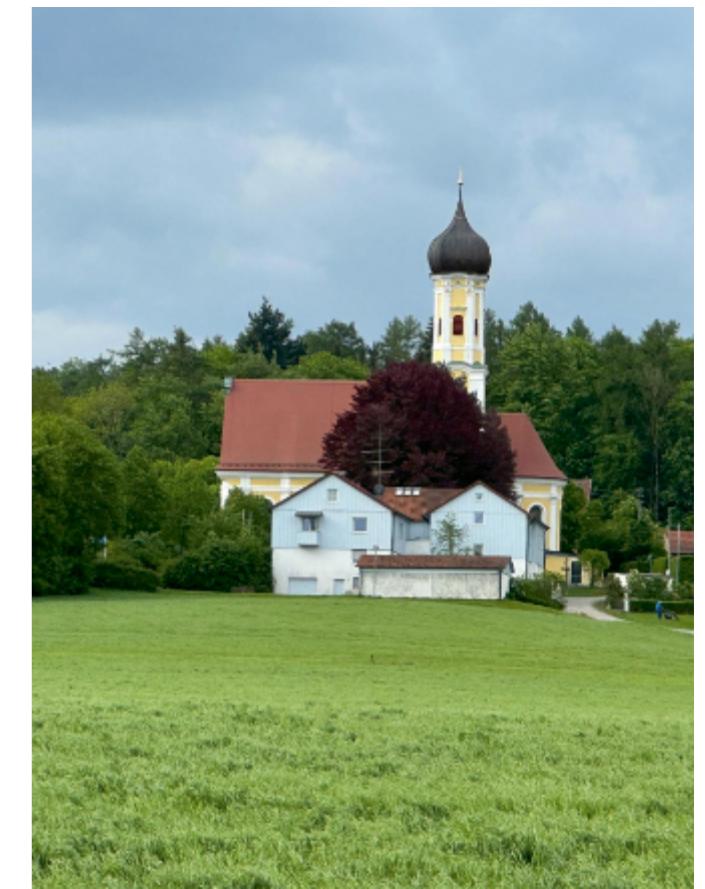
Maria Vesperbild

I ove se godine nastavila tradicija da vjernici iz naše misije na blagdan Uzašača Gospodinova hodočaste Majci Božjoj u svetište Maria Vesperbild. Tako je 18. 5. 2023. veliki broj naših sunarodnjaka ispunio crkvu i prostor ispred nje, uključujući i grupu od 50-ak ljudi koji su se prije zore zaputili iz Augsburga i prehodali 30-kilometarsku udaljenost do ovoga svetišta. Svetu je misu predvodio fra Tomislav Puljić, koji je prisutne potaknuo na ustrajnost u molitvi i povjerenje u zagovor

Wallfahrt nach Maria Vesperbild

Auch in diesem Jahr setzte sich die Tradition fort, dass die Gläubigen unserer Mission an Christi Himmelfahrt zur Mutter Gottes in das Heiligtum Maria Vesperbild pilgern. Am 18. Mai 2023 füllte eine große Anzahl unserer Landsleute die Kirche und den Platz davor, einschließlich einer Gruppe von etwa 50 Personen, die sich vor Sonnenaufgang aus Augsburg auf den Weg machten und die 30 Kilometer bis zu diesem Heiligtum zurücklegten. Die heilige Messe wurde von Pater Tomislav Puljić geleitet, der die Anwesenden zur Ausdauer im Gebet und zum Vertrauen in die Fürsprache der seligen Jungfrau Maria ermutigte, zu der unser Volk seit Jahrhunderten Zuflucht sucht.

Blažene djevice Marije kojoj se naš narod stoljećima utječe. Nakon svete mise, imali smo procesiju i kratku pobožnost kod Gospinoga kipa, da bi završili blagoslovom automobila i molitvom za sigurnost svih sudionika u prometu. Nakon molitvenog dijela dana, mnogi su sudionici ručali na otvorenom, u prostorima oko svetišta, kada se prijatelji i poznanici počaste hranom i pićem koje su ponijeli od svojih domova.

Nach der heiligen Messe hatten wir eine Prozession und eine kurze Andacht vor der Statue der Gottesmutter, um mit dem Segen der Autos und dem Gebet für die Sicherheit aller Verkehrsteilnehmer abzuschließen.

Nach dem Gebetsteil des Tages speisten viele Teilnehmer im Freien in den Räumlichkeiten um das Heiligtum herum, wo sich Freunde und Bekannte mit Speisen und Getränken verwöhnten, die sie von zu Hause mitgebracht hatten.

Stopama sv. Franje

Ove se godine obilježava 800 godina da je sveti Franjo Asiški postavio prve jaslice u malom mjestu Greccio nedaleko od Assiza. Tim smo povodom organizirali hodočašće pod nazivom „Stopama sv. Franje“, kroz koje smo se potrudili saznati ponešto o životu i ostavštini toga velikog sveca Katoličke crkve i utemeljitelja franjevačkoga reda.

Na hodočašće smo pošli u srijedu 25. 10. u ranim jutarnjim satima, točnije u 5 ujutro. Svi su hodočasnici bili točni i došli su na vrijeme pred našu crkvu Sv. Sebastijana, odakle smo krenuli planiranom rutom iz Njemačke preko Austrije do Italije, do Assiza. Nakon višesatne vožnje, u poslijepodnevnim satima smo stigli do Sv. Marije Andeoske, kapelice koja je u Franjinom životu igrala veliku ulogu i veoma prirasla njegovom srcu. Danas je ta crkvica ostala sačuvana kao posebna cjelina pod kupolom velike bazilike koja je oko nje sagrađena. Bazilika se temeljito obnavlja i velikim dijelom je „pod skelama“ pa ju nije moguće doživjeti u punini, ali izvorna mala crkva zato još izraženije vuče na sabranost i molitvu. Srećom, to je bio i jedini dan kad nas je pratila ozbiljna kiša.

Drugi dan svoga puta smo posvetili prelijepom gradu Assiz, gradu u kojem je Franjo rođen, kršten, proveo svoju mladost, doživio svoj poziv, kojem se uvijek iznova vraćao i u kojem je sahranjen. Obišli smo najvažnije crkve koje čuvaju uspomenu na početke franjevačkoga reda i prošetali starim ulicama koje još čuvaju duh drevnih talijanskih gradova koji su opasani snažnim zidovima i sagrađeni na obroncima brežuljaka – među koje se ubraja i sami Assiz. U poslijepodnevnim satima smo posjetili Carceri – samotište u koje su se braća povlačila na molitvu i osamu.

Treći smo dan posvetili mjestu koje je bilo i povod ovoga našega hodočašća: Greccio. Malo mjesto i lijepo svetište u brdima gdje je Franjo poželio i fizički doživjeti ono o čemu je u duhu toliko razmatrao: „Riječ je tijelom postala i nastanila se među nama!“. Sin je Božji postao čovjekom, nebo je poljubilo zemlju. U mjestu se nalazi muzej jaslica koji smo obišli, a u crkvi su također brojni prikazi Isusovoga rođenja iz različitih zemalja. A ponajveća je dragocjenost spilja oko koje je sagradeno svetište i u kojoj su prije 800 godina, 1223. odlučili Greccio pretvoriti u Betlehem. Taj dan smo posjetili i svetište Svetе Rite – svetice nemogućega u

mjestu Cascia. Ovdje smo susreli grupu hodočasnika iz mjesta Otok kraj Sinja i s njima smo slavili svetu misu. Predvečer smo se zaputili prema Vječnom gradu – Rimu.

I sveti se Franjo svojedobno sa nekoliko braće uputio u Rim, tražeći od pape da odobri njegov način života i zajednicu redovnika koja se oko njega okupljala. Mi smo četvrti i peti dan našega hodočašća proveli u tom gradu. Kad bi hodočasnik ili turist došao temeljito proučavati znamenitosti u Rimu, zacijelo bi mu trebala barem dva mjeseca. Ipak, mi smo u naša dva dana koja smo imali na raspolaganju barem otkrili koliko toga grad ima ponuditi onome koga zanima povijest Katoličke crkve i naše civilizacije. Zato sigurno ne bi mogli reći da smo Rim „razgledali“, ali smo „zavirili“ u najveće i najznačajnije bazilike i crkve, uključujući i Sv. Ivana u Lateranu – kojeg se naziva majka i glava svih crkva. Vidjeli smo Coloseum i prošli kroz ruševine iz antičkih vremena, posjetili grob kraljice Katarine, a neplanirano smo, zahvaljujući vodiču Iliju Juriću, prisustvovali i svetoj misi koju je predvodio papa Franjo u bazilici

Crkva sv. Franje

Sv. Petru u Vatikanu. Posjetili smo i hrvatski zavod Sv. Jeronima, gdje nam je rektor govorio o značenju toga mjesto, a vlč. Marko Škraba pomogao u organizacijskom smislu da se snađemo i sve stignemo.

Svetište La Verna

Šestoga se dana uputismo ponovno sjevernjem dijelu Italije. Najprije smo posjetili svetište La Verna, gdje je Franjo na svome tijelu primio stigme – pet rana Gospodinovih. Tu smo obišli svetište, slavili svetu misu i molili pet očenaša na čast pet rana Isusovih. U popodnevnim satima smo pošli prema našem zadnjem odredištu prije povratka u Augsburg – gradu Padovi.

Ni sedmoga dana nismo odmarali, nego smo prije podne slavili svetu misu u bazilici omiljenoga sveca, svetog Ante Padovanskoga. Iako Padova nije grad koji je izravno povezan sa Franjinim životom, usko je povezan sa životom svetoga Ante koji je bio Franjin suvremenik i član franjevačkog reda dok je njime još osobno upravljao taj duhovni velikan iz Assiza.

Posjetili smo i veliku crkvu svete Justine, a obilazak smo zaključili u Svetištu sv. Leopolda Bogdana Mandića, našega sveca iz Boke Kotorske. Tijelo mu počiva u kapucinskom samostanu u Padovi. Ondje je taj rastom mali čovjek, ali duhovni gorosta, proveo većinu svoga života. Božja ga je providnost odvela i proslavila u Italiji, no mi ne zaboravljamo njegove riječi koje je tamo više puta ponovio: „Moje je srce s druge strane Jadrana“. Te riječi možda najbolje razumiju toliki

Crkva sv. Rite

naši iseljenici koji su svoj radni vijek proveli u stranoj zemlji, ali je srce ostalo u zavičaju.

U Augsburg smo stigli u večernjim satima uoči svetkovine Svih Svetih. Hvala Bogu na svemu, hvala grupi od 36 hodočasnika koji su s nama isli na ovo putovanje. Hodočašće je vodio fra Mate Logara, a za organizaciju se brinula agencija G-tour iz Medugorja.

Iz životopisa sv. Franje o događaju u Grecciu

Greccio

Njegovu je pamet napose zaokupljala poniznost što se objavila Utjelovljenjem i ljubav što se očitovala u Muci; tako je jedva htio razmišljati o nečemu drugom. Treba se zato sjetiti i čuvati u časnoj uspomeni što je učinio tri godine prije svoga slavnoga preminuća kod gradine koja se zove Greccio na dan rođenja Gospodina našega Isusa Krista. U onom je kraju živio neki čovjek imenom Ivan. Uživao je dobar glas, a bio je još boljega života. Blaženi Franjo ga je na poseban način ljubio, jer premda je u svom kraju uživao glas čovjeka plemenita i vrijedna svake hvale, pogazio je plemenitost tijela, a stekao plemenitost duha. Njega je blaženi Franjo, kao što je često običavao, petnaestak dana prije Božića pozvao k sebi i rekao mu: "Ako želiš da ovogodišnji Božić proslavimo u Grecciju, požuri se i brižljivo pripravi što će ti reći. Želio bih obnoviti uspomenu na ono Dijete, koje je rođeno u Betlehemu, i na njegove djetinje potrebe i neprilike tj. kako je bilo smješteno u jaslice i položeno na slamu u nazročnosti vola i magaraca da bi se to moglo tjelesnim očima gledati." Kad je to ovaj dobri i vjerni čovjek čuo, brzo je otisao i na spomenutome mjestu pripravio sve što je svetac rekao. I približio se dan veselja, došao je dan klicanja. Iz mnogih mjesta su pozvana braća. Muškarci i žene onoga kraja prirediše prema svojim mogućnostima svijeće i zublje da bi rasvjetlili noć, koja je blistavom zvjezdrom rasvjetlila sve dane i godine. Napokon je došao svetac Božji. Kad je video da je sve pripravljeno, obradovao se.

Pripravljene su jaslice, donesena je slama, dovedeni su vol i magarac. Čast se ondje iskazivala jednostavnosti, uzvisivalo se siromaštvo, preporučivala se poniznost, a Greccio kao da postade novi Betlehem. Noć, rasvjetljena poput dana, bijaše ugodna i ljudima i životinjama. Pristiže narod i novom se radošću raduje novom otajstvu. Šuma odjekuje glasovima, a na zanosno klicanje odgovaraju stijene. Braća pjevaju, dužnu hvalu Gospodinu daju, i svu noć odjekuje zanosno klicanje. Svetac Božji stoji pred jaslama, od silnog ganuća uzdiše. Ranjen pobožnošću, ispunjen čudesnom radošću. Jasle su oltar gdje se služi svečana misa; u neočekivanoj utjehi uživa svećenik. Svetac Božji oblači levitsku odjeću, jer bijaše đakon, i zvonkim glasom pjeva Evanđelje. A njegov glas! Glas je to neodoljiv, glas sladak, glas jasan, glas zvonak! Sve poziva na najveću nagradu. Zatim propovijeda okupljenom narodu. Njegove riječi o rođenju siromašnoga kralja u malom gradu Betlehemu teku poput meda. A često je, kad je htio izgovoriti presveto ime ISUS, govorio silnim žarom. Nazivao ga je Betlehemskim Djetešcem. Usta su mu bila ispunjena glasom, ali još više slatkim osjećajima. Kad bi spominjao Betlehemsko Djetešće ili izgovarao ime ISUS, sve bi oblizivao usne, jer je sretnim nepcем kušao i gutao slatkoču ove riječi. Množe se ondje darovi Svetogućega, a neki kreposni čovjek je imao viđenje. Vidio je naime kako u jaslama leži prestrašeno Djetešće i Božjeg Sveca koji Djetetu pristupa kao da ga hoće od sna probuditi. To viđenje nije bilo neumjesno, jer je Dijete Isus bilo zaboravljeno u srcima mnogih u kojima je djelovanjem milosti po njegovu sluzi Franji bilo probudeno i duboko utisnuto u vjerno pamćenje. Konačno je dovršeno svečano bđenje i svī se radosni povratiše kući... Mjesto jaslica je posvećeno time što je ondje podignut hram Gospodnj, a na čast blaženoga oca Franje povrh jaslica je načinjen oltar i posvećena crkva da bi ondje, gdje su jednoč životinje jele sijeno, ubuduće ljudi za zdravlje duše i tijela blagovali tijelo neokaljanog i netaknutoga Jagajca, Gospodina našega Isusa Krista, koji nam se s najvećom i neizrecivom ljubavlju dao za hranu, on koji s Ocem i Duhom Svetim živi i kraljuje Bog uvijek i slavan kroz sve vjeke vjekova.

Amen. (1Čel 84-87)

Kršteni u HKM Augsburg

Livia Beljo
 Petra Džandara
 Lorena Vidović
 Matteo Štahan
 Nico Koščević
 Laura Zrnić
 Nora Dolibašić
 Mark Karas
 Leni Lu Kuštro
 Ella Žabić
 Emma Krüger
 Lucian Gregorić
 Mauro Mišetić
 Ana Pavković
 Dominik Fišić
 Emili Bilić
 Luka Kovačić
 Karlo Crnov
 Marko Vogrinic
 Marie Kiš
 Filip Brzović
 Paul Lovrić
 Nevio Mišković
 Glorija Lasić
 Dino Mršić
 Matteo Atajić
 Jakov Jurić

Maja Barbarić
 Iris Tuzlak
 Liam Kovačić
 Sarah Protudjer
 Gabrijel Stojak
 Darijo Malajka
 Paul Marjanović
 Philipp Đokić
 Nora Budimir
 Miriam Wirtz
 Klara Mihaljević
 Karlo Krišto
 Matias Ostojić
 Lukas Jukić
 Maria Jelić
 Lara Zrno
 Niko Kultša
 Tadej Mlakić
 Franko Katić
 Aurelia Tolić
 Leon Ismailov
 David Dominković
 Dominik Pranješ
 Leo Miletić
 Marjan Bülesbach
 Noah Žabić
 (01.12.22–31.11.2023)

Napomena za krštene u domovini

Ako je dijete rođeno u Njemačkoj a kršteno u Hrvatskoj, BiH ili u nekoj drugoj državi, molimo roditelje da nam donesu krsni list ili potvrdu o krštenju. To se odnosi na svu djecu koja još nisu primila prvu svetu pričest.

Kumstvo

Kumstvo kod krštenja i kod potvrde (krizme) je crkvena služba za koju treba ispuniti određene kriterije. Za kuma ne treba birati osobu prema prijateljstvu ili materijalnom stanju, nego kao svjedoka vjere djetetu koje prima sakrament. Kum treba biti kršten, krizman i praktični vjernik. Osobe koje se ne izjašnjavaju kao katolici, ili su istupili iz Crkve, osobe koje žive samo u civilnom braku, vanbračnoj zajednici ili ne idu redovito na svetu misu – nisu prikladni za kumstvo kod svetih sakramenta. Kumovi koji ne žive u na području HKM Augsburg trebaju donijeti potvrdu iz svoje župe (ili misije) da mogu kumovati. Potvrdu vjernik treba zatražiti tamo gdje ide na svetu misu, ne iz župe u kojoj je rođen. Ukoliko se potvrda traži u HKM Augsburg, nazovite prethodno naš Ured u radno vrijeme i dobit ćete sve informacije.

Istupanje / povratak u Crkvu

Kada dodemo u Njemačku i prijavljujemo svoju adresu, onda državni službenik pita i za vjeroispovijest. Svi oni koji kažu da su katolici, automatski se bilježe i u informatički sustav Katoličke crkve u Njemačkoj. Ako se niste izjasnili kao katolik (ili to nije učinio onaj tko je to umjesto vas radio prijavu, npr. poslodavac), onda se bilježi da ste bez vjere. Isto vrijedi i za one koji su bili prijavljeni kao katolici pa su kasnije potpisali izjavu da istupaju iz Crkve. U tom slučaju, gubite sva prava u Katoličkoj crkvi jer se smatra da ste se javno odrekli vjere: nemate pravo pristupati na svete sakramente, ne možete kumovati i slično. Mnogi zanječu vjeru samo da bi izbjegli crkveni porez koji se u Njemačkoj plaća, a nisu svjesni koje su posljedice takvoga postupka. Molimo vas da to ne shvaćate olako i dobro razmislite prije nego se odlučite za takav korak. Ukoliko ste istupili ili se niste izjasnili kako katolik, i želite to promjeniti, rado ćemo vam pomoći da to bude što jednostavnije.

Prva sveta pričest

Piše: S. Verica Grabovac

U nedjelju 30. travnja 2023., u našoj Misiji u Augsburgu, slavili smo Prvu svetu pričest. 54 dječaka i djevojčica, radosno su hrlili prema oltaru, gdje su prvi put primili Onoga kojega su s nestrpljenjem čekali: Isusa u bijeloj hostiji. Taj svečani dan, započeo je sa svetom Misom u 11:30 sati.

Misno je slavlje predvodio naš novi svećenik, koji je došao u ovu Misiju, fra Tomislav Puljić. Uz njega je u koncelebraciji bio i naš župnik fra Ivan Čilić. Prvopričesnička je tema za ovu godinu bila "Ja sam Kruh života". Misno su slavlje svojim pjevanjem uzveličali naši prvopričesnici, koji su pjevali cijelu Misu. Uz pjesmu: „Uđite s hvalama“ započeli smo naše euharistijsko slavlje. Misna su čitanja čitali roditelji od dvoje naših prvopričesnika. Psalm je pjevala jedna prvopričesnica, a također i Aleluja.

Fra Tomislav je u propovjedi lijepo objasnio što je „Živi Kruh“. Govorio im je da je Isus – ŽIVI KRUH –. Tko bude jeo od ovoga kruha, živjet će uvijek. „Kruh koji ću da dati, Tijelo je moje – za život svijeta“. (Lk 6, 51).

Iza propovjedi je uslijedila obnova krsnih obećanja. U ovoj su prigodi očevi prvopričesnika držali krsne svjeće. Dvoje ministranata je na Uskrsnoj svjeći upalilo krsnu svjeću, pa su o svjetlo predali očevima, koji su upalili svjeće i predali ih svojoj djeci.

Nakon obnove krsnih obećanja, upaljene svjeće su prvopričesnici predali časnim sestrama koje su ih poredale ispred oltara. Molitvu vjernika su također predmolili naši prvopričesnici, a jednakom tako su i prinijeli darove na oltar. I došao je taj trenutak, kada su oni s nestrpljenjem primili Onoga kojega su željno čekali. Bilo je tu uzbudjenja, ali hvala Bogu da je sve prošlo dostojanstveno.

Na kraju, iza svete pričesti, nekoliko je djece u ime svih prvopričesnika, zahvalilo Bogu za sve milosti koje im je on udijelio.

Naši prvopričesnici

Nicol Barišić
Mihael Blažević
Sebastijan Bogdanović
Tia Brkanić
Tin Brkanić
Petra Budimir
Ivan Čalušić
Lara Čurić
Matias Dilberović
Una Dobrostal
Domagoj Dramac
Marija Dramac
Nikola Gavran
Matej Grabovičkić
Lara Ilić

Lea Ilić
Denis Ilišin
Petra Ilišin
Anja Ištuk
Lana Juko
Antonio Karačić
Gabriela Kelava
Filip Kešinović
Jakov Kolak
Gabriel Komadina
Lea Krišto
Marko Krišto
Ana Kulušić
Lorena Ljubić
Dario Mandić

Sarah Marinčić
Lana Marković
Melissa Mihaljević
Ana Milić
Petar Mišković
Marija Obradović
Ivan Pavković
Mateo Petrić
Lorena Pokupčić
Julijan Radić
Tea Radić
Klara Ravlić
Tino Rebo
Nikol – Stefani Sabljic
David Slipac

Ivano Soldo
Mihaela Soldo
Petar Šarić
Mauro Šošić
Mihael Štrbac
Gabriela Tadić
Filip Tolušić
Nikola Vidović
Marko Vujasin-Jakopović

*Ivan Mišković i Mia Vrebac su se pripremali u našoj misiji, ali su sakrament primili u Domovini.

Die Feier der Erstkommunion

 Am Sonntag, den 30. April 2023, feierten wir in unserer Mission die Erste Heilige Kommunion. 54 Mädchen und Jungen warteten gespannt auf den Beginn der Hl. Messe. Sie wurde von unserem neuen Seelsorger, Pater Tomislav Puljić, zelebriert. Ihm stand Pfarrer Pater Ivan Čilić zur Seite. Das Thema der diesjährigen Erstkommunion lautete: "Ich bin das Brot des Lebens". Die Erstkommunionkinder gestalteten unter der Leitung von Schwester

Marina Ivankovic die Messe mit ihrem Gesang und Instrumentalspiel. Nach der Predigt folgte die Erneuerung des Taufgelübdes, bei dem die Väter der Erstkommunionkinder die Taufkerzen anzündeten. Nach der Heiligen Kommunion bedankten sich einige Kinder, stellvertretend für alle Erstkommunikanten, bei Gott für all die Gnade, die er ihnen geschenkt hatte.

Sveta potvrda - krizma

Piše: s. Marta Barišić

Na blagdan Rođenja sv. Ivana Krstitelja, 24. lipnja 2023. u našoj misiji u crkvi sv. Sebastiana proslavili smo primanje sakramenta svete Potvrde za 78 mlađih naše misije. Sakrament je po ovlaštenju mjesnoga biskupa dr. Meiera podijelio dr. vč. Tomislav Markić, ravnatelj dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu.

Svečano je slavlje započelo procesijom iz dvorišta misijskog centra i ulazom u crkvu. Svetu misu je predvodio vč. Markić u suslavljaju sa župnikom fra Ivanom te kapelanicima fra Matom i fra Tomislavom. Na početku svete mise, župnik fra Ivan je najprije

pozdravio don Tomislava, krizmanike i sve prisutne. Nakon toga, predstavnici krizmanika također su pozdravili predvoditelja u ime svih krizmanika, roditelja, kumova, svećenika, časnih sestara i cijele misijske zajednice. Krizmanici su aktivno sudjelovali na svetoj misi svojim govorom, misnim čitanjima i molitvom vjernika. Skladnim pjevanjem kroz svetu misu pratio nas je zbor mlađih naše misije, kojima zahvaljujemo. U svojoj nadahnutoj propovijedi za Krizmu, na blagdan Rodenja sv. Ivana Krstitelja, velečasni Tomislav je stavio za uzor najvećega proroka rođena od žene! Ivan mu je ime, rekao je njegov otac Zaharija! Ime Ivan znači – Bog je milostiv! Milostiv

na prvom mjestu, sve drugo ima svoje mjesto. Sv. Ivan nas poziva na svjedočenje životom. Kroz sakrament svete Potvrde mi potvrđujemo prijateljstvo s Isusom. Dragi roditelji, vi imate sada dvoje zadaće prema ovim mlađima: Prva je svojim primjerom pokazati kako se živi vjera u Boga, a druga zadaća je molitva s njima i za njih, naglasio je djelitelj svete krizme u svojoj propovijedi. Dragi naši krizmanici, želimo da radosno nastavite svoj hod za Kristom svjedočeći ljetotu svoje vjere gdje god vas život povede!

Naši krizmenici

Petra Babić
Maria Bagarić
Melani Bandov
Nives Bevandić
Maria Biljak
Lana Blažević
Mariela Bojanović
Mateo Bogdanović
Ivana Brnić
Ana Brnić
Maria Čolić
Matej Čerkez
Matea Čošković
Brigita Dramac
Lorena Dujmović
Anamarija Đandara
Lana Đandara
Gabriel Ešegović
Valentina Franc
Monika Gido
Monika Horvat

Lana Igrec
Vita Igrec
Gabrijela Ivković
Josip Jović
Mario Jozić
Nika Jukić
Valentin Katolik
Kristijan Katolik
Marko Kobaš
Magdalena Kobaš
Luka Kočić
Marin Kolak
Klara Komadina
Patrik Krešić
Julia Krijan
Duje Kraljević
Lana Krišto
Gabriela Križanović
Lea Kustura
Filip Lucić
Marko Lukić

Ivo Lučić
Marko Lušo
Matea Lušo
Matea Marković
Hana Marušić
Marko Matić
Ante Meter
Božica Mišković
Ema Milaković
Juliana Ninić
Lara Pahić
Antonio Pejazić
Karlo Perković
Zoran Petraš
Mateo Protuder
Lana Protuder
Lana Radić
Mateo Radić
Mišel Radić
Petar Radišić
Katja Ravnjak

Stjepan Režić
Felicitas Rujevčan
Roko Rujevčan
Natali Smoljan
Anamari Šafrađin
Filip Šalinović
Magdalena Šalinović
Tamara Šimunović
Lukrecia Škaro
Manuela Švirgir
Emanuel Tadić
Luka Tunjić
Dorian Vidović
Lana Zelić
Lara Živković

Ivana Matošević, koja se pripremala sa našim krizmanicima, svetu je potvrdu primila u Domovini.

Heilige Firmung in St. Sebastian

 78 Jugendliche unserer Mission empfingen am 24. Juni 2023, dem Festtag des Hl. Johannes des Täufers, in unserer Kirche das Sakrament der Heiligen Firmung. Firmspender war Dr. Don Tomislav Markić, Koordinator der Kroatenseelsorge im Ausland, der von Bischof Dr. Bertram Meirer dazu beauftragt wurde. In Konzelebration von Pater Ivan, Pater Mate und Pater Tomislav feierte Dr. Tomislav Markić die Hl. Messe, die unser Jugendchor musikalisch umrahmte. In seiner Predigt sprach Don Tomislav über Johannes den Täufer. Jesus bezeichnete diesen als den größten Menschen, der je geboren wurde und bis zu seinem Tod Gott treu blieb. Als Johannes geboren wurde, fragten sich die Menschen, welchen Weg dieses

Vjenčani

Damir Lucić & Jasmina Pertović
 Patrick Mišković & Ana Maria Begović
 Muhamed Atajić & Katarina Cindrić
 Matej Grgić & Gloria-Elaine Bwalya
 Darko Pejazić & Sandra Stošić
 Mato Veselčić & Doris Oršolić
 Mate Vučur & Monika Pranjić
 Igor Ljubić & Danijela Vida
 Ivo Grgić & Marina Klika
 Manuel Knežević & Klaudia Majić
 Kristijan Sarajlić & Karla Jurić
 Andrej Ruškan & Anna Maria Majić Mazul
 Anton Ivče & Luciana Baumgarte
 Josip Protuder & Josipa Kremenjač
 Lovro Jeren & Valentina Zečević
 Gabriel Bevanda & Lara r. Šimić
 Milan Bilobrk & Tea Sabljak
 Franz Musa & Antonela Ilić

*Uključeni su vjenčani u našoj Misiji i oni za koje smo iz domovine dobili obavijest o vjenčanju.

Umrlji iz naše zajednice

Marija Pavišić r. Bratković
 Pavo Karaula
 Jakov Pavić
 Mario Bešlić
 Anto Mlikota
 Ivica Petanović (Mesar)
 Milenko Lovrić
 Anka Mamić
 Pejo Dujmić
 Marijan Marjanović
 Ivan Grmonja
 Franjo Vistica
 Pava Ledić
 Franjka Šebalj r. Tominac
 Stojan Pavlović
 Ruža Ilić r. Iveljić
 Đorđe Spasić

Ispraćaj i sprovod

Ako se član naše misije pokapa u Domovini, moguće je organizirati ispraćaj u našoj misiji u kojem se prijatelji i poznanici pokojnika, a posebice oni koji nisu u mogućnosti otići na sprovod, mogu uz molitvu oprostiti od njega.

Ako je sprovod na teritoriji naše Misije, nakon što se sa upravom groblja dogovori termin sprovoda, ukoliko želite da naš svećenik vodi sprovod, možete nazvati Misiju.

Molimo vas da nas obavijestite smrti naših župljana koji su ovdje živjeli, a kojima mi nismo vodili sprovod, ili župljana koji su umrli u domovini.

U spomen papi Benediktu XVI.

Piše: fra Mate Logara

Ponekad na naš život jako utječu ljudi koje nismo upoznali, ali kojima puno dugujemo. Osobno sam izuzetno zahvalan Josephu Ratzingeru, papi Benediktu XVI koji je u Gospodinu usnuo 31. 12. 2022.

Što znači vjerovati, naučio sam kod kuće. Što znači razumjeti vjeru, naučio sam od Ratzingera. Zato, kad sam pročitao da je umro, osjetio sam se kao da je otišao netko koga poznajem. Od kada sam počeo studirati teologiju, divio sam se Josephu Ratzingeru, odnosno njegovom umu, budući sam ga „poznavao“ samo preko njegovih knjiga. Nevjerojatno oštromne analize, precizno prepoznavanje problema, hrabrost da nazove stvari pravim imenom. Posebno meseđojmilanjegova sposobnost da ozbiljne teološke probleme razloži jednostavnim

jezikom, a da ipak pri tom ne banalizira stvari. Redovito su me živcirale procjene onih ljudi koji nikad niti jednoga njegovog retka nisu pročitali, nego su svoju sliku stvarali na temelju novinarskih konstrukcija i senzacionalističkih naslova. U dobi od 78 godina preuzeo je vodenje Crkve opterećene složenim problemima. Sigurno je posebno teško bilo zauzeti tako odgovornu službu nakon velikoga prethodnika Ivana Pavla II. Ne bez razloga, on je u svojoj autobiografiji za Ratzingera napisao: 'Zahvaljujem Bogu za njegovu suradnju i pomoć. Pouzdan je to prijatelj.' Kardinal Joseph Ratzinger 19. travnja 2005. godine postaje papa Benedikt XVI. Teško je bilo doći i u središte javne pozornosti čovjeku koji je nazvan 'oklopnim kardinalom' zbog svojih stajališta da se istina mora reći bila ona zgodna ili nezgodna, te da izraz istinske ljubavi nije nezainteresiranost i ravnodušnost nego i opomena kad je potrebno. Unatoč takvom imidžu, suradnici ga redovito opisuju kao srdačnog i duhovitog čovjeka.

Povjesna uloga pape Benedikta zacijelo neće biti osobito važna. Ostvarila su se predviđanja da će on biti 'prijelezni papa' (a koji to nije 'prijelezni?'), u smislu da nije bilo radikalnih promjena. Iako tih radikalnih promjena koje izazivaju zanimanje javnosti doista nije bilo, Benedikt je uspio riješiti mnogo toga važnog, ali

ne toliko vidljiva. Ponajprije, uspio je relativno brzo izići iz sjene svoga velikog prethodnika. Uz to, dosta je brzo uspostavio dobar kontakt s vjernicima i razbio predrasude, iako se zamjećivalo da se s velikim skupinama ne osjeća ugodno, već gotovo stidljivo. U susretu s manjim skupinama mladih, rimskim klerom i vjernicima bilo je drugačije. S vremenom se naučio nositi i sa velikim skupovima, iako je uvijek ostao puno više papa riječi nego slike. Nije imao sposobnost svoga prethodnika da se dopadne na prvi pogled.

Tko je želio razumjeti ovoga papu, shvatiti što on misli i zastupa - morao ga je poslušati, morao je čitati i promišljati o njegovim tekstovima. Nisu to naslovi koji privlače, ni bombastične teze.

On je uvijek pisao za ljudе koji misle, iz poštivanja koje je imao prema čovjeku kao slici Božjoj. Kao čovjek staroga kova, jednostavno nije prihvaćao tezu da je današnji čovjek glupasto biće, sposobno pročitati samo naslove i tekstove od tri rečenice. Za vrijeme njegovoga upravljanja, osobito važne promjene su se dogodile na unutarnjem crkvenom planu.

Koliko god među vjernicima bio omiljen, ipak je realnost da je iza Ivana Pavla II. ostalo mnoštvo neriješenih problema koje se Benediktu došle „na naplatu“, posebno u izboru biskupa i rukovodenju sa skandalima. Makar nikada nije prozvao svoga prethodnika, tu je napravljen ogroman i važan posao.

Učinio je presedan nakon 600 godina i postao jedan od rijetkih papa u povijesti koji su se dobrovoljno povukli sa službe, ne bježeći od problema i križa koje papinstvo nosi sa sobom, nego priznajući da za to više jednostavno nema snage. Njegova „ostavka je stupila na snagu 28. 2. 2013. Otišao je onako kako je i došao, u skladu s onim što je rekao da želi biti kada je izabran za papu: Ponizni radnik u vinogradu Gospodnjem. Do svoje smrti živio je ponizan i tih život u samostanu unutar Vatikana. Mnogi su zaključili da je Ratzigerovom smrću otišao posljednji veliki mislilac naše epohe i zadnji istinski sustavni teolog.

Na misi kad je po prvi put primio znakove papinske službe, prsten i palij, Benedikt je rekao: „Moj istinski program djelovanja jest taj da ne vršim svoju volju, da ne slijedim svoje ideje, nego da se, skupa s čitavom Crkvom, stavim u stav slušanja riječi i volje Gospodnje, te dozvolim da me On vodi.“ Nije li to ionako najviše što čovjek-vjernik, pa makar bio i papa, može učiniti? Razgovarajući s novinarom o tome boji li se smrti i o vječnom životu, papa Ratzinger kaže: "U svekolikom pouzdanju koje imam da me dragi Bog neće odbaciti, ipak - što se više približavam njegovu licu - sve snažnije osjećam koliko sam toga učinio pogrešno. Utoliko čovjeka pritišće i teret krivnje... No, radujem se što ću ponovno biti sa svojim roditeljima, svojom braćom i sestrama, svojim prijateljima i zamišljam da će opet biti onako lijepo kako je bilo kod nas kod kuće."

Luka Popov dr. Teorijske fizike o papi Benediktu

Sve je počelo na jednom ručku. Sjedio sam dobro raspoložen okružen kolegama fizičarima kada je netko u podrugljivom tonu spomenuo papu Ratzingera. Ateist i neznanica kakav sam bio, odmah sam prihvatio šalu i nastavio sprudnju sa "nazi-papom" koji propovijeda siromaštvo i skromnost, a odijeva se u zlatne haljine. Svi smo se smijali na njegov račun, osim jednog kolege koji me je na moje petparačke fore samo ozbiljno upitao jesam li ikada pročitao nešto od pape Benedikta. Iskreno sam odgovorio da nisam. "Ako ti poklonim jednu njegovu knjigu, hoćeš li je pročitati?" – "Hoću."

Par tjedana poslije u rukama sam držao knjigu "Sol zemlje", intervju sa tada kardinalom Ratzingerom. Nisam ni slutio da će mi ta knjiga promijeniti život iz temelja. Toliko čiste i jasne, a opet duboke i istinom prožete misli, nisam susreo nikada ni prije ni poslije toga. Knjiga me toliko oduševila da sam po završetku čitanja odmah otišao u knjižaru i kupio još dvije Ratzingerove knjige: "Uvod u kršćanstvo" i "Vjera. Istina. Tolerancija.", koje su me se svaka na svoj način posebno i vrlo duboko dojmile. Kad sam završio s njima otišao sam u gradsku knjižnicu i pročitao doslovno svaku Ratzingerovu knjigu koju su imali.

Nekih godinu dana kasnije zatražio sam krštenje u Katoličkoj crkvi. Krstio sam se u jednom austrijskom benediktinskom samostanu, a onaj kolega koji mi je poklonio "Sol zemlje" postao mi je krsni kum. Nakon par nezaboravnih dana u austrijskom samostanu, vratio sam se kući i napisao dugo pismo papi Benediktu,

u kojem sam mu zahvalio na najvećem od svih darova koji jedan čovjek može darovati drugome – daru istine.

I zato je papa Benedikt XVI. uvijek bio i ostao "moj papa". Onaj koji mi je pokazao istinu, onaj pod čijim sam se pontifikatom krstio, prvi put pričestio, primio svetu potvrdu i ispovjedio. Papa koji je u mom srcu uvijek imao i imat će posebno i rezervirano mjesto.

Nikada nisam doznao je li papa pročitao pismo koje sam mu napisao. Ako i nije, sada je na mjestu gdje će sigurno dobiti moju poruku: Hvala ti, dragi Benedikte! Moli za nas i pričuvaj nam stanove dok se ne vratimo u Očevu kuću.

Sve je počelo na jednom ručku. Sjedio sam dobro raspoložen okružen kolegama fizičarima kada je netko u podrugljivom tonu...

Luka Popov, Doktor der theoretischen Physik über Papst Benedikt

 Alles begann bei einem Mittagessen. Ich saß gutgelaunt inmitten von Physikerkollegen, als jemand in spöttischem Ton auf Papst Ratzinger zu sprechen kam. Als Atheist und Ahnungsloser nahm ich den Scherz sofort auf und machte Witze über den "Nazi-Papst", der Armut und Bescheidenheit predigt und sich in goldene Gewänder hüllt. Wir haben ihn alle ausgelacht außer einem Kollegen, der mich mit ernster Miene fragte, ob ich schon mal etwas von Papst Benedikt gelesen habe. Ich habe ehrlich mit „Nein“ geantwortet. „Wenn ich dir ein Buch von ihm schenke, wirst du es lesen?“ – „Ja, werde ich.“ Ein paar Wochen später hielt ich das Buch „Salz der Erde“, ein Interview mit dem damaligen Kardinal Ratzinger, in meinen Händen. Ich hatte keine Ahnung, dass dieses Buch mein Leben von Grund auf verändern würde. So klare und tiefe Gedanken, von Wahrheit erfüllt, hatte ich nie zuvor oder danach erlebt. Das Buch hat mich so sehr begeistert, dass ich beim Lesen der letzten Buchseiten sofort in eine Buchhandlung ging, und zwei weitere Bücher von Ratzinger kaufte: „Einführung in das Christentum“ und „Glaube. Wahrheit. Toleranz“, die mich auf ihre eigene Art und Weise tief beeindruckten. Als ich mit Ihnen fertig war, ging ich in die Stadtbibliothek und las buchstäblich jedes Buch von Ratzinger, das sie hatten. Etwa ein Jahr später

ließ ich mich in der katholischen Kirche taufen. Meine Taufe fand in einem österreichischen Benediktinerkloster statt und der Kollege, der mir das Buch „Salz der Erde“ schenkte, wurde mein Taufpate. Nach einigen unvergesslichen Tagen im österreichischen Kloster kehrte ich nach Hause zurück und schrieb einen langen Brief an Papst Benedikt, in dem ich ihm für das größte Geschenk dankte, das ein Mensch einem anderen machen kann – das Geschenk der Wahrheit. Und deshalb war Papst Benedikt XVI. immer und wird immer „mein Papst“ sein. Derjenige, der mir die Wahrheit gezeigt hat, derjenige unter dessen Pontifikat ich mich taufen ließ, das erste Mal die heilige Kommunion empfing, die heilige Firmung erhielt und zur Beichte ging. Der Papst, der in meinem Herzen immer einen besonderen Platz hatte und haben wird. Ich habe nie erfahren, ob der Papst meinen Brief, den ich ihm geschrieben habe, gelesen hat. Wenn nicht, dann ist er jetzt an einem Ort, wo er meine Nachricht bestimmt erhält: Danke dir, lieber Benedikt! Bete für uns und behalte uns ein Zuhause, bis wir in das Haus des Vaters zurückkehren. Alles begann bei einem Mittagessen. Ich saß gutgelaunt inmitten von Physikerkollegen, als jemand in spöttischem Ton...

Jubilej sv. Ulricha

Piše: Dominik Štefulić

Jubilarnom godinom 2023./24. augburška biskupija slavi 1100. obljetnicu biskupskog posvećenja i 1050. obljetnicu smrti svetog biskupa i zaštitnika Ulricha (rođen 890., biskupsko posvećenje 923., umro 973.), koji je "slušao srcem" i odgovorio na potrebe ljudi svoga vremena. Ova jubilarna godina je svima nama prilika da se više upozamo sa životom i velikom ulogom ovog velikog sveca naše augburške biskupije.

"Borac u nevolji, pomočnik kod Boga! Ti biskupe i junače, od Boga izabrani, ispunjen snagom vjere! Moli za nas, sveti Ulrich." Ova pjesma, nastala u bolnom vremenu nakon Drugog svjetskog rata, brojne crkve i kapele posvećene zaštitniku augburške biskupije, brojne slike i kipovi drevnih i modernih umjetnika svjedoče o tradiciji koja se nastavlja do danas, o životu pobožnosti prema velikom biskupu. Posljednje počivalište pronašao je u kripti nekadašnje benediktinske opatije, a današnje bazilike svetog Ulricha i Afre u Augsburgu, koja uz katedralu čini središte augburške biskupije. Moleći se na njegovu grobu, ne časti se čovjek čiji život i djelo, obrasli viticama legendi, leže u mraku, nego svecu čija je povijest potkrnjeljena mnogim svjedočanstvima.

Rezultati znanstvenog ispitivanja njegovih kostiju, koje je obavljeno 1971. godine, govore da je visinom od 1,80 do 1,90 metara bio za glavu viši od većine svojih suvremenika.

Sveti Ulrich ili Ulrik rođen je u Augsburgu 890. godine. Roditelji Hupalt i Dietpirch iz alemanskog plemstva imali su sjedište predaka u Wittislingenu, a kasnije su ga preselili u Dillingen na Dunavu. Zajedno s dvojicom braće te dvjema sestrama Ulrich je proveo mladost u Wittislingenu. U dobi od 10 godina došao je u benediktinsku opatiju St. Gallen u Švicarskoj na daljnje školovanje i pripravu za svećenstvo. U domovinu se vratio oko 908. i prihvatio mjesto komornika kod augburškog biskupa Adalpera. Nakon biskupove smrti, napušta biskupovo sjedište i posvećuje se upravljanju imovine svojih roditelja. Godine 923. katedralni kler, možda pod utjecajem švapskog vojvode Burcharda I., rođaka plemićkog roda Wittislingen, izabrao ga je za glavnog pastira biskupije Augsburg. Pedeset je godina vjerno služio svojim vjernicima u biskupiji kao biskup. Osim crkvene vlasti koju je kao biskup posjedovao, imao je i svjetovnu vlast kao carski princ (Reichsfürst).

Uz ličnost svetog Ulrika povezuje se bitka na Lechfeldu 955. godine. Mađari su ponovno napali Bavarsku, paleći sela i samostane i uništavajući sve što im se našlo na putu. Međutim, grad Augsburg, okružen kamenim zidom zahvaljujući Ulrichovoj odredbi, pružio je otpor. Na konju, ali bez oklopa, naoružan samo štolom, biskup je bodrio vojnike koji su 8. i 9. kolovoza uspješno odbijali bijesne

na Veliki četvrtak u augburškom domu za siromašne za njega je značilo više od obreda. Osjećao se povezanim s prosjacima i bolesnima. Svakodnevno je nekolicini njih dopuštao da ručaju u biskupskoj palači, a svoje posljednje stvari ostavio je u naslijedstvo onima koji su bespomoćno bili prepušteni na milost i nemilost tiraniji moćnika. Pastir je svoju brigu posvetio i samostanima.

Brinuo se za obnovu, ratnim nemirima razrušenih, opatija i za poštivanje ponekad zaboravljenog pravila benediktinskog reda. Osobno je kroz cijeli život čuvao redovnički ideal i želio je da se on očuva u samostanima njegove biskupije. Odgojen kao dijete u duhu svetoga Benedikta, Ulrich se također želio oprostiti od ovoga svijeta u redovničkom habitu, „osloboden“ tereta biskupstva. Na svom posljednjem hodočašću u Rimu (971.) zamolio je cara Otona da ga razriješi uprave nad biskupijom i da je pred svom nećaku Adalberu.

Sljedeće je godine sinoda u Ingelheimu odbila Ulrichov zahtjev da mu se dopusti prijenos biskupske službe na svog nećaka, jer nisu željeli favoriziranje rodbine.

Ulrich je preminuo je 4. srpnja 973. godine. Sveti biskup Wolfgang iz Regensburga, njegov najbliži prijatelj, posvetio je grobnicu kraj crkve, današnje bazilike, svete Afre, te predvodio obrede pokopa. Odmah nakon njegove smrti vjernici su počeli sa štovanjem i hodočašćima na njegov grob. Vjernici su Ulricha smatrali iznimnim Božjim slugom i nebeskim zagovornikom. Hodočasnici svih društvenih slojeva hrili su na njegovo posljednje počivalište. Kada je 1187. godine završena obnova crkve svete Afre, koja je izgorjela, car Friedrich Barbarossa je sam prenio svečev bakreni ljes u novu kriptu zajedno s drugim uglednicima iz carstva i crkve.

Sveti Ulrik uživao je veliki ugled daleko izvan granica biskupije; bilo u Saskoj ili Štajerskoj, bilo u Goslaru ili Strasbourg, posvuda nalazimo crkve, kapele i oltare njemu posvećene, čak je i nekoliko crkava u Hrvatskoj posvećeno ovome sveću. Smatrali su ga pomoćnikom u mnogim potrebama. U slučaju groznice, očnih bolesti, ugriza pasa i prije opasnih putovanja, molili su ljudi pomoći augburškog biskupa Ulricha. Smatra se i zaštitnikom od prirodnih katastrofa, poput poplava i olujnih udara. Sveti Ulrich nam i danas može biti suputnik, pomoćnik i zagovornik u osobnom životu i posrednik kod Boga.

Hrvatska katolička zajednica u Neuburgu

Text i fotografije: Wolfgang Böhm

Andelka i Slaven s dvoje djece od 2015. godine žive u Neuburgu, gradu na Dunavu i od početka su sudjelovali na svetim misama u župi Sv. Petra. Ipak, roditelji su željeli da i djeca dožive mise na hrvatskom jeziku i nauče moliti na svom materinjem jeziku.

Andelka se raspitala, saznala za hrvatska bogoslužja koja su postojala u Neuburgu prije više od 20 godina, a i svete mise koje imaju na poljskom bile su poticaj. Inicijativu je preuzeila u jesen 2018. "Početak je bio stvarno težak", prisjeća se Andelka. U potrazi za Hrvatskom katoličkom misijom Augsburg pomogao je internet, a potražila je savjet i drugih.

Nakon prvog telefonskog razgovora sa fra Ivanom Čilićem, započelo je organiziranje svete mise u Neuburgu. Župnik Herbert Kohler, rado je pomogao. Župna crkva svetog Petra nije bila dostupna zbog opsežnih radova

na obnovi, ali su bile dostupne crkva svetog Wolfganga i studijska crkva svete Uršule. Odluka je bila imati svetu misu u crkvi St. Wolfganga odmah pokraj klinike Neuburg, i to treće nedjelje u mjesecu.

Stipo Matić otvorio je Facebook grupu „Hrvatska katolička zajednica Neuburg“, a rado su korišteni i osobni kontakti: „Znate već: 16. ožujka imamo misu u St. Wolfgangu. Crkva je kod bolnice na uglu blizu policijske postaje. Molim vas, proširite vijest.“

Već nakon nekoliko mjeseci crkva sv. Wolfganga postala je premalena. Zajednica je nekoliko puta slavila službe u Hofkircheu. A nakon što se završilo renoviranje crkve Sv. Petra, sveta misa se od siječnja 2021. godine održavala tamo. Krajem 2021. župnik Kohler zamolio je Andelku za sastanak. Uprava je tražila nasljednika sakristana Hofkirche, a župnik je nju smatrao idealnim kandidatom.

Ona je prihvatile preuzeti tu zadaću i službu vrši od sredine 2022. godine.

Ovih je dana stigla i dobra vijest za hrvatske katolike u Neuburgu i okolicu. Od siječnja 2024. u crkvi sv. Petra će se slaviti dvije mise mjesečno na hrvatskom jeziku (osim u kolovozu).

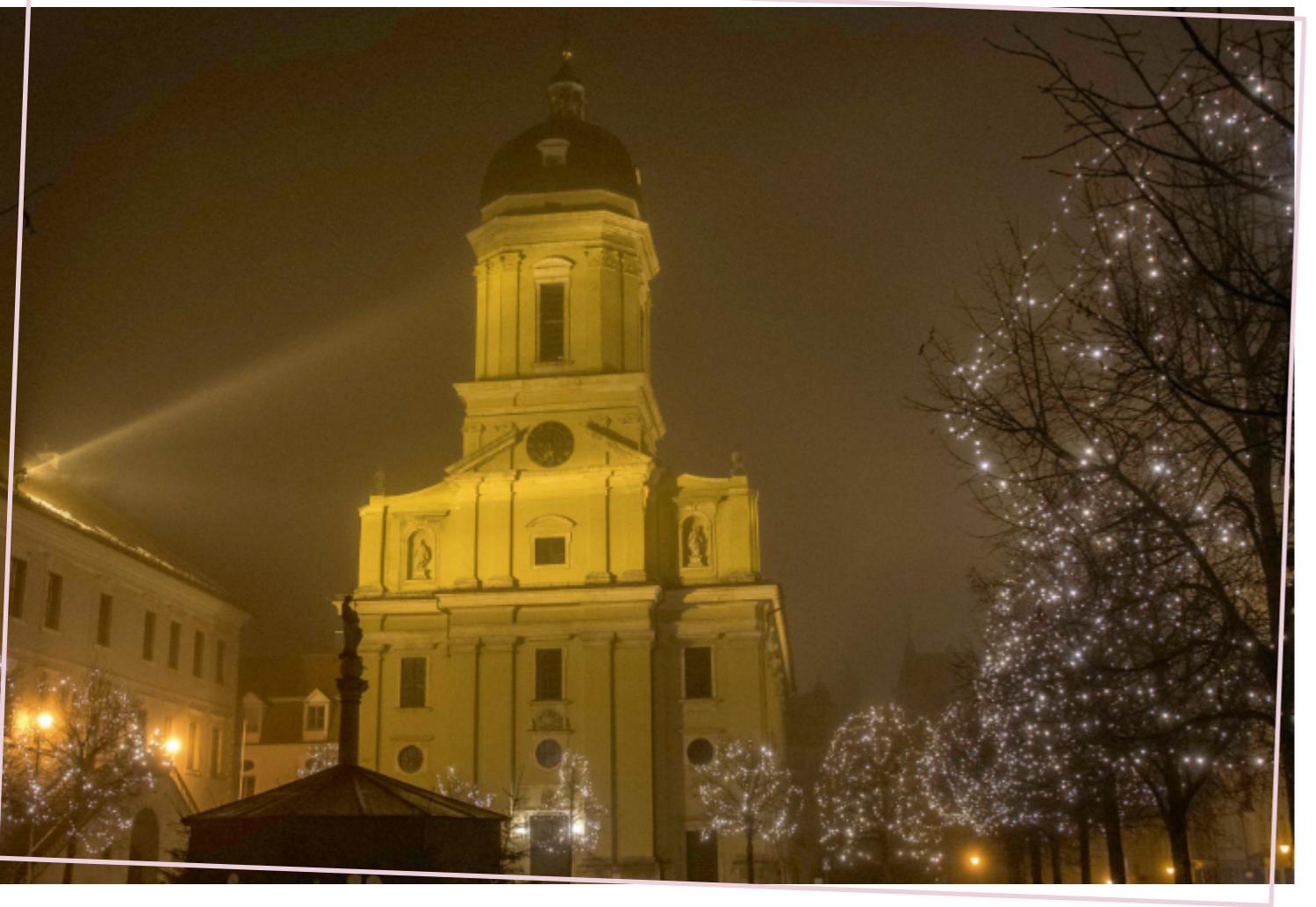
Crkve u Neuburgu

Sveti Petar je župna crkva u starom gradu. Stara je 378 godina i morala se obnoviti jer se prethodni toranj srušio i uništio cijelu zgradu crkve. Crkva sv. Petra je trobrodna dvoranska crkva poput Hofkirchea i stoga se naziva i "mala sestra Hofkirchea". Od 2018. do 2020. crkva obnovljena izvana i iznutra.

Hofkirche "Naše Gospe" proslavio je svoju 400. obljetnicu posvete na Veliku Gospu 2018. Planirana je kao protestantska dvoranska crkva. Kad je ugrubo bila dovršena, kneževi Neuburg ponovno su prešli na katoličanstvo i crkvu predali isusovačkom redu. Unutrašnjost je veličanstveno ukrašna.

Crkva sv. Uršule svečano je otvorena 1701. godine i sada pripada studijskom seminaru u Neuburgu. Može se rezervirati za vjenčanja, krštenja i koncerte.

Kroatische katholische Mission in Neuburg an der Donau

Andelka und Slaven wohnen mit ihren beiden Kindern seit 2015 in der Stadt an der Donau. Von Anfang an feierte die Familie Gottesdienste in den Kirchen mit der Pfarrei St. Peter. Es war der Wunsch der Eltern, dass die Kinder auch die Messen in kroatischer Sprache erleben dürfen und in ihrer Muttersprache beten lernen. Andelka hörte sich um, erfuhr von kroatischen Gottesdiensten schon vor mehr als 20 Jahren in Neuburg und nahm die Messen in polnischer Sprache als Beispiel. Im Herbst 2018 ergriff sie die Initiative. „Der Anfang war richtig schwer,“ blickt sie zurück. Das Internet half auf der Suche nach der Kroatischen Katholischen Mission Augsburg und ein paar Meinungen und Helfer wollte sie auch haben.

Nach dem ersten Telefonat mit P. Ivan Cilic OFM begann die Organisation in Neuburg. Pfarrer Herbert Kohler, Leiter der Pfarreiengemeinschaft St. Peter und Hl. Geist, half sofort. Seine Frage „In welcher Kirche wollen Sie

die Messe in kroatischer Sprache feiern?“. Die Stadtpfarrkirche St. Peter stand nämlich wegen umfangreicher Sanierungsarbeiten nicht zur Verfügung, aber St. Wolfgang und die Studienkirche St. Ursula standen zur Wahl. Pfarrer Kohler und Andelka entschieden sich gemeinsam für die Kirche St. Wolfgang direkt neben dem Neuburger Klinikum. Die Messe sollte immer am 3. Samstag im Monat stattfinden.

Die Mesnerin für die St. Wolfgang war schnell gefunden. Andelka fragte nach dem Sonntagsgottesdienst in St. Peter die Mesnerin Margit. Sie ist auch die Mesnerin von St. Wolfgang und der Studienkirche. Die beiden Frauen hatten sehr schnell einen guten Kontakt.

Der Weg war nun frei um die Werbung für die Messe in kroatischer Sprache in Neuburg zu starten. Stipo Matic errichtete die Facebook Gruppe HKZ, Kroatische katholische Gemeinde Neuburg, und alle persönlichen

Kontakte wurden eifrig genutzt: „Weißt du schon: Am 16. März haben wir unsere Messe in St. Wolfgang. Die Kirche ist beim Klinikum an der Ecke bei der Polizei. Bitte weitersagen.“ Es war alles bestens vorbereitet aber Andelka war aufgeregt: „Haben wir alle erreicht? Kommen unsere gläubigen Landsleute? Haben wir nichts vergessen?“ Ihre Zweifel waren unnötig. Sie konnte sich über den guten Besuch freuen. Schon nach wenigen Monaten wurde die St. Wolfgang Kirche zu klein. Die Gottesdienste feierte die Gemeinde einige Male in der Hofkirche. Im Januar 2021 war dann die erste hl. Messe in der St. Peter Kirche. Ihre Sanierung war beendet. Andelka bot ihre Hilfe bei der Vorbereitung der kroatischen Messen an, Mesnerin Margit wies sie in den Mesnerdienst ein und bald übernahm Andelka alleine. Als sie am Mesnerkurs der Diözese Augsburg teilnahm waren ihr viele Inhalte aus der Praxis bekannt. Dann nahm die Zusammenarbeit Fahrt auf, weil Messen, Andachten, Hochzeiten, Taufen und Jubiläen wieder

ohne Einschränkungen in den Neuburger Kirchen gefeiert werden konnten. Mesnerin Margit hatte viel zu tun und war froh, dass Andelka gerne mithalf. Und wenn Not am Mann war, war Aushilfsmesner Wolfgang auch zur Stelle. Ende 2021 bat Pfarrer Kohler Andelka zu einer Besprechung. Die Verwaltung war auf der Suche für die Nachfolge der Mesnerin der Hofkirche. „Frau Bagaric, ich kann mir keine bessere Nachfolgerin vorstellen. Wollen Sie den Mesnerin der Hofkirche werden?“, fragte Pfarrer Kohler.

Sie sagte zu und ist seit Mitte 2022 im Amt. Die Arbeit ist abwechslungsreich. Höhepunkte in den letzten Monaten waren die 400-Jahr-Feier des Ordens der Barmherzigen Brüder mit Kardinal Reinhard Marx, die 175-Jahr-Feier der Maria Ward Realschule in Neuburg und die Einweihung der sanierten Orgel der Hofkirche an ihrem Patrozinium Mariä Himmelfahrt.

Es gibt eine gute Nachricht für die kroatischen Christen in und um Neuburg. Ab Januar 2024 gibt es in der St. Peter Kirche zwei Messen in kroatischer Sprache (außer im August).

Kirchen

St. Peter ist die Stadtpfarrkirche in der Altstadt oberhalb der Donau. Sie ist 378 Jahre alt und musste neu gebaut werden, weil der vorherige Turm einstürzte und das gesamte Kirchengebäude zerstörte. St. Peter ist eine dreischiffige Hallenkirche wie die Hofkirche auch und wird deshalb auch als „kleine Schwester der Hofkirche“ bezeichnet. Von 2018 bis 2020 wurde St. Peter außen und innen saniert und renoviert. Die Hofkirche „Unserer Lieben Frau“ feierte an Mariä Himmelfahrt 2018 ihr 400. Weihejubiläum. Sie wurde als protestantische Hallenkirche geplant. Als der Rohbau fertig war, konvertierten die Neuburger Fürsten zurück zum Katholizismus und übergaben die Kirche an den Jesuitenorden. Er ließ den Innenraum der Hofkirche prunkvoll ausstatten. Herzog Wolfgang Wilhelm holte 1622 die Barmherzigen Brüder nach Neuburg. Die Brüder führten das vom Herzog erbaute Männerkrankenhaus. Der heutige Bau stammt aus einer Umgestaltung im 19. Jahrhundert und gehört dem Landkreis Neuburg-Schrobenhausen. Die Studienkirche St. Ursula wurde 1701 eingeweiht und gehört jetzt dem Studienseminar Neuburg. Sie kann für Hochzeiten, Taufen und Konzerten gebucht werden.

VRIJEME

Najveća je životna zabluda da ima vremena. A nema.
Život je kod većine ljudi ugrubo podijeljen u dvije faze.

U prvoj mnogo više daje nego što uzima.

Daje nam djetinjstvo, prijatelje, roditelje, bake i djedove, odrastanje, oštar
um i veliku snagu...

Omogućuje nam dobar izgled, ljubav, djecu, druženja, putovanja, karijere,
bezbroj mogućnosti.

Tada treba stvarati odnose koji vrijede i koji mogu trajati.

Lijepo je biti nekome nešto!

Blagoslovljeno je ako živiš tako da je netko zahvalan Bogu što si dio
njegovog života.

Tragedija je da mnogi taj prvi dio života potroše uludo, ne stvarajući ništa
što im može biti oslonac u onom drugom dijelu.

Jer vrijeme čini i da se situacije preokrene.

U nekom trenutku život počinje više uzimati nego što daje.

I prije nego što očekujemo, dođe doba kada se pojavljuju
prve slabosti i bolesti.

Starimo, snaga kopni, um se usporava, karijera stagnira, ljudi koje smo
voljeli počinju umirati.

Raspada se naša životna slagalica, makar nikad uistinu
nije bila ni završena.

Nije to tragedija, ali je činjenica.

Je li život samo jedan?

Nadam se i vjerujem da nije.

Kaže sveti Pavao da će na kraju biti „Bog sve u svemu”.

Kad budemo pred licem Božjim, sve će dobiti smisao i sadržaj, a ona
nedovršena slagalica će tek u Njemu biti cjelovita slika.

Raspored isповиједи

Termini

Datum	Uskrs 2024	satnica	Božić 2024	satnica
Augsburg	18. 3.	17:00–19:00	16. 12.	17:00–19:00
Donauwörth	17. 3.	10:30	15. 12.	10:30
Landsberg	24. 3.	15:30	8. 12.	15:30
Meitingen	24. 3.	9:00	8. 12.	9:00
Neuburg	3. 3.	15:30	1. 12.	15:30
Penzberg	17. 3.	17:30	15. 12.	17:30
Söcking	10. 3.	15:30	8. 12.	17:30
Weilheim	17. 3.	15:30	15. 12.	15:30

Proba pjevanja: petkom u 19:00

Proba za mladi zbor: četvrtkom u 19:00

Frama: petkom u 19:00

Sekcije Frame: Prema dogovorenom rasporedu

Vjeronauk: petak u 16:00, subota 10:00 – 12:00

Folklor za djecu: subotom u 11:30

Folklor za mlađe i odrasle: prema rasporedu

Blagoslov obitelji: Prema dogovorenim terminima

Ispovijed na filijalama: Prema rasporedu za Božić i

Uskrs, prije svetih misa i po dogovoru

Ispovijed u Augsburgu: Prije sv. misa radnim danima,
za vrijeme sv. mise nedjeljom i po dogovoru.

Događaji u 2024. godini

Datum	Događaj	Vrijeme	Datum	Događaj	Vrijeme
01.01.	NOVA GODINA	9.30/11.30	20.05.	Duhovski ponедјелjak	11.30
06.01.	Bogojavljenje – Sv. Tri Kralja	9.30/11.30	30.05.	Tijelovo – u katedrali –	8.00
14.01.	Sveti Sebastian	10.30	15.06.	KRIZMA	11.00
02.02.	Prikazanje u hramu – Svjećnica	18.00	23.06.	Ljetno misijsko druženje – Zahvala	11.30
10.02.	Mačkare – Fasching – djeca	10.00	30.06.	Hodočašće – Altötting – polazak u 7.30	11.30
14.02.	Pepelnica	18.00	07.07.	Misa nacija – St Ulrich –	10.30
24.02.	Tečaj za brak 1. dio	18.00	15.08.	VELIKA GOSPA	9.30/11.30
02.03.	Tečaj za brak 2. dio	18.00	01.11.	SVI SVETI	9.30/11.30
16.03.	Ispovijed djece	10.00	01.11.	Stettenhofen – sv. misa – blagoslov grobova	15.00
18.03.	Velika ispvijed	17.00 – 19.00	09.11.	Tečaj za brak 1. dio	18.00
24.03.	CVJETNICA	9.30/11.30	16.11.	Tečaj za brak 2. dio	18.00
28.03.	VELIKI ČETVRTAK	19.00	24.11.	KRIST KRALJ	9.30/11.30
29.03.	VELIKI PETAK	15.00	30.11.	Nikolinje	18.00
30.03.	VELIKA SUBOTA	21.00	14.12.	Ispovijed djece	10.00
31.03.	USKRS	9.30/11.30	16.12.	Velika ispvijed	17:00 – 19.00
01.04.	Uskrsni ponedjeljak	11.30	24.12.	BADNJAK – dječja polnoćka	17:00
01.05.	Susret ministranata HK Misija	10.00	24.12.	BADNJAK – polnoćka	23.00
05.05.	PRVA PRIČEST	11.30	25.12.	BOŽIĆ – ROĐENJE GOSPODINOVO	9.30/11.30
09.05.	UZAŠAŠĆE u Maria Vesperbildu	11.30	26.12.	Sv. Stjepan – prvomučenik	11.30
12.05.	Majčin dan	11.30	29.12.	SV. OBITELJ – Božićni blagoslov djece	11.30
19.05.	DUHOVI	9.30/11.30	31.12.	Silvester – Zahvala za 2024. godinu	17.00

Raspored sv. misa

U Augsburgu su svete mise svake nedjelje u 09:30 i 11:30. Izuzeci su 14. 01. (Sv. Sebastijan) i 07. 07. (Misa nacije). Utorkom i petkom slavimo svetu misu u 18:00. Izuzetak je 30. 07. U svibnju i listopadu molimo krunicu i slavimo svetu misu svaki radni dan u 18:00. Ispovijedi su u Augsburgu prije svetih misa radnim danima, za vrijeme svete mise nedjeljom ili po dogovoru.

	sati	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII
Meitingen	09.30	14./28.	11./25.	10./24.	14./28.	12./26.	9.	14.	-	8./22.	13./27.	10./24.	8.
Weilheim	16.00	21.	4./18.	17.	7./21.	5./19.	2./16.	7./21.	-	1./15.	6./20.	3./17.	15.
Donauwörth	11.00	21.	4./18.	3./17.	7./21.	5./19.	2./16.	7.	-	1./15.	6./20.	3./17.	1./15.
Landsberg	16.00	14./28.	11./25.	24.	14./28.	12./26.	9.	14./28.	-	8./22.	13./27.	10./24.	8.
Söcking	16.00	14.	11.	10.	14.	12.	9.	14.	-	8.	13.	10.	8. 18h
Neuburg	16.00	21.	4./18.	3.	7./21.	5./19.	2./16.	7.	-	1./15.	6./20.	3./17.	1.
Penzberg	16.00	28.	25.	17. 18h	28.	26.	23	-	-	22.	27.	24.	15. 18h

Adresa crkve i ureda misije u Augsburgu | Sebastianstr. 24, 86153 Augsburg

Voditelj misije
fra Ivan Čilić
Tel.: 0821 519 802

Kapelani
fra Mate Logara
Mob: 01521 399 2647
fra Tomislav Puljić
Mob: 0160 922 54154

Časne sestre
s. Marta Barišić
s. Verica Grabovac
Tel.: 0821 519 221

Ured Misije
Marija Trupina, tajnica
Utorak i petak: 16:00 – 18:00
Srijeda i četvrtak: 11:00 – 13:00
Tel.: 0821 581 839

Crkve izvan Augsurga

Landsberg
Zu den Hl. Engeln
Hindenburghring 15
86899 Landsberg a. Lech

Donauwörth
Heilig Kreuz
Heilig-Kreuz Str. 19
86609 Donauwörth

Söcking
St. Ulrich
Prinz Karl Str. 3
82319 Söcking

Meitingen
Christkönig
St. Wolfgang Str. 14
86405 Meitingen

Weilheim
St. Pölten
Greither Str. 19
82362 Weilheim

Penzberg
Christkönig
Sigmund Str. 18
82377 Penzberg

Neuburg
St. Peter
Amalienstraße 24
86633 Neuburg a.d. Donau